

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Cinquè període

Sèrie P - Número 85
13 de novembre de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 44, segona i darrera reunió

Dossier

SUMARI

Interpel·lació

al Govern sobre l'anul·lació de l'adjudicació d'Aigües Ter Llobregat a Acciona i sobre la repercussió d'aquesta decisió en les finances públiques de la Generalitat (tram. 300-00231/10) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre l'adjudicació de la gestió d'Aigües Ter Llobregat (tram. 300-00235/10) p. 7

Interpel·lació

al Govern sobre l'educació en el lleure (tram. 300-00236/10) p. 11

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 6/1985, del poder judicial, i de la Llei 50/1981, per la qual es regula l'Estatut orgànic del Ministeri Fiscal (tram. 270-00005/10) p. 17

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica i els pressupostos per al 2015 (tram. 302-00214/10) p. 29

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat per al 2015 (tram. 302-00215/10) p. 38

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015 (tram. 302-00216/10) p. 44

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les garanties jurídiques i la tutela dels drets fonamentals de la població immigrant a Catalunya, especialment al sistema penitenciari (tram. 302-00217/10) p. 49

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el 9 de novembre i l'obertura d'un procés constituent (tram. 302-00219/10) p. 57

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les accions polítiques i judicials per a no pagar el deute amb el projecte Castor (tram. 302-00218/10) p. 66

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les inversions productives (tram. 302-00220/10) p. 74

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 44.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i de Justícia.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reprenem la sessió amb el quinze punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre l'anul·lació de l'adjudicació d'Aigües Ter Llobregat a Acciona i sobre la repercussió d'aquesta decisió en les finances públiques de la Generalitat.

Interpel·lació

al Govern sobre l'anul·lació de l'adjudicació d'Aigües Ter Llobregat a Acciona i sobre la repercussió d'aquesta decisió en les finances públiques de la Generalitat (tram. 300-00231/10)

Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Señora presidenta, miembros del Gobierno, señoras y señores diputados, presentamos esta interpelación sobre el proceso de adjudicación de Aguas Ter Llobregat a la empresa Acciona, y también, y de una forma importante, sobre el aspecto de qué repercusión puede tener todo este proceso en las finanzas públicas de la Generalitat. Es un tema grave, es un tema que ya ha suscitado muchos debates en esta cámara, es un tema que ya ha provocado comparecencias por parte del *conseller* de Economía, del señor Vila, para explicar la situación. Es normal, porque estamos ante lo que en su día se llamó «el mayor proyecto de privatización» de este Gobierno. Se habló en ese momento de que Aguas Ter Llobregat era la joya de la corona, y, en un momento en el que le hacían falta al Gobierno recursos económicos, era seguramente la parte del patrimonio, de los servicios de la Generalitat más fácil de poner a la venta, por su importancia en cuanto a facturación y sus posibles resultados de beneficio en cuanto a la explotación del servicio; en todo caso, una venta importante y que se ha visto salpicada por unos incidentes especialmente graves, incidentes procesales en este caso.

Y esta interpelación llega hoy porque tenemos en los últimos días una novedad, una novedad que es una

nueva sentencia, en este caso una sentencia del Tribunal Supremo, contraria a las tesis que mantiene el Gobierno en este procedimiento. Se ha dicho que esta sentencia es una sentencia tangencial, que solamente afectaba a una solicitud de medidas provisionales, pero desde nuestro punto de vista es una sentencia importante, casi fundamental, porque en esas medidas provisionales lo que se pedía era la suspensión de la resolución que en su día emitió el OARCC. Una resolución que en principio debería ser ejecutiva; lo que se pedía en esa solicitud ante el Supremo es que esa resolución ejecutiva, que lo que hacía era decir que la adjudicación se había hecho mal, quedara en suspenso. Si el Tribunal Supremo no acepta estas medidas cautelares quiere decir que esa resolución no está en suspenso y que, por tanto, sería ejecutable. De ahí la importancia de esta nueva sentencia, que viene después de otras sentencias del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, también en la misma vía de decir que la sentencia del OARCC es correcta.

Por lo tanto, nosotros creemos que es una oportunidad, una nueva oportunidad de que el Gobierno nos dé alguna serie de explicaciones sobre qué pasó y, sobre todo, sobre qué va a pasar a partir de ahora.

En ese sentido, hacer un poco de historia de cómo fue el proceso. En febrero del 2012 se inició el proceso de licitación de Aguas Ter Llobregat, ya lo he comentado antes, la joya de la corona, impulsada por el señor Recoder, aunque parece que con ciertas discusiones internas en el Gobierno sobre si tenía sentido, sobre si era pertinente o no proceder a esa privatización de la gestión del servicio. Luego también es importante recordar algunas fechas del proceso, porque van a centrarnos seguramente en su problemática.

La adjudicación a Acciona se produce el 6 de noviembre del 2012. Recordemos que las elecciones autonómicas se produjeron el 25 de noviembre del 2012; es decir, la adjudicación a Acciona se produce prácticamente en plena campaña electoral y con este Parlamento disuelto, entre otras cosas. La toma de posesión del Gobierno que resulta de esas elecciones se produce el 27 de diciembre del 2012 de ese mismo año. Y ese mismo día, el mismo día que toma posesión el Gobierno, el mismo 27 de diciembre, se produce la firma del contrato con la adjudicataria del procedimiento. Se hace sin esperar a que el entonces llamado Organismo Administrativo de Recursos Contractuales emitiera su resolución sobre el proceso.

Y esa resolución, que llega más tarde, llega después de la adjudicación y de la firma del contrato, la resolución llega el 3 de enero de 2013, ¿qué nos dice esa resolución? Dice que la adjudicación no se ha realizado correctamente, que la adjudicación que se hace a Acciona no es correcta, porque el adjudicatario final incumple alguna de las premisas que constaban en el pliego de condiciones y, por tanto, que no se ha realizado la adjudicación correctamente y se han infringido algunos principios, entre ellos la igualdad entre aquellas empresas que participan en el concurso, ya que se otorga a una de ellas sin que cumpliera con todas las condiciones que se exigían, según, insisto, la resolución..., no lo decimos nosotros, sino la resolu-

ción del OARCC, un organismo que es de la Generalitat, pero recordemos que es un organismo que viene impuesto por políticas des de Europa para, precisamente, agilizar los procedimientos administrativos.

¿Qué hace la Generalitat ante esta resolución? En vez de ejecutarla –insistimos, parece que estamos ante una resolución ejecutiva; precisamente la función, repito, de este organismo es acelerar y evitar que se embarranquen y se embarren procesos administrativos y se dilaten–, lo que hace la Generalitat es, en contra de este principio de agilidad, presentar recursos contra esta resolución y no ejecutarla.

¿Cuál es la razón que aduce el señor Mas-Colell para realizar estos recursos y sobre todo para, aunque hubiera recursos, no ejecutar esta resolución? Pues, que sería complicado para la hacienda pública, para las arcas de la Generalitat, ejecutar aquello que le obligaba a hacer la resolución del OARCC.

A partir de aquí, como decimos, empieza este proceso kafkiano de recursos, que al final el último episodio ha sido esta resolución del Tribunal Supremo que he explicado antes y que lo que hace, insisto, es decir que la resolución del OARCC sigue siendo ejecutiva, está vigente y, por tanto, debe aplicarse.

Ante esta situación, yo pediría al Gobierno que aprovechara esta interpelación primero, para aclarar de una vez, si puede ser de una vez por todas, por qué tantas prisas en la adjudicación y por qué tanta insistencia en una adjudicación que ya se le ha dicho que está mal realizada.

Mire, aquí, desde nuestro punto de vista, desde Ciutadans, vemos dos posibilidades. Por un lado –quizás la peor de las dos–, es que este Gobierno, sustentado por Convergencia..., todos recordamos la sombra que hay sobre la política de adjudicaciones realizadas por los gobiernos de Convergència i Unió; recordamos que Convergència es aquel partido que tuvo que oír cómo en sede parlamentaria un *president* de la Generalitat le acusaba de ser el partido del 3 por ciento; recordamos que Convergència es el partido que se encuentra inmerso en el caso Palau, en el cual tiene su sede puesta como garantía de una posible responsabilidad civil por haber recibido dinero de forma ilegal. Ante este panorama de sombras y de dudas, no expandidas por rumores, sino por declaraciones o por hechos realizados en esta cámara o por resoluciones judiciales, como es la tramitación del caso Palau, creemos que sería bueno que se aclarara bien y que no quedara ninguna sombra de dudas de por qué se realiza en esas condiciones, por qué se realiza con tanta precipitación y por qué luego hay una cerrazón a aplicar una resolución de un organismo administrativo que dice que lo han hecho mal.

La otra posibilidad, si no estuviéramos ante esta sombra, si no estuviéramos ante un caso de una adjudicación de esas que se encuentra envuelta en el ámbito del 3 por ciento..., estaríamos ante otra grave forma de actuar de este Gobierno y que también es tradicional ya, que es la de precipitación para tapar agujeros, la de hacer las cosas mal porque se hacen tarde, porque hay una mala administración que hace que no nos lle-

gue el dinero, que no podamos cubrir los objetivos de déficit, que no podamos pagar las nóminas de los funcionarios, y ante eso seguimos..., actuamos a salto de mata, como hemos visto en otras ocasiones, actuamos con precipitación y hacemos las cosas mal.

El problema de esta última tesis, el problema de que ustedes actúen mal por precipitación, por falta de recursos para tapar agujeros, es que luego eso sale mucho más caro. Y no les sale mucho más caro a ustedes: les sale mucho más caro a todos los ciudadanos de Cataluña. Porque ahora habrá que ver a qué indemnizaciones nos podemos enfrentar, qué riesgos económicos corremos..., insisto, corremos todos los ciudadanos de Cataluña, que tendremos que pagar su mala gestión.

Muchas gracias, señor *conseller*.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta, senyors diputats, tornem a parlar –no és la primera vegada ni serà l'última– sobre Aigües Ter Llobregat. El senyor diputat m'ha preguntat per què tantes presses, per què tanta insistència. Doncs, tindrè molt de gust de contestar-li, però jo també li faré la mateixa pregunta a vostè: per què tantes presses, per què tanta insistència en un procediment judicial que, amb seguretat, tindrà moltes incidències? Espero que ens ho expliqui.

I començaré per explicar per què es va fer la concessió. Vostè és una persona educada, i sap que no es va privatitzar res; utilitza la paraula «privatitzar» per veure si confon algú. El que s'ha fet és un procés de concessió, perfectament tradicional i perfectament utilitzat, per exemple en el món local. Per què es va fer? Es va fer per dues raons econòmiques, que estan connectades però que convé explicar separadament.

Una era la situació fiscal, la situació financera fiscal de la Generalitat amb la qual aquest Govern es va trobar l'any 2012. Quadrar uns pressupostos no és una cosa fàcil, sobretot en el context actual. I mentre que hi ha qui pertany a l'escola que els pressupostos es quadren mirant quins ingressos tens i llavors ajustant les despeses als ingressos que tens, nosaltres som més aviat de l'escola que has de veure quines despeses són indispensables i llavors fer mans i mànigues per aconseguir els ingressos per aconseguir les despeses indispensables. I així hem procedit fins ara, així continuem procedint ara, així continuarem procedint el 2014, el 2015. Però, en aquell moment, el 2012, amb la finalitat de no anar molt més enllà en reduccions de despeses per serveis essencials, vàrem pensar que calia generar ingressos per diverses vies; una era la venda d'edificis i l'altra era les concessions, i, en particular, la concessió d'ATLL. O sigui que sí, efectivament, una de les finalitats de la concessió d'ATLL era contribuir a no reduir aquell any, l'any 2012, la despesa. Això ho

diem amb el cap ben alt i no ens causa cap problema confessar-ho.

La segona raó és que ATLL necessitava inversions. ATLL estava en una situació econòmica complexa, com també l'ACA. Es sortia d'una situació on s'havia anat deixant deteriorar la situació patrimonial i financera d'ATLL; calien inversions, i les inversions el Govern no estava en condicions de fer-les. Per tant, per mantenir la qualitat del servei públic, també calia una operació de concessió en què el concessionari, com a part d'un paquet global i com a contrapartida a no rebre encara més ingressos per part de la Generalitat, doncs, es comprometés amb les inversions necessàries.

Per tant, les dues coses: necessitats financeres fiscals globals de la Generalitat i necessitats d'inversió en el servei públic de l'abastiment d'aigua.

Es va fer, doncs, una concessió, ho repeteixo, un procediment perfectament normal al nord, al sud d'Europa, a les dretes i a les esquerres. Un procediment, ho repeteixo, que s'utilitza d'una manera completament estàndard. Es va fer. Nosaltres creiem que la mesa de contractació va actuar amb gran competència i que va fer les coses bé, i nosaltres, des de la Generalitat, des del Departament d'Economia, des del Departament de TS, tenim..., de fet, jo diria que tenim l'obligació d'actuar, des del punt de vista jurídic, amb tota normalitat i sempre dintre dels procediments legals normals per defensar el que creiem que es va fer perfectament bé, i el contrari seria un abandonament de responsabilitats.

Efectivament, la decisió va obrir un litigi. Els litigis suposo que eren absolutament inevitables, passen en qualsevol gran concessió. Aquí hi ha interessos econòmics importants per part de les empreses, hi ha empreses que competeixen, aquest és el nostre sistema econòmic, i les empreses que competeixen, d'una manera, jo diria, quasi rutinària, doncs, i també de cara a les obligacions que tenen amb els accionistes, siguin accionistes espanyols, siguin fons de pensions, siguin accionistes francesos, doncs, la defensa dels seus interessos també implica prendre les accions judicials que s'hagin de prendre. I, efectivament, tot va començar amb un recurs especial de l'empresa que no va guanyar la concessió davant de l'OARCC, un òrgan unipersonal en aquell moment, i això va obrir la roda de les decisions judicials, que m'agradaria parlar-ne una mica, encara que potser ens repetim, però convé tindre les coses clares.

El 2 de gener del 13 l'OARCC va dictar la Resolució 1/2013 estimant parcialment el recurs especial en matèria de contractació interposat per Societat General d'Aigües de Barcelona. L'11 de gener del 2013 l'Administració de la Generalitat va interposar un recurs contenciós administratiu a través dels departaments de Territori i Sostenibilitat i d'Economia i Coneixement contra aquesta resolució. El 26 de març del 2013 hi ha una interlocutòria de la sala del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, secció cinquena, que va acordar suspendre l'efectivitat de la resolució impugnada per l'OARCC de data 2 de gener.

Posteriorment, la Generalitat interposa un recurs de reposició contra aquesta interlocutòria al Tribunal

Superior de Justícia de Catalunya. El 16 de juliol del 2013 hi ha una interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia que desestima el recurs interposat per la Generalitat. Tanmateix, aquesta interlocutòria té un vot particular del magistrat Andrés Pereira, que considera que sí que havia d'haver estimat el recurs de reposició i s'hauria d'haver suspès la resolució impugnada per l'OARCC. El 23 de maig de 2014 l'Administració de la Generalitat va interposar recurs de cassació davant del Tribunal Suprem. El 23 d'octubre de 2014... –fixem-nos, eh?, aquest és el que motiva que avui estigui aquí–, el 23 d'octubre de 2014 el Tribunal Suprem desestima el recurs de cassació d'Aigües de Catalunya –Acciona, si volen. Aquí cal destacar –no és Acciona, és Pactual– el que he dit al començament, i el que..., desestima aquest recurs.

Vull posar èmfasi en dos punts –això és el 23 d'octubre, quasi abans-d'ahir. Dos punts. Un, el recurs de cassació de la Generalitat de Catalunya no ha estat contestat. Ho serà, segurament, és lògic pensar que pot coincidir algun dels arguments amb el recurs de cassació de la resolució del d'Aigües de Catalunya, però el fet és que no l'hem rebut. Per tant, el nostre recurs de cassació segueix sense estar contestat. Per tant, no hi ha cap raó per la qual s'hagi d'actuar en res; estem a l'espera; suposo que no serà una espera llarga. I la segona, que vull que quedi molt clara, és que tot aquest litigi, fins ara, tot aquest litigi, totes aquestes..., i d'altres que..., i altres recursos que hi ha hagut per altres parts en els quals no intervé la Generalitat, han sigut sobre les mesures cautelars. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya encara no s'ha pronunciat sobre la substància de l'assumpte.

Per tant, aquests dos punts: estem esperant què diu el Tribunal Suprem sobre les mesures cautelars pel que afecta a la Generalitat, i segon, estem esperant la resolució sobre el tema de substància i de fons.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Gracias, señor *conseller*, por las explicaciones; en todo caso, algunas puntualizaciones. Yo he hablado de privatizar; creo que se privatiza la gestión de un servicio; no sé si estamos de acuerdo o no, pero creo que eso es lo que se hace en este caso: privatizar la gestión del servicio que hasta entonces llevaba Aguas Ter Llobregat de una forma..., como una empresa pública.

Pero, bueno, aparte de esos detalles, ha hablado del tema judicial, y de que no se ha entrado en una solución sobre el fondo de la cuestión. Efectivamente, estamos de acuerdo. No se ha hablado del fondo; se ha hablado de algo tan fundamental como si la resolución de la OARCC es ejecutable o no. Se ha pedido por parte de la Generalitat y por parte de Acciona que se suspendiera la ejecutabilidad de esa resolución, es decir, que la resolución que decía que la adjudicación estaba mal

hecha y que Acciona no podía ser el adjudicatario, que Acciona no podía ser el titular de ese servicio, si esa resolución hay que llevarla ya a cabo o no, con independencia de que se pronuncie sobre el fondo de la cuestión más adelante. Eso es lo que se estaba pidiendo al pedir las medidas cautelares por parte de la Generalitat y por parte de Acciona: que se suspendiera la ejecutabilidad de la resolución de la OARCC. ¿Y qué han dicho los tribunales? ¿Qué ha dicho el Tribunal Superior de Justicia, y qué ha dicho el Tribunal Supremo?

Efectivamente, el Supremo –hasta ahora solamente respecto a uno de los recurrentes, y faltará ver qué dice respecto al resto– ¿qué ha dicho? Ha dicho que no se suspende esa ejecutabilidad, y que, por tanto, la resolución del OARCC en la que se dice que Acciona no puede seguir desarrollando el servicio es ejecutable. Y la Generalitat sigue esperando, digamos; ya van pasando los meses, sigue esperando, sigue intentando dilatar la decisión, pero el problema no es que se dilate o no, es que estaría bien que a lo mejor aprovechara ahora el *conseller* para explicarnos cuánto nos va a costar, primero, la chapuza de una adjudicación mal hecha, según el OARCC, y segundo, cuánto va a costar el empeñarse en no ejecutar una resolución de un órgano administrativo, de un órgano de la Generalitat que, según el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña y ahora también según el Supremo, es ejecutable desde ya; es decir, tenía que haber sido ejecutada desde enero del 2012.

¿Cuánto nos va a costar? Yo le preguntaría al señor *conseller* si nos puede informar, si tiene previsiones. Yo esperaría y me quedaría mucho más tranquilo si el señor *conseller* ya hubiera hecho unas previsiones, incluso si en esos presupuestos, que se supone que en algún momento van a venir a este Parlamento, presupuestos de 2015, hay alguna previsión hecha ante una posible contingencia proveniente de este asunto. ¿Va a tener la Generalitat, es decir, vamos a tener todos los catalanes que indemnizar a Acciona? ¿Hay un compromiso por parte del Gobierno de que, efectivamente, se va a cubrir una indemnización en caso de que esta se deba realizar? ¿A cuánto asciende? ¿Son los 100 millones de los que se está hablando? ¿Es más, es menos?

Por otro lado, ¿se va a tener que indemnizar a Agbar, a la empresa perjudicada por esta adjudicación, que, según el OARCC, se hizo de manera incorrecta? ¿Vamos a tener, los catalanes, que pagar una doble indemnización por la chapuza realizada por el Gobierno de Convergencia? ¿Tiene unas previsiones el Gobierno de cuánto nos cuesta su inacción? ¿Tiene unas previsiones de cuánto nos cuesta cada día que pasa sin ejecutar la resolución del OARCC en indemnizaciones? ¿Se incrementa esta indemnización por cada día que el Gobierno no actúa y ejecuta la resolución de su órgano administrativo, como es el OARCC? Aparte de otras preguntas, como ¿cómo puede afectar, en todo caso, a los trabajadores que están desarrollando actualmente servicio, a la plantilla, cómo puede afectar esta contingencia?

Y la pregunta que le hacía antes: si en los presupuestos del 2015 –que supongo que algún día veremos en

esta cámara, ya no en fecha, ya no el 10 de octubre, como deberían haberlos presentado, pero supongo que algún día, según su compromiso, los podremos ver–, si en estos presupuestos del 2015 hay provisionada, hay prevista alguna contingencia que tenga relación con estas sentencias que machaconamente le quitan la razón al Gobierno de la Generalitat.

Y luego dos preguntas colaterales: una, si usted ya ha tenido tiempo de interesarse por si Acciona ha hecho el ingreso de los 40 millones del impuesto de transmisiones patrimoniales relativo a esta actuación, a esta adjudicación. Y por otro, ya que estamos hablando de aguas y de privatización de servicios, cómo va el tema..., si nos podría informar de cómo va el tema de canon del agua del área metropolitana por el cual pensaba ingresar este año, pues, una cantidad importante de dinero, el Gobierno de la Generalitat.

Muchas gracias, señora presidenta. Muchas gracias, señor *conseller*, señoras y señores diputados.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyor diputat. Primer, les coses breus: sobre la seva última pregunta..., no ho sé, potser vostè és menys competent del que jo em pensava, i vostè sap perfectament o hauria de saber que segons l'article 95 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, s'estableix el caràcter reservat de les dades amb transcendència tributària, per la qual cosa aquestes dades no poden ser comunicades a tercer. Oi que això ho coneix? Doncs, per què m'ho pregunta?

Vostè dona la impressió que li agradaria que la Generalitat perdés la substància d'aquest tema, eh? No sé si a vostè els mèrits li mereixen alguna consideració. A vostè li agradaria que perdés i li agradaria que hi haguessin complicacions, «disfrutaria» i s'ho passaria bé.

Miri, i també sembla que vostè sàpiga més que els tribunals. Tot el que fa la Generalitat ho fa d'acord amb el marc jurídic; tots els recursos que es presenten es fan d'acord amb el marc jurídic. I la nostra obligació com a Generalitat és defensar els interessos col·lectius, en aquest cas, del servei d'aigües, dels treballadors, etcètera, fins a on sigui necessari, atès el marc jurídic que tenim.

Ara, si vostè és també un tribunal..., vostè mateix, o si vostè sap més que els tribunals i ha decidit sobre la substància, etcètera, bé, aquesta és la seva posició. La nostra és prudència –prudència– i dos principis: un, evidentment... (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí..., diners, està clar que diners! –està clar que diners! Un, fer tot el possible per minimitzar qualsevol impacte fiscal d'aquesta història. Impactes fiscals, alguns retrospectius, com quin seria el dèficit de l'any 2012. Per tant, sí, minimitzar l'impacte fiscal. I no compliríem amb la nostra obligació si no féssim els recursos i contrarecursos i el que fes falta per defensar. I el segon, els in-

teressos dels consumidors del servei de provisió d'aigua i dels treballadors. Recordin que part de l'acord de concessió va ser mantenir tota la plantilla, cosa que el que va quedar segon no ho garantia, etcètera.

Vostè creu que realment, si podem evitar-ho –si podem evitar-ho–, hem de córrer el risc de fer ara una gran moguda i que un mes després es resolgui la substància i resulta que, potser, hem de tornar enrere? Potser pensa que no s'hauria de tornar enrere, perquè vostè pensa que no tenim raó.

Vostè, entre tots els diferents judicis, s'agafa al més perjudicial per a la Generalitat. Nosaltres creiem que els nostres arguments jurídics són bons: volem que es resolgui sobre la substància. I té tot el sentit del món que tractem amb prudència –amb prudència– d'esperar a la resolució de la substància.

Perquè, escolti, intenti imaginar-se per un moment què representaria si ara, tenint encara possibilitats legals, correguéssim a prendre mesures que canviessin la configuració. La batalla judicial no s'acaba. Aquestes dues empreses continuaran batallant durant anys i anys. La nostra posició ha de ser una posició de neutralitat entre les empreses, d'esperar que es resolgui sobre la substància. Nosaltres no tenim cap interès especial per una empresa o un interès especial per l'altra empresa. Que es resolgui la substància. I, mentrestant, i dintre de la legalitat, procurem que les coses es mantinguin com estan ara per evitar disruptions i per evitar inconvenients més grans.

Moltes gràcies.

La presidenta

El setzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'adjudicació de la gestió d'Aigües Ter Llobregat.

Interpellació

al Govern sobre l'adjudicació de la gestió d'Aigües Ter Llobregat (tram. 300-00235/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, consellers, inicio aquesta interpellació amb un cert escepticisme, no?, a la vista de la resposta que ha obtingut el diputat que acaba d'interpel·lar ara mateix i de la resposta del conseller d'Economia. Doncs, amb cert escepticisme, però intentarem a veure si tenim més sort amb les respostes que obtenim per part del Govern, sigui quin sigui el conseller o consellera que respongui aquesta interpellació.

Home, permetin-me també que comenci només dient, eh?, que, home, ens produeix un cert somriure sentir el conseller en aquesta defensa a ultrança dels marcs jurídics. No cal que em remeti a fets concrets, però jo crec que vostès perfectament ens entenen.

Amb relació a aquest cas que ens ocupa, jo voldria anar a un determinat origen: l'origen és una directiva europea, la 66, de l'any 2007, que promou que els estats membres realitzin canvis en la seva legislació amb l'objectiu d'agilitzar, sobretot agilitzar, els conflictes contractuals que es puguin presentar entre les administracions. Agilitzar-los, per un costat; reduir els conflictes judicials, per un altre costat, i, en definitiva, incrementar la seguretat jurídica dels contractes dels estats tercers. I, evidentment, la Generalitat, en aquest cas, actua com a estat, com a competència que té en matèria de gestió d'aigües, no?

A Catalunya la resposta a aquesta directiva és la creació d'aquest Òrgan Administratiu de Recursos Contractuals. I, entrant en el tema d'aigües Ter Llobregat, nosaltres ara..., ni ara ni abans, eh?, vam entrar a discutir l'oportunitat d'externalitzar –i en això coincidim–, no privatitzar, sinó externalitzar aquest servei per l'oportunitat econòmica del moment, per la situació econòmica, ho ha explicat el conseller. I, en aquest sentit, compartim –la compartim en aquell moment i la continuem compartint– l'oportunitat d'una operació d'aquestes característiques. Ara, el que no podem compartir és com s'han fet les coses, perquè realment les coses s'han fet molt malament i han quedat moltes –i continuen quedant encara–, moltes ombres sobre tot aquest procés d'adjudicació.

D'entrada, la mateixa adjudicació, coincidint segurament en el temps amb un procés electoral, i feta l'adjudicació per un conseller en funcions. Sense que interpretin altres coses i en el sentit absolutament metafòric, eh?, després d'aquesta adjudicació el conseller en funcions ha desaparegut del mapa polític, del mapa parlamentari. Ens va donar la impressió que era allò de «coge el dinero y corre», hi insisteixo, sense que es vulgui interpretar absolutament res més, no?, sinó que va ser, allò, una fugida absolutament ràpida, no?

El gener del 2013 es produeix la resolució... –a primers de gener, és el 2, 2-3 de gener–, es produeix la resolució de l'Òrgan Administratiu de Recursos Contractuals, que bàsicament ve a dir: s'ha atorgat la concessió a una empresa que no compleix el plec de condicions, perquè periodifica les seves inversions en un termini de temps més llarg que allò que preveu el plec de condicions.

Ja estem d'acord que això té altres derivades, com, per exemple, que la tarifa d'aigua que preveu aquesta empresa és una tarifa inferior, i, per tant, més beneficiosa per al conjunt de la ciutadania, que no pas la que ofereix l'altra empresa; però també és cert que les condicions no eren les mateixes, i, per tant, canviant les condicions, una empresa obtenia avantatge sobre l'altra.

I, per tant, entenem, des del punt de vista de sentit comú –ho entenem–, que l'Òrgan Administratiu de Recursos Contractuals dicti una determinada resolució que, en contra dels objectius d'aquella directiva europea i en contra de l'objectiu que perseguia la creació d'aquest òrgan, la Generalitat desoeix i enceta tots els procediments judicials. És a dir, allò per a què servia l'OARCC ens ho carreguem: no ens l'escoltem, l'agilització es queda pel camí, l'eliminació dels conflic-

tes jurídics es queda pel camí, la seguretat jurídica es queda pel camí, i estem «enfrascats», ja fa dos anys, en un procediment certament enutjós.

S'han citat les dates: anul·lació de l'adjudicació a Acciona per part del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i ara recentment el Suprem desestima la cassació del concessionari; queda pendent la cassació de la Generalitat.

Però no hi han contradiccions entre les diferents resolucions judicials i tampoc hi han contradiccions entre les resolucions judicials i la resolució de l'Òrgan Administratiu de Recursos Contractuals. Vol dir que podem esperar gaires novetats? Nosaltres creiem que gaires, gaires novetats no podem esperar, no?

Com li deia al començament, nosaltres no volem pensar –és un dir, eh?, però, no ho volem pensar– que aquest és un govern que incompleix resolucions judicials, no?, i més estant com estem en un parlament, un parlament en el qual fem lleis amb la voluntat que aquells que estan sotmesos a les lleis que fem en aquest Parlament les compleixin. Perquè és que si això no és així, no cal ni que tinguem Parlament.

Clar, després els jutjats i els òrgans independents o autònoms del Govern per resoldre conflictes són els que han de dictar resolucions. I, si no complim les resolucions judicials –estem parlant d'Aigües Ter Llobregat, però interpretin-ho per al que vulguin, eh?–, doncs, està clar, la seguretat jurídica –la seguretat jurídica– es perd pel camí.

Per cert, haig de referir-m'hi necessàriament, perquè ahir vaig quedar..., em va commoure molt sentir com des d'Esquerra Republicana es preocupaven per la seguretat jurídica i el compliment també de les resolucions judicials, no?

Però, miri, la situació que s'ha generat amb Aigües Ter Llobregat ens preocupa per forces coses: primera qüestió, garantia del servei; segona qüestió, seguretat del lloc de treball dels treballadors, eh?, per al futur dels treballadors; tercer element, no menys important, repercussió sobre les finances públiques. Recordem: 300 milions de caixa en el moment de l'adjudicació, 700 milions en cinquanta anys i, a efectes de comptabilitat, còmput dels 1.000 milions de l'operació en l'exercici 2012, la qual cosa va permetre una reducció del dèficit del 0,5 per cent del PIB. Però hi ha un altre element, i encara que la Llei general tributària, doncs, imposi el secret, podem fer un petit referèndum, li fem un petit referèndum: sí o no?, han complert amb les obligacions tributàries per aquesta concessió, sí o no? És molt senzill –és molt senzill.

Aleshores, en la situació actual, creiem que es plantegen tres escenaris –tres. Un, primer, el menys probable: que tot quedi absolutament igual, que hi hagi una resolució al final dels anys que doni la raó a la Generalitat. Hi insisteixo, el menys probable. Això no ha passat fins ara, amb les diferents resolucions que hi han hagut. Per tant, aquest creiem que és el menys probable de tots.

Segon, que hi hagi d'haver, per anul·lació de l'oferta de l'empresa adjudicatària, un canvi de concessionari.

Això resoldria part dels problemes, perquè es veuria obligat a aportar els 300 milions, el compromís dels 700 milions... Per tant, a efectes de dèficit, no sé si hi hauria un canvi o no hi hauria en canvi en el 0,5 per cent del dèficit de l'any 2012 a l'any 2014 o 15 o el que sigui, però no comportaria massa problemes, més enllà de les possibles indemnitzacions que es derivessin tant a l'actual adjudicatari com al nou adjudicatari, que no ha pogut exercir la seva adjudicació per a aquest procés judicial.

I tercer element, o tercera possibilitat: que se suspendi d'alguna manera tot el procés d'adjudicació i s'hagi de reiniciar el procés. I aquest seria *el pitjor* de tots els escenaris: obligaria a retornar uns diners, obligaria a retrotreure l'operació de 1.000 milions i, per tant, del 0,5 per cent del dèficit, i a més a més comportaria, de ben segur, indemnitzacions a les dues empreses concurrents.

Per tant, ens agradaria conèixer, senyor conseller, quines són les seves previsions al respecte d'aquestes circumstàncies.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Consellers, il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez, molt bon dia a tothom. Bé, en primer lloc una apreciació sobre la reflexió que vostè ha fet de la voluntat del Govern i de la vocació del Govern d'ajustar el seu comportament a dret, sempre –sempre. No contemplem cap circumstància en què el Govern de Catalunya prengui alguna decisió que no s'ajusti a dret. Una altra cosa és que no correspon ni a aquest Parlament ni a altres executius, en aquest cas l'executiu del Govern de l'Estat, interpretar i jutjar si les actuacions que pren el Govern de Catalunya s'ajusten a dret o no, eh? Si algú considera que alguna de les nostres actuacions no s'ajusta a dret, en tot cas, són els tribunals els qui ho han d'acabar dirimint.

En aquest sentit, en la línia del que ja els vaig dir ahir i en la línia del que ha explicat el conseller Mas-Colell, em temo que no podré ser massa original. Estem, doncs, lamentablement –lamentablement–, segurament inevitablement, davant d'una concessió que ha estat judicialitzada i on concorren, per tant, la defensa de legítims interessos empresarials entre els que intentaven ser adjudicataris d'aquest contracte i el Govern de Catalunya, que des de la més absoluta neutralitat i des de la més absoluta transparència procura defensar els interessos públics. I aquest és l'escenari en què estem; un escenari on hi ha creuades una sèrie de recursos i una sèrie de..., sí, de recursos en forma d'apel·lacions diverses en mesures cautelars i, en el fons, eh?, la permanència de la necessitat d'entrar en el fons de la qüestió.

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya s'ha pronunciat en diverses ocasions sobre les sol·licituds de mesures cautelars, ara ho ha fet el Tribunal Suprem sobre la petició de mesures cautelars que havia presentat Aigües de Catalunya, però per un criteri de prudència no podem oblidar en cap moment que no s'ha entrat en el fons de la qüestió. I és ben probable, és ben plausible que imaginem, que esperem, que confiem que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya entri ràpidament en el fons de la qüestió.

Mentrestant, què li podem dir, senyor diputat, en resposta a les seves inquietuds i a les seves preocupacions? Que el Govern, disposats des del primer dia a donar la màxima informació, la màxima transparència a totes les nostres actuacions... El conseller Mas-Colell, jo mateix, hem comparegut en dues ocasions cada un davant de seu parlamentària, davant de comissió, per donar totes les explicacions. Ho hem fet i ho seguirem fent sempre que sigui necessari; sempre des del convenciment que és legítim imaginar que la mesa de contractació, en el seu moment, va actuar correctament, en defensa de l'interès públic, i sempre respectuosos amb la resolució de l'OARCC, sempre respectuosos, però discrepant en algun dels seus aspectes, i, per tant, confiant que sigui la justícia, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, qui entri en el fons de la qüestió.

A més a més, el Govern no només ha fet això. El Govern s'ha preocupat i s'ha ocupat –i al Departament de Territori era la seva obligació de fer-ho– de garantir la correcta prestació del servei. I avui, dos anys més tard de la concessió que ha fet possible que el servei es desplegui, el balanç que fem és notablement positiu. I això s'ha de subratllar. Vostè mateix ho ha explicat i ho ha reconegut: hi ha hagut una significativa reducció o contenció, eh?, del que era la previsió necessària d'increment de tarifes. Al final hem estalviat prop de 18 milions d'euros al conjunt dels consumidors afectats pel sistema ATLL, amb un increment molt més gradual del que hauria estat necessari d'afrontar si haguéssim hagut, des de l'Administració, des de la gestió directa, d'engolir un deute que no sé com l'hauríem engolit, per cert. Fixin-se que en la mesura que vam aconseguir un contracte que tarifava en 0,64 euros / metre cúbic fins a 0,70 euros / metre cúbic, per tant, amb un increment molt gradual, a penes el de la inflació en un trienni, doncs, hem aconseguit –hem aconseguit– un estalvi per al conjunt dels ciutadans de prop de 18 milions d'euros.

No només hem aconseguit això, de moment. Hem aconseguit pau social en aquesta empresa, i garanties i seguretat per al conjunt de la plantilla, a qui se'n van conservar les condicions, eh?, per a un període de fins a cinquanta anys.

No només hem aconseguit això. Hem aconseguit també que s'iniciïn inversions que eren absolutament necessàries i que hauríem estat incapaços de fer per falta de disponibilitat creditícia, per falta de disponibilitat pressupostària. I en aquests moments la concessió té ja divuit projectes redactats, per un import de 71 milions d'euros, 4 d'ells ja executats. Per tant, la concessió ha començat el seu recorregut i ha anat fent el que s'esperava d'ella. Mentrestant, expectants amb les re-

solucions judicials, que evidentment hi donarem compliment, com no podria ser d'una altra manera, quan siguin fermes, no quan siguin encara subjectes a la disputa o a la discussió judicial i, pel que es veu, també política.

Però és que finalment es va fer una altra cosa amb aquesta concessió, i és que es va aconseguir l'assumpció del deute. No se n'oblidin en cap moment, d'això, perquè el Govern ha pres algunes de les decisions de grat, i algunes de les decisions per força, i la situació d'ATLL eren 687 milions de deute financer i més de 200 milions d'euros llargs de deute comercial. Aquesta era la situació d'ATLL, una situació molt similar o molt comparable a la situació en què ens vam trobar l'Agència Catalana de l'Aigua, el regulador, de collapse –de collapse. Per tant, després d'una gestió francament irresponsable, el Govern de Catalunya entrant ha d'intentar remuntar la situació: del seu instrument regulador, l'Agència Catalana de l'Aigua, més de 1.400 milions de forat –diguem-ho clar, perquè ens entenguin–, de deute, i d'ATLL, 687 milions de deute financer, 200 milions llargs de deute comercial. Aquesta és la situació, i això és el que explica i el que emmarca la determinació, el compromís del Govern per tirar-ho endavant.

Per tant, el balanç que s'ha fet fins ara és raonablement positiu. Què convida a fer un criteri de prudència? Confiar que s'entri ben ràpidament en el fons de la qüestió i que, per tant, els propers dies, les properes setmanes, els propers mesos, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ens digui, opini, es posicioni i sentenciï sobre el fons de la qüestió. Estem aquí; no podem anar més enllà.

Mentrestant, de totes maneres, els serveis jurídics del Departament d'Economia i del Departament de Territori i Sostenibilitat estan analitzant què ha dit en aquests moments el Tribunal Suprem sobre l'apel·lació, el recurs que es va formular, de cassació, per part d'Aigües de Catalunya, amb Acciona i BTG Pactual, components d'aquesta societat. Ho estem analitzant. Confiem que també, fins i tot en les mesures cautelars, els propers dies, les properes setmanes, el Tribunal Suprem es posicionarà.

Comprengui vostè que no precipitem les nostres decisions. Jo crec que és un criteri de prudència que tothom pot comprendre i que confio que el conjunt de la cambra comparteixi. L'alternativa a això seria actuar amb precipitació i posar en risc l'interès públic: un interès públic, hi insisteixo, que en aquest bienni hem garantit, amb una prestació de servei de qualitat i, en definitiva, des de la més absoluta neutralitat. I em sembla que aquest és un aspecte, senyor diputat, que vostè ha de comprendre, entre d'altres coses perquè, per la dimensió, per la magnitud de la concessió realitzada, és inevitable que s'hagi judicialitzat.

Aixequem la mirada, veiem què passa al conjunt de l'Estat? Veiem què està passant en processos de concessions administratives o d'externalització en matèria hospitalària, per exemple de la Comunitat de Madrid? Les dificultats han estat molt grans, fins i tot s'ha retirat algun projecte d'externalització. Ho respectem; no

és fàcil, això –no és fàcil. O què ha passat amb relació a les infraestructures? En això podríem entrar a fons i bé, en matèria aeroportuària a comunitats autònomes veïnes, o en matèria d'infraestructures viàries, de nou, eh?, per part de l'Estat i amb la Comunitat de Madrid, a Madrid capital. Podríem entrar-hi i veure com el marc concessional planteja grans dificultats, no?

Però nosaltres senzillament del que som conscients és que, efectivament, era urgent i era necessari afrontar aquesta concessió administrativa, i es va dur a terme, i s'ha entrat en funcionament, i ha suposat una millora significativa per al conjunt dels ciutadans. I, mentrestant, aquesta concessió s'ha judicialitzat. No tenim res més a afegir.

Ens sorpren també l'ànsia, eh?, de control d'aquest Parlament, que precipita ja a entrar en el fons de la qüestió. Bé, no tenim nosaltres aquesta seguretat ni aquesta confiança que ja sapiguem com acabarà el fons de la qüestió; no ho sabem. I, per tant, mentrestant ens hem preocupat i ocupat de garantir la correcta prestació del servei.

A partir d'aquí, senyor diputat, compregui, eh?, que és difícil d'incorporar nova informació, perquè que l'hem donada tota. I només ens resta, doncs, garantir prestació del servei i estar expectants a la resolució.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, ens hem quedat igual, no hem tingut sort. No hem avançat, crec que gens, en totes les qüestions que li plantejàvem.

Miri, començo pels dubtes que vostè ha expressat amb relació a si s'havia de fer això o no. No que vostè hagi expressat, no?, o que altres hi puguin tenir un altre interès. Li ho he dit a la primera intervenció, li ho he dit en totes les intervencions que hem fet amb relació a aquest tema, que ja n'hem fet unes quantes: nosaltres vam estar al costat del Govern quan van ençar aquesta operació, pel convenciment que, tot i no ser una operació desitjable, era una bona operació per intentar resoldre un problema o diversos problemes importants. Un primer, el del dèficit. Un segon és el de l'endeutament de l'entitat i, per tant, la capacitat d'efectuar inversions. Si fins aquí no hi ha cap problema!, si compartim perfectament la voluntat del Govern d'intentar resoldre i abordar aquests problemes! Ho vam fer en el seu moment. El que no compartim és tot el procediment que ha seguit a continuació.

S'ha judicialitzat el procés? Sí. Qui l'ha judicialitzat? El Govern. Sí, el Govern, perquè no creu, no fa cas de la resolució de l'Òrgan Administratiu de Recursos Contractuals. Clar, les empreses defensen la seva posició. Però, si precisament el Govern crea un organisme més agilitar i per evitar els conflictes judicials en les contractacions, aquell que no fa cas de la resolució de

l'organisme administratiu de resolucions contractuals és el Govern. Llavors, és el Govern el que judicialitza el cas.

Ah, i vostès aixequen una ombra de dubte; ja ho ha fet el conseller d'Economia abans. Escolti, quin interès tenen vostès a defensar això? Escolti'm... I quin interès té el Govern a continuar defensant una adjudicació a una determinada l'empresa? Pot entendre que l'interès que mostrem quan ens preocupem per aquest cas és pels efectes que pugui tenir una acció del Govern sobre els usuaris, sobre l'Administració de la Generalitat, sobre les finances públiques? És aquest l'interès que ens mou, que espero que sigui el mateix que mou el Govern de la Generalitat, des del principi, és a dir, des de la seva adjudicació, fins al final d'aquest procés.

Vostè ens afirmava: «El Govern ajusta el seu comportament a dret.» És una opinió; és una opinió, i em sembla molt bé. I jo puc opinar el contrari. I opino el contrari, en aquest cas, i en d'altres. Opino el contrari. I, per tant, tan legítim és que vostè defensi que el Govern ajusta el seu comportament a dret, com que jo pensi que no ho fa. I, a més a més, que jo pensi que no ho fa, després que l'Òrgan Administratiu de Recursos Contractuals, Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i Tribunal Suprem li hagin dit: «Escolti'm, això no ho han fet bé.» Doncs, em dona la impressió que la meua opinió té, com a mínim, un recolzament més important que la de vostès, que diuen que ajusten el seu comportament a dret.

Em parla de neutralitat i transparència. Per transparència, jo li vull recordar..., vostè segurament encara no estava a la conselleria, però li vull recordar que les empreses, una de les empreses concurrents va estar demanant la documentació de l'adjudicació precisament per poder formular els recursos, i va haver de ser el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que s'adreçés al conseller de Territori i Sostenibilitat obligant-lo a facilitar l'accés a aquesta documentació. Això no és transparència –això no és transparència.

I neutralitat. Doncs, tampoc no és neutralitat quan es decideix fer una adjudicació a una empresa –i ja no ho dic jo, ho ha dit l'OARCC, ho ha dit el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i ho ha dit el Tribunal Suprem– que canvia les condicions que inicialment es plantegen. Aquí es tracta de jugar tots amb les mateixes regles; en el moment que algú canvia unilateralment les regles del joc, té un avantatge. I això va en contra de tot allò que la Unió Europea els està dient: seguretat jurídica, menys conflictes jurídics i més agilitat en la resolució dels conflictes.

No me n'he sortit amb el referèndum; podem fer una consulta o podem fer un procés participatiu que no existeix. Però és molt fàcil –sí o no–: han complert les obligacions tributàries per la concessió? Sí o no. És molt fàcil.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, senyor diputat: «Han complert les obligacions tributàries?» Sí; no tenim cap coneixement que no ho hàgim fet. Seguim.

Bé, jo no he llegit enlloc que el Tribunal Suprem digui que el Govern de Catalunya no ha actuat correctament. Si vostè llegeix atentament aquesta resolució sobre mesures cautelars que s'ha fet amb Aigües de Catalunya, el Tribunal Suprem subratlla la necessitat que ràpidament el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya entri en el fons de la qüestió. I tampoc es posa a especular, com fan vostès, lamentablement, sobre quines conseqüències hipotèticament tindria des del punt de vista de la repercussió de l'impacte sobre el pressupost de la Generalitat. Diu: «No és moment de parlar d'això.» Llegeixin vostès atentament la resolució del Tribunal Suprem; diu: «No hi entrem, en això, encara», diu; senzillament exposa, efectivament, sobre la conveniència o no de tenir mesures cautelars que impedeixin donar compliment a la resolució de l'OARCC.

Vostè reconeix la importància de l'OARCC. La primera comunitat autònoma del conjunt de l'Estat que l'ha aplicat, que l'ha incorporat. Un òrgan que s'ha hagut de millorar significativament, que quan pren aquesta resolució és unipersonal. I que, per tant, arribem al convenciment que per dur a terme efectivament, eh?, correctament, amb la màxima fiabilitat i garantia la seva actuació, doncs, s'ha de reforçar. I així s'ha fet. Per tant, jo crec que el compromís del Govern a apoderar la presa de decisions, a evitar la judicialització de determinades preses de decisions, doncs, s'està fent correctament, i espero que aquesta cambra així ho valori.

A partir d'aquí, vostè, des del punt de vista de si el comportament del Govern s'ajusta a dret o no, jo crec que distorsiona allò que ja està més que conegut i estudiat, la divisió de poders, no? Això des dels il·lustrats i des de Montesquieu que ho sabem. Cadascú juga el seu paper. I al legislatiu li correspon controlar l'acció de govern; no li correspon emetre sentències sobre la legalitat amb què actua el Govern. D'acord. Per tant, un criteri de prudència. I, home, d'entrada estaria bé que aquesta cambra s'ocupi i es preocupi i s'alinei amb el que puguem arribar a considerar que és menys lesiu per a l'interès públic o més beneficis per a l'interès públic. I m'ha semblat que li he intentat acreditar que durant aquest bienni la prestació d'aquest servei ha estat notablement positiva per a l'interès general. I que haver pres altres decisions..., possiblement haurien tingut una component de temeritat, que haurien pogut perjudicar la prestació del servei i també la hisenda pública, com hem acreditat davant de la justícia, fins i tot. Per un criteri de prudència, som partidaris d'esperar fins que s'entri al fons de la qüestió, perquè podríem perjudicar la prestació del servei i perquè podríem perjudicar la hisenda pública, si ens precipitem, eh?, en la revisió d'aquesta decisió.

Clar, a partir d'aquí, vostè també diu: «Home, hi ha hagut prou transparència?» Miri, jo li puc assegurar, que especialment el meu antecessor, el senyor Lluís

Recoder, que amb el seu equip del moment van liderar la confecció del plec de condicions que va fer possible aquesta concessió, que si alguna cosa els va preocupar era donar garanties de transparència per fer possible, entre d'altres coses, la concurrència, i, per tant, per garantir un marc de competència que permetés optimitzar aquesta concessió, pensant en l'interès general, pensant en l'usuari final, perquè això es podia haver fet d'una altra manera. I no es va fer així.

I d'aquí plora la criatura, si em permet l'expressió informal. Perquè el Govern de Catalunya ens vam preocupar, sobretot, de garantir que fossin més d'un els ofertants, els concurrents, a risc, efectivament, que això acabés judicialitzat i en conflicte, legítim, inevitable, eh?, com li podria fer jo la llista –la llista– de totes les concessions que estan en aquests moments sobre la taula en diverses comunitats autònomes o per part del Govern de l'Estat. On hi ha contractes multimilionaris en joc..., és absolutament previsible que acabin als jutjats. Fins i tot per justificar-se davant dels propis accionistes, les companyies que perden, fins i tot per justificar-se davant dels propis accionistes. Estem aquí. Doncs, prudència, i, mentrestant, garantia de compliment del servei, amb rigor i amb qualitat, minimitzant els costos per als ciutadans. Això és el que crec que estem fent, i ho seguirem fent. S'han complert les obligacions. Creiem que estem en un marc d'absoluta seguretat jurídica. I, en tot cas, confiem que en els propers dies s'entri en el fons de la qüestió per part del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i fins i tot en les mesures cautelars per part del Tribunal Suprem, tal com les hem plantejat des del Govern de Catalunya, que ho hem acreditat en nom de la defensa de l'interès públic i no com legítimament va fer Aigües de Catalunya, que sobretot s'ocupava i es preocupava del seu legítim interès empresarial.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'educació en el lleure, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Interpel·lació

al Govern sobre l'educació
en el lleure (tram. 300-00236/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia a tots i a totes. Consellera, avui, des d'Esquerra Republicana, li plantejem una interpel·lació relacionada amb l'educació en el lleure, és a dir, allò entès com una escola de ciutadania activa, com l'educació integral dels infants perquè esdevinguin crítics, perquè esdevinguin actius, deserts, amb ganes de ser, i allò que és també un treball

de transformació de la societat i d'aprofundiment en la garantia de la cohesió social del nostre país.

Li volem posar sobre la taula aquest tema perquè creiem que l'hem parlat poc aquí, en el Ple, i que massa vegades, sovint el releguem a una posició no prioritària dins de les polítiques públiques, malgrat que hi ha un gran consens, que diu que és imprescindible, no?, l'educació en el lleure per a crear i tenir una societat molt millor. I és per això que des d'Esquerra Republicana li presentem aquest debat i defensem la necessitat de donar-li màxima importància i rellevància tal com es mereix.

Per què li fem aquesta interpellació? Doncs bé, ja en el Ple de joventut vam parlar de propostes relacionades amb l'educació en el lleure i també amb l'associacionisme i amb la participació, per extensió, però enteníem que hi volíem incidir amb més, i per a trencar, doncs, aquesta poca prioritització i relegació o oblit que li comentava.

També aquest estiu vam conèixer l'Informe del Síndic de Greuges sobre el dret al lleure educatiu, que suposo que ja coneix perfectament, on es recollen alguns dels dèficits en la garantia d'aquest dret, així com algunes recomanacions explícites cap a les administracions, tant la Generalitat, el Parlament, com també les administracions locals.

I, finalment, fa poc més d'un mes compareixien a la Comissió de Polítiques de Joventut les tres agrupacions escoltes de Catalunya, Minyons Escoltes i Guies de Catalunya, Acció Escolta i Escoltes Catalans. Falta també que vingui la part dels esplais, per a abordar aquest tema. Però, en tot cas, ja, pel que hem pogut conèixer en aquella compareixença, es van posar sobre la taula demandes, preocupacions i propostes que avui creiem que és positiu portar-les a debat amb vostè i poder-les traslladar en una moció posterior.

Tot plegat ens porta a parlar del lleure educatiu a través de dues vessants: per una banda, des de la vessant de l'associacionisme educatiu, és a dir des de la vessant de les entitats, desenvolupat principalment a través del moviment escolta i guia, i també a través del moviment dels esplais de base voluntària, i, per una altra banda, també volem traslladar-li-ho des de la vessant dels infants i dels joves, és a dir des de la garantia del dret dels infants i adolescents al lleure educatiu, a combatre aquestes desigualtats que existeixen i a garantir-ne l'equitat.

Començo per la primera part, que és la relacionada, doncs, amb aquests actors, de l'educació en el lleure, que crec que cal fer èmfasi en una sèrie de punts, que probablement seran compartits, i que són sis aspectes claus. Per una banda, el reconeixement de les entitats i del lleure educatiu. Crec que és generalitzada la falta de reconeixement i de suport –de la tasca– a l'associacionisme educatiu en general i a l'escoltisme i guiatge o als esplais en particular. De fet, les mateixes entitats consideraven que no és que..., consideraven i reconeixien aquesta manca de reconeixement, però deien que no és que falti una llei explícita o un gran acte de reconeixement, sinó que el que creien que és necessari és una voluntat política real, diària i continuada, que

quedi reflectida en les petites coses del dia a dia, i que, per exemple, sortiran al llarg d'aquesta interpellació.

També en el Ple de joventut parlàvem d'aquest reconeixement. I, per tant, ja l'emplegem a la primera pregunta: què fa el Govern per treballar en aquest aspecte, per a fomentar el reconeixement d'aquest sector, i si existeix aquesta voluntat política diària i continuada en les petites coses del sector per a evidenciar també aquest reconeixement com ens demanaven les entitats.

També el Síndic de Greuges feia referència al coneixement i al reconeixement d'aquest sector. I emplaçava directament les administracions públiques i els agents educatius a fomentar el coneixement i la valoració d'aquest àmbit educatiu, en tant que moltes vegades no es disposa de les eines i polítiques de difusió de l'oferta de lleure.

I a més a més també deia el síndic en el seu informe que feien falta accions que sensibilitzin la societat sobre la contribució que el lleure educatiu fa en el desenvolupament tant personal com social. Fins i tot, el síndic anava més enllà i detectava una mancança en el que era el reconeixement del caràcter educatiu. És a dir, apuntava una feble vinculació de l'educació formal i del lleure educatiu, atès que no sempre l'escola concep el lleure com a àmbit educatiu i socialment necessari.

Nosaltres així sí que ho creiem i així ho concebem: l'escoltisme, l'esplai i el lleure educatiu esdevenen un agent educatiu clau en el desenvolupament dels infants i dels joves, i, per tant, remarcuem aquest caràcter educatiu, li traslladem la necessitat de remarcar-lo, que creiem imprescindible, i per això entenem que en aquest àmbit també cal la implicació i la interactuació i la coordinació del Departament d'Ensenyament. Sabem que no és el seu departament, però sí que li traslladem aquesta necessitat de la interdepartamentalitat en l'abordatge de l'educació en el lleure.

Un segon aspecte és el relacionat amb el finançament d'aquestes entitats o del moviment de l'educació en el lleure. No és nou dir que el finançament públic de l'educació en el lleure ha patit reduccions en els últims anys, per qüestions òbvies, i això ho han notat les entitats. Amb relació al finançament, el que creiem imprescindible és treballar per a garantir l'estabilitat, l'estabilitat en el temps, per a poder dur a terme els projectes que s'han de desenvolupar, i, per tant, per a poder treballar amb previsió en aquests projectes. I el que ens traslladaven les entitats era també..., lamentaven la pèrdua, en aquest cas, de suport econòmic per part dels departaments d'Ensenyament i plantejaven la possibilitat de recuperar aquests convenis interdepartamentals, en tant que l'educació en el lleure, com deïem, no és només una qüestió social de la infància o de la joventut, també és una qüestió educativa, i fins i tot de construcció nacional, podríem dir, per extensió. En aquest cas, doncs, també ens agradaria que poguéssim fer èmfasi en el tema del finançament respecte a aquestes entitats.

Un tercer aspecte o tercera problemàtica que se'ns plantejava estava relacionada amb els locals, amb l'accés als locals de les entitats de lleure educatives, so-

bretot els locals dels caus, dels espais, i sobretot en aquelles grans ciutats on moltes vegades és més difícil accedir a locals adequats a les necessitats de les activitats diàries i quotidianes de les entitats.

També l'informe del Síndic de Greuges parlava, en aquest cas, de l'accessibilitat a equipaments públics i al desenvolupament d'activitats de lleure educatiu. En el seu informe ho centra, sobretot, a la capacitat de poder obrir equipaments públics i espais públics com poden ser les escoles, com poden ser espais, equipaments esportius o culturals per al gaudi d'aquestes entitats. De fet, la LEC, la Llei d'Educació de Catalunya, ja recull que es poden utilitzar instal·lacions per part d'associacions fora de l'horari escolar. I nosaltres creiem que aquí hi ha un camp, un llarg camí per recórrer; té un gran recorregut aquest aspecte. Si bé no depèn al cent per cent del Govern –i d'això en som conscients perquè també recau en l'àmbit municipal, per tant, a competències dels ajuntaments–, sí que creiem que la Generalitat hi pot tenir un paper protagonista impulsant i fomentant l'aprofitament d'aquestes instal·lacions massa vegades infrautilitzades.

També el Consell Nacional de la Joventut ens va fer avinent presentar una proposta de resolució a la Comissió d'Ensenyament que va en la línia de fomentar l'accés dels equipaments –en aquest cas, escoles– a les entitats juvenils de l'entorn d'aquella escola.

Relacionat amb el tema dels locals i equipaments públics i a l'espai públic, que seria un quart aspecte, és una problemàtica que es dona sobretot en nuclis urbans i que també, en aquest cas, afecta més als ajuntaments que al Govern, en som conscients, perquè està regulat a través d'ordenances, no?, que regulen l'ús d'aquest espai públic. Però entenem que si compartim i estem d'acord en el valor afegit que aporten aquestes entitats i en l'ús també del valor afegit de l'espai públic, espero que també puguem convenir que la Generalitat pot tenir una activitat proactiva de cara a facilitar el diàleg, la conscienciació i el reconeixement, que, si existís, faria que no existissin aquestes problemàtiques colaterals com és la dificultat de l'ús de l'espai públic per a les activitats diàries de les entitats de l'educació en el lleure.

I em queden dos temes que ràpidament els hi comento abans de passar a l'altra vessant, que ho deixarem per després dels drets i de l'accessibilitat dels infants. Dels dos que queden un és el tema de la formació, dels certificats professionalitzadors, que vostè ho coneix perfectament, i de la incertesa que té el sector i la preocupació davant d'aquest tema. El que ens diuen és que la situació que poden trobar és crítica atenent que tot apunta que únicament es reconeixeran els certificats de professionalitat com les úniques titulacions que habilitaran els educadors per poder treballar en aquest sector de l'educació en el lleure. I, per tant, els títols de monitors i de directors existents quedaran relegats únicament a l'àmbit associatiu no remunerat i no al mercat laboral.

També ens diuen que és crític perquè els requisits exigits pel SOC a l'hora de poder habilitar les escoles de formació que ara mateix existeixen en el si de les en-

titats, doncs, els requisits són inassumibles per a les escoles de caràcter associatiu, i, per tant, aquestes es troben abocades a expedir títols que després pot ser que no siguin vàlids per accedir al mercat laboral. Entenem que en aquesta situació perdem un gran actiu i que «hem de posar fil a l'agulla» per tal de solucionar-ho.

Sabem, i en som conscients, que les entitats estan parlant amb el departament, amb la Direcció de Joventut. Ens agradaria saber en quins punts estan aquestes converses, com s'hi està treballant, què fa el Govern i quines solucions es posaran sobre la taula per intentar donar resposta a aquesta situació crítica. Li demanem que s'estudiïn les vies necessàries i àmplies per donar solució a aquesta reclamació.

I un últim apunt ràpid a la Llei del voluntariat: és una llei que està en tràmit parlamentari, per tant, ara ja és més feina, diguem-ne, nostra que no pas del Govern, des d'aquesta cambra, però sí que era una de les altres preocupacions perquè entenien que la llei els afectava més negativament que no pas positivament, com ho hauria de fer una llei; perquè burocratitza encara més la seva tasca, i entenen que no senten recollida la seva realitat dins d'aquesta llei, potser més pensada i enfocada cap al voluntariat social o assistencial que no pas cap al que fan ells. Per tant, m'agradaria també que les tinguessin en compte, si en són conscients aquestes reticències que hi poden haver, no només de l'educació en el lleure, sinó també de l'ampli moviment associatiu juvenil.

I, en tot cas, fent un repàs d'aquests aspectes relacionats amb les entitats d'educació en el lleure, sí que m'agradaria, doncs, que poguéssim explicar com el Govern està treballant en aquests àmbits, i després li faré l'altra vessant.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, jo també celebro que puguem parlar en aquest plenari sobre el present i sobre tots els reptes de futur d'educació en el lleure. En primer lloc, perquè coincideixo plenament amb vostè en aquest caràcter de foment de la ciutadania activa i de transformació social, a què vostè es referia, però també a l'impacte que té l'educació en el lleure en el nostre país, també a partir de la seva tradició en allò que és més important per a tots nosaltres, que és la cohesió social i el reforçament d'aquesta cohesió.

Hi han moltes definicions quan parlem d'educació de lleure; en tot cas, segur que coincidim que es tracta d'experiències molt significatives per al creixement personal de les persones, dels nostres joves, dels nostres nois i noies per construir una ciutadania compro-

mesa amb el seu entorn també de país, evidentment, que sí, i en dues vessants molt importants, tant l'educativa com també la d'inclusió i de cohesió socials.

Vostè ha plantejat tot un seguit de qüestions que intentaré anar seguint tal com vostè em plantejava, però vagi per davant el reconeixement i la importància que hi donem i la prioritització que donem a l'educació en el lleure, evidentment, en un context complex des d'un punt de vista pressupostari; tant és així que el mateix Pacte per a la infància inclou el lleure educatiu com un dels seus eixos prioritaris, però també que dins d'aquell full de ruta que representa el dia a dia de les polítiques de joventut del nostre país, el Pla d'actuació de polítiques de joventut 2016 contempla tres grans objectius pel que fa a l'educació en el lleure –no m'hi detindré per poder anar explicant les altres qüestions–, però, en tot cas, només enumero els tres grans objectius i les accions concretes que s'inclouen en aquest pla d'actuació de polítiques de joventut.

En primer lloc, a l'hora de vetllar per la qualitat i l'accés a les activitats d'educació en el lleure, i aquí inclouríem tot un seguit d'actualització i de millora de normatives, com també les accions directes de prestació d'activitats que també realitza el Govern, en aquest cas, mitjançant la Direcció General de Joventut; un segon objectiu o un segon bloc tindria a veure amb la formació, després en parlaré de manera més extensa, perquè és veritat que hi ha un element que ens preocupa i en el qual hi estem treballant, i, finalment, la regulació normativa de les instal·lacions juvenils.

Començaria fent referència al reconeixement de les entitats que vostè deia o demanava un posicionament sobre aquest reconeixement. Per descomptat que reconeixem aquest caràcter educatiu, i crec que per aquest motiu hi ha aquesta regulació i aquesta tasca de millora de la regulació, però sobretot el suport, que és econòmic, que és institucional. En aquest sentit, hem de parlar d'integració i de treball conjunt i en xarxa de diferents agents: educació formal, educació, lleure educatiu. I aquest és un procés complex, és veritat, però que s'està produint i que està avançant, jo ho crec, de manera molt positiva en diferents territoris. I és una evidència, també, que en els darrers temps s'han anat intensificant les polítiques que proposen promoure una millor vinculació de l'escola al territori, com també una major coresponsabilitat dels diferents agents locals amb els reptes que té plantejats avui l'educació. I, en aquest sentit, i treballant des d'una aproximació tan local com sigui possible, atenent les particularitats de cada territori, sigui un municipi, sigui un barri d'una ciutat i de cada centre educatiu. I estem compromesos també en el fet de donar suport a aquelles estructures de coordinació per tal que es pugui produir de manera més fructífera aquesta col·laboració entre els diferents agents educatius. En tot cas, crec que el foment del sector, algunes de les mesures que també es van incorporar, que es van debatre i aprovar en el Ple de joventut poden posar de manifest aquesta voluntat de reconeixement del caràcter educatiu, certament, hem de donar un impuls encara més gran al treball en xarxa entre els diferents agents.

Un segon aspecte, i també prou important, té a veure amb el finançament i amb l'estabilitat. Aquesta és una qüestió que amb les entitats i amb les federacions del lleure tenim ocasió de discutir-ho en força ocasions. Jo estic convençuda que dins del context pressupostari actual hem realitzat –i l'estem realitzant i continuarem fent-lo– un esforç econòmic per donar suport a les entitats i a les federacions de lleure educatiu de tal manera que es puguin mantenir i es puguin reforçar els programes i les activitats de caràcter social, de caràcter educatiu. I, sí, com vostè sap, enguany hem donat un accent, especialment, des del punt de vista dels recursos, a les beques per facilitar la participació dels infants en situació de vulnerabilitat en totes aquelles activitats on a més d'aquest lleure educatiu tan important també s'asseguri la cobertura de les seves necessitats bàsiques d'alimentació.

Aquest any 2014 des del Departament de Benestar Social i Família hem aportat gairebé 4 milions i mig d'euros de subvenció en aquestes federacions d'educació en el lleure, les cinc federacions; un import que ha inclòs enguany una partida addicional per beques i reforç de la cohesió social per un import de 500.000 euros que s'han destinat de manera exclusiva a oferir aquestes beques. I, en aquest sentit, jo vull agrair la tasca que han realitzat totes les federacions i les seves entitats associades i que ha permès que aquestes beques, aquests recursos públics hagin pogut arribar a un nombre important de nois i noies en situació de vulnerabilitat. A més, crec que amb una coordinació molt i molt positiva que hem pogut realitzar també des de l'àmbit dels serveis socials.

És cert que abans els convenis eren pluriennals, i, evidentment, això dotava d'una major estabilitat. En aquest cas, i per motius molt diversos que tenen a veure amb un exercici pressupostari, va ser la pròrroga pressupostària, en un altre moment, doncs, a causa d'una finalització de la legislatura, han anat sent anuals, i que estem fent un esforç per tal que al tancament d'aquests convenis, i, per tant, la programació que puguin fer les federacions i les seves entitats esdevingui abans en el temps i no avançat tant l'any com ha succeït en alguna ocasió. La voluntat és aquesta, i, de fet, en les properes setmanes començarem, ja, la valoració del que han estat els convenis d'enguany per tal de posar-nos ràpidament les piles per treballar en els convenis de l'any vinent. I això, assumint també el repte de la necessària interdepartamentalitat –vostè sap que hi ha hagut canvis, també, des del punt de vista del suport econòmic del Govern de diferents departaments–, i, en tot cas, nosaltres assumim aquesta interdepartamentalitat com un repte i com una visió absolutament necessària quan parlem d'aquesta qüestió.

Esmentava, vostè, com a tercer tema tot el que té a veure amb l'ús dels locals i dels espais públics. Coincideixo amb vostè –vostè ho esmentava– en el fet de l'ordenació mitjançant ordenances municipals d'aquest espai públic. Això hi afegeix una major complexitat. Des del Departament de Benestar Social i Família no disposem de normativa pròpia i sectorial relacionada amb aquest accés als espais públics i al medi natural. Sí que, com vostè ho sap, disposem d'un

acord amb les principals entitats del sector per oferir allotjament, per a la cessió gratuïta de sales, d'espais per a esdeveniments concrets.

Pel que fa referència a l'ús social de les escoles i el fet d'apropar les entitats educatives al món educatiu, coincideixo amb vostè també que hi ha camí per recórrer –que hi ha camí per recórrer–, i que hi estem donant, jo ho crec, un impuls per donar un major aprofitament a l'accés als equipaments escolars.

Coneix també vostè que existeixen els plans educatius d'entorn en setanta-nou municipis, la qual cosa ens apropiaria, aproximadament, a un 20 per cent dels centres educatius de Catalunya, i, per tant, a més de 300.000 alumnes. I allò que podem valorar com a molt positiu és que un dels impactes d'aquests plans educatius d'entorn, precisament ha estat l'increment del lleure organitzat, un increment de la participació de l'alumnat d'aquests territoris, d'aquests alumnes en el teixit associatiu. I això ha estat possible, ho crec, perquè hi ha hagut voluntat política; però, evidentment, també per la gran implicació de les entitats de lleure educatiu. Però, certament, hi ha camp per córrer; hem de resoldre tota una sèrie de qüestions normatives, i treballar de manera molt enxarxada i molt coordinada amb l'Administració local, que, finalment, és qui té, en molts casos, la competència en aquesta matèria.

El quart aspecte que vostè esmentava té a veure amb els certificats de professionalitat i la formació. Com que és un tema especialment candent, si de cas, m'espero al segon torn per tenir una mica més de temps; però el que sí que li avanço és que hi estem treballant intensament. Jo mateixa, i fa pocs dies, ens vam reunir amb algunes de les federacions de lleure per tal d'abordar aquesta qüestió i informar-les dels avenços i de les converses que estem realitzant des d'un punt de vista, jo ho crec també, molt coordinat amb el Departament d'Empresa i Ocupació, amb el Departament d'Ensenyament.

Pel que fa a la Llei del voluntariat, vostè ho ha dit: es troba en tràmit parlamentari; en aquest moment, en fase de compareixences, que ens poden ajudar a millorar, doncs, el text d'aquesta llei.

Jo el que voldria és deixar palès que s'ha tingut en compte el parer de l'educació en el lleure, que, com vostè sap, quan surt del consell de l'associacionisme compta amb un aval important dels representants de les entitats i del sector del voluntariat, entre les quals, per descomptat l'educació en el lleure. I, en tot cas, en el següent torn també miraré d'aportar una idea més al respecte.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, consellera, per aquestes explicacions. En tot cas, el que es fa palès de la seva intervenció

és que fa falta molt treball en xarxa, tant a nivell territorial, entre els agents d'educació en el lleure, els agents d'educació formal, ens locals, administracions globals..., per tant, que hem de saber treballar en xarxa i coordinar-nos; que també fa falta la coordinació de la Generalitat amb els ens locals per a impulsar tot allò que creiem que és necessari millorar, com quan parlàvem dels equipaments, dels espais públics o de l'accessibilitat, doncs, a equipaments també públics, i que, per tant, aquí convé fer un treball també encara més coordinat, si pot ser possible.

I, per la banda del que ens responia sobre el finançament i sobre les previsions econòmiques, en tot cas, celebrem que es puguin avançar els convenis de cara a l'any vinent o als propers anys, perquè aquesta també era una de les reivindicacions, no?, que moltes vegades arribaven a mitjans d'any, i tenint en compte que les entitats de lleure treballen amb anys escolars, doncs, això els dificultava moltíssim...

I també, evidentment, deixar la porta oberta a poder recuperar no només la interdepartamentalitat d'aquestes ajudes, sinó també la pluriennalitat, quan sigui possible i això, doncs, pugui ser factible i real.

En tot cas, li havia avançat que primer parlàvem des del vessant de les entitats, de l'educació en el lleure, i que després volíem fer èmfasi en aquesta vessant relacionada amb el dret dels infants a l'accés al lleure educatiu. Vostè ja n'ha parlat quan estava parlant de beques i de millorar l'accessibilitat, però, en tot cas, sí que és cert que, malgrat que hi ha cada vegada més importància d'aquest àmbit, de l'educació en el lleure, que hi ha més participació, que hi ha més alumnes –més infants, en aquest cas– que hi participen, també és veritat que és un dels sectors, el d'educació en el lleure, més fortament afectat per les desigualtats socials en el seu accés, i, per tant, convé fer-hi molt èmfasi.

De fet, hi ha una part positiva, que és que el reconeixement dels drets ja existeix, i ho veiem en diverses normatives, tant la Convenció de les Nacions Unides sobre els drets dels infants com, aquí a casa nostra, a través de l'Estatut d'autonomia, no?, on es reconeix l'accés i promoure l'accés dels infants a les activitats d'educació en el lleure; també la Llei d'educació reconeix el valor educatiu i socialitzador de les activitats de lleure educatiu.

Per tant, el reconeixement dels drets a les normatives el tenim, però, malgrat que aquest reconeixement existeix, el que falta és fer-lo efectiu, fer efectiu aquest dret, garantir-lo i, en molts casos, desplegar-lo amb igualtat d'oportunitats, perquè el que hi ha –i això també queda avalat a través de l'informe del Síndic de Greuges– són déficits en el compliment d'aquests drets i déficits importants d'equitat. Això hem vist com s'ha agreujat amb la situació de crisi econòmica, on les xifres elevades de pobresa infantil, doncs, han dificultat i dificulten les oportunitats de participació de molts infants, i entenem, doncs, que és la Generalitat qui ha de garantir aquest dret, no?, l'efectivitat d'aquests drets, que sí que estan reconeguts per les normatives, com remarcàvem fins ara.

Per tant, en aquest sentit voldríem saber si pot explicar una mica més –tot i que ja ha parlat de les beques i dels ajuts que s'han incrementat– el que fa la Generalitat per garantir aquest dret efectiu, per combatre les desigualtats i per garantir l'equitat en l'accés, a més tenint en compte que l'accés al lleure per a molts infants, per a molts joves que estan en situació complicada, la situació de risc de pobresa, l'accés a aquestes activitats de lleure educatiu pot ser una manera de garantir unes oportunitats que si no accedissin a aquestes activitats de lleure educatiu potser no tindrien. Per tant, és com un tancament del cercle i, per tant, és encara més prioritari poder garantir, doncs, l'accés a..., i l'equitat en l'accés i la lluita contra les desigualtats. No només desigualtats econòmiques i desigualtats socials, també desigualtats territorials, pel que fa sobretot a l'oferta: desigualtats territorials a nivell de Catalunya, amb zones amb menys oferta, però també en municipis i barris amb una composició social menys afavorida, que tenen una oferta més feble i menys diversificada, i, per tant, és on novament ha d'entrar en joc la Generalitat, el Govern, de la mà de les administracions locals també, i de la resta d'agents, per afavorir aquesta implementació territorial.

I per tant, finalment, consellera, i havent fet aquest repàs global, també volíem, doncs, parlar i fer una referència global al moviment associatiu i juvenil i de participació a nivell global, entenent que hi han d'haver més polítiques actives de suport a la creació d'associacionisme i del foment de participació. Perquè és novament un peix que es mossega la cua: si volem una societat compromesa, activa, crítica, en bona part és imprescindible que hi hagi aquestes entitats, aquestes associacions que treballen en el lleure educatiu i que fomenten aquests valors, com són aquestes entitats d'educació en el lleure. I, per tant, en la mesura que reforcem aquestes entitats, també reforçarem, doncs, els marcs globals de participació i de foment de l'associacionisme.

Aquesta és la moció que li presentarem en el següent Ple recollint una mica tot plegat: demandes del sector, de les entitats, i demandes de la garantia dels drets pel que fa als infants. I, en definitiva, és una mica el que vostè comentava a l'inici, no?: marcar les línies de futur d'aquell país que volem recollint la trajectòria i el valor que tenen aquestes entitats i poder-les projectar, per dibuixar que el model de país que volem és on els infants i joves siguin protagonistes, on hi hagi aquest reconeixement de l'educació en el lleure i on hi hagi molta més participació, molta més ciutadania activa i compromesa en la construcció i en la transformació social.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, doncs, continuaria una miqueta allà on ens hem quedat, que

eren dues qüestions a les quals vostè donava importància, i certament en tenen.

Una té a veure amb el nou marc de regulació estatal dels certificats i qualificacions de professionalitat, que afecta el model tradicional de reconeixement dels títols de monitors i de directors, amb una sòlida trajectòria de més de trenta anys i que ha format, doncs, històricament part de l'àmbit competencial, en aquest cas de la Direcció General de Joventut. Creiem que l'actualització de la normativa relativa a la formació dels monitors i directors sí que és una bona oportunitat per millorar el reconeixement social, aquell que dèiem a l'inici que calia reforçar. Però estem treballant precisament en la línia que aquestes titulacions impartides per les escoles d'educadors de lleure puguin ser reconegudes i donin accés automàtic als certificats de qualificacions professionals que s'han introduït arran de l'aprovació dels reials decrets estatals. Aquest és l'objectiu, que compartim, no cal dir-ho, amb les federacions d'entitats de lleure, alhora que és indispensable un circuit més àgil per tal que els títols obtinguts d'acord amb els anteriors plans d'estudi es puguin homologar als nous certificats i a les noves qualificacions. És evident que ens cal una negociació, doncs, molt estratègica i molt intel·ligent i que estem, hi insisteixo, jo crec, duent a terme amb una visió molt compartida, no només des del Departament de Benestar Social i Família, sinó amb altres departaments implicats, i les federacions en tenen tot el coneixement, atès que el contacte amb elles és permanent.

Sobre la Llei de voluntariat, algun apunt més, perquè vull que s'entengui que la nostra voluntat és, doncs, que compti, no cal dir-ho, amb el màxim consens i que els sectors s'hi sentin còmodes. La voluntat és que finalment aquesta llei garanteixi que el voluntariat quedi en mans de les entitats i de les associacions, que no redueix les obligacions del Govern, sinó que s'hi incorporen línies de suport, i que es consolida precisament el voluntariat –i aquí quan parlem d'educació en el lleure això és un aspecte molt, molt important– com una via de participació activa de la ciutadania.

He fet referència al desplegament normatiu dels drets dels infants al lleure educatiu, que és una qüestió fonamental que l'informe a què vostè ha fet referència, del Síndic de Greuges, hi dedica, doncs, un apartat molt important, perquè a més ens planteja tota una sèrie de recomanacions a les quals, no cal dir-ho, intentem donar resposta; algunes ja estan iniciades, amb accions, jo crec, que han fet, doncs, força fortuna. En definitiva, ens demana una major col·laboració amb les entitats d'acció social i de lleure; que s'intensifiquin els esforços en la planificació d'aquestes mesures de suport; fins i tot, doncs, es valora positivament l'obertura dels centres oberts durant tot l'any, també en els períodes de vacances.

Jo, en aquest sentit, unes dades molt –molt– ràpides. Gairebé quatre mil infants i joves en situació de vulnerabilitat han estat becats aquest estiu en alguna de les activitats d'estiu impulsades des del departament; que això ha estat possible per l'obertura d'aquests centres oberts, gestionats tant per entitats socials com per ajuntaments, en la línia de garantir, més enllà del lleu-

re i de les activitats de lleure, la cobertura de les necessitats bàsiques d'alimentació. També els tallers que s'han pogut realitzar a diferents municipis, que han tingut, doncs, també aquest component educatiu, però també de cobertura de necessitats. I, per descomptat, i com abans apuntava, aquest reforçament des del punt de vista econòmic, però també d'objectiu, molt compartit, amb els convenis amb les federacions de lleure, per tal de poder arribar a totes aquestes beques.

És evident que l'oferta territorial és desigual; aquesta és una qüestió que compartim i que també ens preocupa, però, en tot cas, crec que aquest estiu s'han posat les bases d'una major concreció de les activitats que les federacions i les entitats han de poder dur a terme.

Per anar acabant, que em queda poc temps, i a partir d'aquí, doncs, disposats a treballar en la moció que vostès ens presentin, crec que allò que és més rellevant i que ha quedat de manifest en aquesta interpellació és que hem de ser capaços de preservar –crec que com s'està fent– aquesta oferta molt important d'educació en el lleure, com un gran actiu de país, que compta amb uns agents actius, que són els agrupaments escoltes i guies als centres d'esplai, i a partir d'aquí amb tots els moviments i associacions que en deriven. I crec que també és important, fent referència a l'informe del Síndic de Greuges, el reconeixement que ell fa que no es pot concloure que la participació en el lleure s'hagi debilitat els darrers anys amb relació a la crisi econòmica, sinó que destaca –i crec que això és molt positiu– que hi ha àmbits, com l'associacionisme educatiu, en què la participació dels infants no ha decregut, sinó al contrari. Crec que aquest és l'objectiu que compartim administracions, evidentment el sector i grups parlamentaris, i, per tant, que és una bona iniciativa poder-ho debatre i poder assolir acords que ens permetin reforçar aquest paper.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

El següent punt és el punt vuitè de l'ordre del dia, el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia i Drets Humans sobre la Proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 6/1985, del poder judicial, i de la Llei 50/1981, per la qual es regula l'Estatut orgànic del Ministeri Fiscal.

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 6/1985, del poder judicial, i de la Llei 50/1981, per la qual es regula l'Estatut orgànic del Ministeri Fiscal (tram. 270-00005/10)

En primer lloc, passem a la intervenció dels grups parlamentaris per a la defensa de les esmenes reservades, i posteriorment intervindran els altres grups per posicionar-se sobre el text del dictamen.

En primer lloc té la paraula, per a la defensa de les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat Sergio Santamaría.

(Pausa.)

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Estaba ultimando la intervención, y por tanto les pido disculpas por este leve retraso.

Bueno, en primer lugar saludarles, señor *conseller*, *consellera*, resto de diputados que nos acompañan. La cuestión que nos ocupa es la proposición o la Propuesta para presentar en la Mesa del Congreso de los Diputados a fin de modificar la Ley orgánica del poder judicial y el Estatuto orgánico del Ministerio Fiscal en lo que afecta al uso de, en este caso, el catalán en el ámbito de la Administración de justicia.

El catálogo de enmiendas que sostenemos, entendemos que está sobradamente justificado. Nosotros defendimos una enmienda a la totalidad; no prosperó. Hemos presentado una serie de enmiendas que lógicamente mantenemos vivas en este debate y que, por tanto, vamos a seguir defendiendo. Y básicamente porque entendemos que nos avalan razones democráticas; entre otras cosas, nada más y nada menos que salvaguardar legítimos derechos de igualdad y de libertad entre todos los españoles. A tal fin, les recuerdo que el artículo 3, apartado 1, de la Constitución, dice que el castellano es la lengua oficial del Estado, que todos los españoles tienen el deber de conocerla y el derecho a usarla. Evidentemente, con su proposición los proponentes quieren eliminar este derecho.

No son conscientes, además, de que esta iniciativa, de prosperar, privaría a los ciudadanos que quieren ser jueces y fiscales en Cataluña de su derecho a utilizarlo. Se han empeñado, entiendo, en un imposible que encubre el propósito inconfesable de la creación de un cuerpo de jueces catalanes. Y eso no es constitucional, porque las carreras judicial y fiscal son un cuerpo único no territorializado.

Se lo voy a explicar. Miren, la cooficialidad significa equilibrio e igualdad entre lenguas, sin que en ningún caso pueda darse prevalencia o preponderancia de una sobre la otra. La definición del catalán como lengua propia de Cataluña no puede suponer en ningún caso un desequilibrio del régimen constitucional de la cooficialidad de ambas lenguas en perjuicio del castellano. Ustedes no pueden convertir la lengua propia en lengua preferente. Pero no es capricho nuestro; es inconstitucional. Es que estarían imponiendo el uso prioritario en perjuicio del equilibrio que debe existir entre dos lenguas que tienen el mismo rango, que son oficiales, eso sí, sin perjuicio. Y nosotros estamos de acuerdo con todas aquellas medidas correctoras, de fomento, de promoción, que por otra parte ya se practican intensamente, y que en ningún caso –en ningún caso– lo que deben suponer en última instancia, como ustedes pretenden, es desterrar el castellano de la Administración autonómica. Eso es lo que no pueden perseguir este tipo de medidas.

Miren, sus argumentos sobre el retroceso del uso del catalán en la Administración de justicia no son por lo menos convincentes. Pero es que tampoco lo son desde el punto de vista del rigor, y al final de mi intervención me referiré a ello. Sus motivos para imponerlo como requisito son una más de sus imposiciones que restringen la libertad de los ciudadanos.

Debo recordarles que la lengua catalana y la lengua castellana son hermanas, que tienen la misma raíz latina, y que deberían convivir pacíficamente, siendo, como digo, promocionadas ambas sin ningún tipo de prevalencia. Porque, en última instancia, queridos diputados, las lenguas deben siempre emplearse como vehículo de comunicación entre personas, porque aquí hablamos mucho de lengua y poco de personas. Son patrimonio cultural común y derecho inalienable de las personas. Yo creo que si cambiáramos ese modo de abordar este debate probablemente avanzaríamos en la buena dirección.

El Estatuto de autonomía de Cataluña, en su artículo 33, exige además un nivel de conocimiento adecuado y suficiente de las lenguas..., para prestar sus servicios en Cataluña, sin elevarlo a la categoría de requisito. Está en el Estatuto. La protección, por tanto, que reclaman queda garantizada con su condición de mérito. De hecho, además, el propio artículo 6 del Estatuto de autonomía de Cataluña las equipara, como vengo diciendo.

Y, sin embargo, en el fondo nosotros nos tememos que su propuesta lo único que busca es ahondar, como he dicho anteriormente, en la marginación institucional que sufren en este caso los castellanoparlantes en Cataluña. Yo debo decir que en ese sentido hay en muchas personas, en el que les habla también, la íntima convicción de que en el fondo pretenden convertirnos en ciudadanos de segunda. Y eso es inadmisibile –y eso es inadmisibile. La defensa de la libertad del individuo es más necesaria que nunca, porque ustedes quieren ahorrarla a conveniencia de una política claramente independentista, separadora e insaciable.

Además, encubren su afán monopolizador de la Administración de justicia en Cataluña. De hecho, hablan sin rubor de la creación del *consell* del poder judicial catalán como estructura de estado propio, y saben que eso está proscrito constitucionalmente. Quieren, en definitiva, señora Ribera, una justicia nacionalista como parte de su proceso independentista. Y, claro, en una comunidad bilingüe como la nuestra los ciudadanos en ningún caso pueden ser discriminados por razón de ella. Es antidemocrático, y además genera indefensión. ¿Por qué se empeñan, por tanto, en dibujar una Cataluña monolingüe cuando los ciudadanos no lo son?

Miren, la tutela judicial efectiva, de verdad se lo digo, aunque solo sea por mi condición de abogado, es, como digo, una cuestión de respeto a la legalidad y al derecho cuando se trata de aplicar e interpretar las normas por parte de los operadores jurídicos. No es una cuestión de lengua. Lo que pasa es que de un tiempo a esta parte ustedes huyen de la legalidad, del respeto a la legalidad, y para ello solo hace falta ana-

lizar el ambiente político que estamos viviendo en los últimos tiempos.

La mejora y la eficacia de la Administración de justicia no vendrá, como digo, de la mano del establecimiento del catalán como requisito, sino de la aplicación de reformas para hacerla ágil y moderna. Nada bueno –nada bueno– trae la radicalidad. Nosotros entendemos que la consideración, el rango de mérito es suficiente. Ustedes quieren ir un paso más allá. Ustedes, nacionalistas, quieren ir un paso más allá. Y nosotros, evidentemente, eso no lo podemos compartir. Porque nos parece desproporcionado, porque nos parece una desmesura, porque nos parece, como digo, que vulnera el derecho a la libertad de las personas a la hora de poder expresarse en lenguas que, como digo, están en idéntico plano.

Pero es que, además –y buena prueba de su radicalidad, que no es precisamente democrática, no es una radicalidad democrática, por mucho que hayan acuñado ese nuevo término–, ni siquiera han considerado equilibradas propuestas que algunos operadores jurídicos hicieron en sus comparecencias en la comisión. Seguro que la presidenta de la comisión, la señora Calvet, o la señora Ribera, entre otras, recuerdan lo que dijeron muchos magistrados, muchos profesionales del derecho, que comparecieron. Algunos, por ejemplo, sostenían que convertir el uso del catalán en requisito de acceso haría bajar el número de opositores en Cataluña. Incluso lo consideran, algunos así lo dijeron, taxativamente, una imposición que rompe el principio de igualdad para los que quisieran ejercer en Cataluña. Me parece que es bastante serio.

Pero es que el propio presidente del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña consideró en su comparecencia que, por un lado, el coste en la tramitación de los procesos cuando se trasladan fuera de la comunidad autónoma también se vería seriamente afectado por esta medida, porque les recuerdo que si hay que tramitar un recurso de casación ante el Tribunal Supremo eso implica, como digo, un proceso largo y costoso de traducción de actuaciones, que en definitiva no consiguen el propósito que todos los que estamos aquí queremos, que es una respuesta de la justicia ágil, pronta y eficaz.

Por otra parte, el propio presidente del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña introdujo la posibilidad de amortiguar esa radicalidad de su propuesta estableciendo que el uso del catalán fuera no un requisito de acceso, sino de permanencia en una plaza en Cataluña. Ustedes, en su dictamen, ustedes, en su propuesta, no han tenido en cuenta esta consideración que introduce un matiz, pues, de adecuada proporcionalidad. Pero eso brilla por su ausencia en su dictamen. Y es que, de lo contrario, lo que sucede, o lo que sucedería, es que nos quedaríamos sin jueces en Cataluña.

Por el contrario, la defensa de nuestro grupo parlamentario es favorable a la consideración del mérito, como sucede en la actualidad, porque es más equilibrado, es más garantista. Y, además, ese reconocimiento del uso y del manejo del catalán como lengua viene de alguna forma reconocido cuando a las perso-

nas que así lo acreditan se les dota de una mayor anti-güedad en la carrera. Su propuesta, por tanto, supone interinidad, al tener que contratar sustitutos, y eso entendemos que casa mal con el derecho a una justicia servida por funcionarios de carrera.

Pero es que además les debo recordar que el poder judicial en España no es divisible. Lo dice el artículo 117 de la Constitución. Y nos parece que es importante además acompañarlo de la doctrina constitucional, que no voy a reiterar pero que ustedes conocen, que es clara en el sentido de establecer que no puede haber una obligación del conocimiento del idioma por parte de los jueces, magistrados o fiscales que intervienen en la jurisdicción, en el ámbito de la Administración de justicia en Cataluña, porque no sería constitucional.

Miren, además es un debate que ya está sustanciado, como ustedes saben, en el Congreso de los Diputados. Y en ese debate, evidentemente, el Congreso, sede de la soberanía nacional, rechazó su propuesta.

De todas formas –de todas formas–, yo pienso que este planteamiento obedece a esa cultura del agravio permanente en el que se han instalado. Y, en definitiva, entiendo que lo que hacen es proponer una reforma que no cabe en nuestro ordenamiento jurídico.

Pero es que quiero abundar, como antes explicaba, en el propio dictamen que se nos acompaña como información complementaria. En ese dictamen, que forma parte de la propuesta, se hace referencia al informe del comité de expertos del Consejo de Ministros del Consejo de Europa que se emitió el 24 de octubre de 2012. Y nos parece muy bien. Pero yo no quiero ser la voz que clama en el desierto. Lo digo porque yo, en comisión, en las intervenciones que he podido tener con relación a esta cuestión, les he propuesto que si aceptamos este informe, que es verdad que plantea la necesidad de que la Administración de justicia en España atienda a recomendaciones que de alguna forma apunten en la dirección del fomento, de la promoción, del uso, de la garantía en este caso, de la lengua catalana en la Administración de justicia..., también dice otras cosas que ustedes silencian hasta la saciedad. Ese informe –ese informe– felicita a las autoridades españolas por su actitud para proteger las lenguas minoritarias, advirtiendo que en el caso de Cataluña el objetivo no debería ser que el catalán sea la única lengua vehicular escolar, sino que los padres puedan también elegir educar a sus hijos en castellano. A mí me gustaría que alguno de los portavoces que van a intervenir en la sesión de hoy tuviera la deferencia con este que les habla para de alguna forma justificar por qué no dan pábulo, por qué no dan crédito, por qué no vehiculan esta petición, que no es del Partido Popular, que es del comité de expertos del Consejo de Europa. ¿Alguno de ustedes, de verdad, va a darme respuesta a esta cuestión? Lo estoy deseando y espero que así sea.

Porque yo, de ser así, les hago una propuesta, les hago de verdad una propuesta, y se lo digo con toda honestidad. Nosotros..., el Gobierno del Partido Popular está dispuesto a cumplir estas recomendaciones sin demora. Se lo garantizo. Sin demora. Y, en la Administración de justicia, si hay que poner más medios para promo-

cionar, como digo, el uso de la lengua catalana, señora Ribera, lo vamos a hacer. Pero una transacción, un pacto, un compromiso, exige reciprocidad. Yo les pido también que atiendan esta petición. Fíjese qué fácil sería retomar ese camino para suavizar la tensión que estamos viviendo en Cataluña. No podrán tildar mi propuesta en ningún caso de demagógica. Les ofrezco la mano tendida –les ofrezco la mano tendida–, y digo que no es una reivindicación que el Partido Popular quiera imponer. Es una recomendación, como digo, de un comité de expertos del Consejo de Europa, al que todos los que estamos aquí le reconocemos autoridad y legitimidad para hacer esta propuesta.

Y ustedes, si tuvieran esa deferencia de hacerlo, pues yo creo que sería un buen camino. A lo mejor, muchas veces no hay que marcarse grandes retos. Hay que empezar, a lo mejor, por pequeñas cosas. Esta es una de ellas. Lo digo porque este informe desde 2008 ya viene advirtiendo que la inmersión en Cataluña no ha de ser obligatoria. El Consejo de Europa aplaude que se garantice la educación en catalán, pero advierte que el objetivo recogido en la Carta europea de las lenguas regionales o minoritarias no debe ser una privación del derecho a recibir también la enseñanza en español a quien así lo desee. Fíjese que fácil. Si ustedes cumplen ese compromiso, nosotros, desde el Partido Popular, evidentemente, también nos comprometemos decididamente y firmemente a garantizar que eso sea una realidad. Yo les lanzo el guante, y espero que alguno de los diputados que van a intervenir acepte mi propuesta. La recibiríamos de buen grado.

Nada más. Muchísimas gracias.

La vicepresidenta primera

A continuació, té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputadas, diputados, esta proposición de ley que se debate esta mañana para llevar al Congreso de los Diputados pretende la modificación de la Ley orgánica del poder judicial y la modificación de la Ley del Estatuto del Ministerio Fiscal para que el conocimiento y el dominio del catalán se convierta en un requisito imprescindible para el acceso a una plaza de juez en Cataluña, una plaza de juez o de fiscal.

Esto quiere decir que, en la práctica, estos profesionales, según la reforma que se pretende, deberían tener como mínimo el nivel C de catalán. Naturalmente, esto puede extenderse a los concursos, oposiciones, traslados, sustituciones, reingresos, etcétera, que tengan lugar dentro de la Comunidad Autónoma de Cataluña. También se exigiría, según esta reforma, que el conocimiento suficiente del derecho catalán también deberá ser acreditado previamente a acceder a una plaza en Cataluña.

Y desde Ciudadanos no vamos a dar apoyo a esta iniciativa, y no vamos a dar apoyo porque esta iniciativa

prioriza el nivel C de catalán sobre la competencia, la capacidad, la imparcialidad e independencia judicial, e ignora los verdaderos y reales problemas de los ciudadanos cuando se ven en la necesidad de acudir a la justicia.

Y estos problemas son los enormes retrasos que hay en los señalamientos, los enormes retrasos en obtener sentencia por el nivel de saturación de asuntos y falta de personal en los juzgados y las elevadísimas tasas judiciales para, en muchos casos, acudir a la justicia. Porque gracias a las políticas de recortes que se llevan practicando en estos últimos años se ha desmantelado la justicia. Tenemos funcionarios y jueces sobrecargados de trabajo, tenemos miles de demandas pendientes de reparto, tenemos funcionarios con jornadas y sueldos recortados, y ustedes la única solución que proponen para acercar la justicia al ciudadano, para que el ciudadano se sienta más cómodo cuando acceda a la justicia, para que esté más confortable con la justicia, es esta, que los jueces y fiscales tengan que tener el nivel C antes de que puedan venir a Cataluña.

Y la verdad es que, siguiendo atentamente las comparecencias de las diferentes entidades y personas que lo hicieron, estos no alcanzan a ver la reforma como ventajosa por esta imposición del uso del catalán. Solo achacan a que se haga esta reforma a que han salido..., y es uno de los motivos que se dan en la exposición de motivos, es que ha bajado alarmantemente el número de sentencias en catalán. Bueno, esto no..., o sea, es cierto, hay menos sentencias en catalán, pero eso no quiere decir que los ciudadanos no estén atendidos en la lengua que ellos prefieren utilizar cuando acceden a la justicia.

Señalaban los comparecientes, y con razón, que el derecho de opción lingüística está suficientemente defendido por la Ley de normalización lingüística. Y también introducían serias dudas sobre su constitucionalidad respecto al derecho de igualdad, ya que este deber que se impone para acceder a una plaza en Cataluña podría dar lugar a una desigualdad, ya que solo podrían acceder a una plaza aquí, en Cataluña, aquellos jueces y fiscales que hayan estudiado en Cataluña, que dominen el catalán, que tengan el nivel C por haber estudiado bajo el sistema de la inmersión lingüística, y esto no es igualdad, esto es desigualdad de oportunidades. Y es que, a nuestro parecer, ustedes entienden la protección y fomento de la lengua, así como el respeto a los derechos lingüísticos, desde la imposición, tal y como ocurre con la enseñanza con la inmersión.

Lo que subyace en esta proposición de ley, por tanto, no es la protección a los derechos de los ciudadanos, sino un plan político que es no la utilización efectiva de los idiomas oficiales por parte de los ciudadanos, sino la sustitución de un idioma por otro en la Administración de justicia en Cataluña. Con esta proposición, lo que se pretende no es que se use libremente el catalán en el juzgado, que por otra parte ya se usa, sino que solo se use el catalán. En vano se ha explicado, se ha alegado en estas comparecencias la situación de absoluta normalidad del uso indistinto de cualquiera de los dos idiomas cooficiales, catalán o castella-

no. Se ha explicado en las comparecencias por activa y por pasiva que el 75 por ciento de los jueces que ejercen en Cataluña tienen el nivel B o C de catalán o un conocimiento equiparable porque lo aprenden en la Escuela Judicial; que el 80 por ciento de los funcionarios, en su mayoría interinos, son nacidos y han estudiado en Cataluña, que son catalanoparlantes y que no hay ningún problema con las actuaciones escritas, que sencillamente, llegado el momento del acto de juicio, este se celebra a veces en catalán o en otras ocasiones en castellano. Y, eso sí, que la mayoría de las sentencias, porque es verdad, porque es una estadística, son en castellano. Pero, *conseller*, señora Ribera, ustedes lo han podido oír también en las comparecencias, muchas veces es por motivos profesionales de los propios jueces y, en cualquier caso, por motivos de índole personal. ¿Por qué? Pues, porque redactan y eligen la jurisprudencia, y la jurisprudencia está en castellano. Y si estas actuaciones tienen que llegar al Tribunal Supremo, es conveniente que esté en castellano, precisamente porque se evitan dilaciones.

Respecto al uso y aplicación del derecho catalán, ya lo expresaron todos los comparecientes contundentemente: se aplica, todos los jueces lo conocen y, si hay alguna excepción, esta es inmediatamente corregida por la Audiencia Provincial. Y no aplicar el derecho catalán, se dijo también con contundencia, es prevaricación; lo que no se está haciendo, lo que no está sucediendo.

Y desde nuestro punto de vista, señora Ribera, señor *conseller*, le digo –porque usted es el responsable al fin y al cabo de esta propuesta– que con esta ley se está queriendo matar moscas a cañonazos. Esta ley solo se hace porque hay menos sentencias en catalán, esta reforma no garantiza en modo alguno que la justicia en mayúsculas vaya a ser mejor, ni más rápida, ni más eficiente, ni más barata, ni más justa, que, en definitiva, es lo que le importa al ciudadano cuando necesita acudir a los tribunales de justicia. Sin embargo, ustedes persisten y hacen oídos sordos a esta realidad, a lo que les están diciendo los profesionales del derecho, a jueces, fiscales, abogados, procuradores, de lo que ocurre diariamente en los tribunales y juzgados de Cataluña. Y esto es que el uso del catalán por parte de ciudadanos en el juzgado es cotidiano y habitual, que los jueces y fiscales y funcionarios hacen uso habitual del catalán, que todos aquellos jueces que vienen a Cataluña se preocupan de aprender y de poder entender de inmediato cualquier comparecencia que se haga en el juzgado en este idioma.

Y no me queda más que decirle que yo le invitaría a usted, *conseller*, y a sus directores generales, que aunque sé que lo conocen, a que se pasearan un día por los juzgados, entraran en las salas de vistas, entraran en las oficinas de los juzgados y estuvieran esperando con los justiciables en el pasillo. Así, quizás conseguiríamos que verdaderamente nos preocupásemos y se invirtiera en las grandes carencias de la justicia en Cataluña, y no solo en el idioma o en aventuras secesionistas, que para eso parece, sí, que hay recursos y en suficiencia. Los ciudadanos, abogados y jueces se expresan libremente en castellano o en catalán; no

existe ninguna dilación por utilizar un idioma u otro, no existe ningún prejuicio por parte de jueces y fiscales porque el justiciable utilice un idioma u otro; no existe ningún prejuicio, repito, por parte de los jueces en que se utilice un idioma u otro, porque lo entienden y, si no lo entienden, se preocupan rápidamente de entenderlo o hacer que se arbitren las medidas que están previstas en la misma ley para arbitrar en todo caso una posible traducción.

Y es cierto, puede que se hayan dictado menos sentencias en catalán que en otros años, pero le puedo garantizar que lo último –lo último– que le importa al ciudadano es el idioma en que se dicte la sentencia. Le preocupa mucho más que cuando tiene que acudir a los tribunales su caso se vea cuanto antes, en unos plazos razonables para su señalamiento, que su expediente no se quede en el reparto, en la cantidad de demandas pendientes de repartir y admitir a trámite. Le preocupa al ciudadano que cuando se suspende un juicio de despido o de incapacidad se señale rápido, no para aquí dentro de un año. Le preocupa que cuando van al juzgado se encuentren con personal que hace su trabajo en unas condiciones lamentables porque no hay medios materiales a su disposición. Y estamos hablando de papel para fotocopias, bolígrafos, agendas, calendarios, de bajas que no se cubren, funcionarios que se jubilan y a los que no se sustituye, traslados que no se proveen o que sencillamente quedan desiertos porque los jueces, fiscales, funcionarios no quieren venir a Cataluña, porque es muy difícil venir a Cataluña; es inmensa la carga de trabajo, y también inmensa la carga de trabajo porque no está dotada suficientemente de funcionarios ni de medios materiales. Y todavía vendrán menos, porque a preguntas de esta diputada al presidente Tribunal Superior de Justicia sobre qué le parecería la incidencia que tendría esta medida en caso de aprobarse, es que él calculaba que un 30 por ciento menos de jueces sería los que querían venir. El mismo caso se daría en el caso de opositores, porque es un escollo importante.

En definitiva, que aquí se desconoce el auténtico problema y lo que pasa es que tenemos una justicia paralizada, así que, de verdad, lo de menos es el idioma de la sentencia, lo verdaderamente importante es llegar a obtener esta sentencia. Y nosotros, como los ciudadanos, lo que queremos son jueces, fiscales, secretarios, funcionarios de justicia en Cataluña que sean independientes y que puedan trabajar con eficacia; de donde vengan o en el idioma que hablen, nos da igual.

Por ello, votaremos no a esta iniciativa por todo lo expuesto y porque nos parece que la única razón de ser de esta proposición es evitar que jueces y fiscales de otras ciudades puedan ocupar las plazas en Cataluña, poniendo el uso de la lengua por encima del conocimiento técnico jurídico. Y es que lo que subyace realmente tras esta iniciativa es el ánimo, la decisión política de controlar la justicia a base de que se haga imposible el acceso a los jueces a venir a Cataluña y así contratar o crear un propio cuerpo de jueces que, esos sí, acrediten el nivel C de catalán. Y es que ustedes están en una dinámica de voluntad de control sobre los jueces y fiscales, esta vez poniendo un filtro,

un filtro que pasa por encima de los méritos y capacidad de estos funcionarios y que será, en todo caso, en perjuicio, una vez más, de los ciudadanos.

Nada más y muchas gracias.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Gemma Calvet i Barot

Miri, nosaltres avui ens fem ressò –i així iniciaré la meva intervenció– d'unes xifres alarmants, d'unes xifres alarmants que els dos diputats dels dos grups que han presentat esmenes en aquesta reforma legislativa, doncs, no han esmentat. L'any 2007, un 20 per cent de resolucions a Catalunya es feien utilitzant el català; l'any 2012, un 12 per cent. Segurament, aquí hem de posar com a valor i recordar el mèrit del que va ser el conseller de Justícia, Josep Maria Vallès, que va fer una gran labor d'impuls a l'ús del català a la justícia, i la realitat és que ha davallat com a conseqüència de la manca de garanties legals com a instrument privilegiat per al foment i la garantia de l'ús del català a l'Administració de justícia.

Mirin, diu l'Evangeli de sant Joan, a l'1, al punt 1, que al principi era el verb. Vostès han fet una intervenció, els dos de vostès, legítimament i legalment, perquè la llei els empara, en castellà. No cal afegir-hi massa més. És a dir, la negació del vehicle de la llengua catalana com a opció és legítima, però parteix d'un punt i d'una premissa també jurídica, i és la negació de la vigència de la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries, que posa en valor la necessària protecció d'aquestes llengües minoritàries a l'àmbit de les polítiques públiques, i essencialment a l'àmbit de la justícia.

És evident –és evident– que el que ha fracassat s'ha de millorar. L'expressió del mèrit com a foment del català a l'Administració de justícia ha fracassat. I és per això que cal incorporar el concepte de «mèrit determinant». És a dir, requisit. Així de simple és el panorama jurídic que ens presenta aquesta reforma legislativa.

I aquesta Carta europea de les llengües regionals i minoritàries, en el seu article 9, estableix que no és un dret del justiciable poder accedir a la justícia i ser reconegut en tant que ciutadà o ciutadana que té com a llengua essencial el català, sinó que el servei públic a qui s'adreça doni garanties plenes d'aquest coneixement i ús efectiu d'aquesta llengua. I això, evidentment, és referendat en l'informe de l'any 2012, que clarament estableix que no són suficients mesures que puguin orientar com a mèrit en l'ús de la llengua, sinó que ha d'estar exigit, i així es tradueix literalment dels documents que en anglès i en francès estan a la seva disposició com a eines de treball del Consell d'Europa.

Mirin, és evident que negar la realitat té un preu. Però és que, en justícia, negar aquesta realitat té dos preus: el cost en termes lingüístics i el cost en tutela judi-

cial efectiva. I aquesta concepció ha estat reconeguda pel mateix Tribunal Suprem del Canadà, quan l'any 99 vincula literalment els drets lingüístics a la tutela judicial efectiva. I què implica això? Implica reconèixer que l'exercici i l'aplicació de la justícia, l'oralitat i la immediatesa fan necessari que la llengua, la paraula, «al principi era el verb»... Aquesta idea claríssima del valor, de la importància de la llengua, d'aquesta distinció entre «amar» i «estimar»..., quan es bolca en una llengua té concepcions polítiques i jurídiques molt diferents.

Mirin, escoltant la intervenció del ponent del Partit Popular, del ponent a la ponència i del portaveu avui, és evident que es posa de manifest que el model autonomista està acabat. No hi ha futur –no hi ha futur– per a aquest model de convivència equitativa de les llengües..., ha fracassat. A l'àmbit de la justícia ha fracassat. I no me'l compari amb l'àmbit de l'educació. Primer, perquè l'informe que vostè ha esmentat del 2008 no és el del 2012, i el del 2012 no parla en absolut d'aquesta correcció en les polítiques educatives de Catalunya. Això no és així. Però és que és més: no hi ha ni un sol alumne a Catalunya que surti sense conèixer perfectament el castellà, i en canvi hi han molts ciutadans i ciutadanes de l'àmbit de la justícia que s'han acostumat i han naturalitzat la restricció de l'ús del català, perquè d'allò els depèn en aquest cas el seu dret de defensa. I això és dramàtic –dramàtic.

I ens van dir els ponents de l'àmbit de la judicatura, concretament els de l'associació de Jutges per a la Democràcia, que aquí també s'havia fracassat, perquè quan es va retirar l'incentiu en el cobrament, doncs, resulta que es va deixar d'utilitzar el català en les resolucions. (*Veus de fons.*) Perdó –perdó–, perquè no ens el donen d'allà, eh? –perquè no ens el donen d'allà. És a dir, els incentius que s'han incorporat aquí a nivell pressupostari no han estat suficients per corregir, perquè el que cal és exigir i garantir. I, per tant, l'exigència i la garantia de l'ús del català a la justícia només poden estar concebudes des d'una reforma legislativa com la que avui aquí es tracta d'impulsar. Dic «es tracta» perquè ens trobarem, en el moment polític present, amb un Congrés dels Diputats amb una majoria absoluta i amb una hostilitat absoluta a voler comprendre que la cultura hauria d'estar per sobre, i la tutela judicial efectiva per sobre, d'orientacions polítiques de cadascú, perquè el valor de la cultura, el valor de la llengua, el valor de les humanitats i el valor de la justícia parlen de qualitat democràtica.

I quan es parla de pluralisme s'ha de creure en aquest pluralisme. I s'ha posat de manifest pels dos intervinents que no es creu en el pluralisme. Es creu en l'hegemonia del castellà a l'àmbit de la justícia. I, per tant..., inclús, l'argument aquest de dir: «Mirin, és que aleshores ens quedarem un 30 per cent de jutges.» És que no s'han preguntat per què no hi han més jutges catalans? És que potser no convida, la justícia espanyola, a fer-se jutge o magistrat, eh? Perquè el que s'insereix és..., en un servei públic espanyol que no intervé, des del punt de vista de la realitat social, operant en la llengua pròpia.

Per tant, jo el que els contesto és: estic convençuda que si tenim un poder judicial català hi haurà cua dels excel·lents juristes existents a Catalunya per fer-se jutges, o magistrats, o fiscals, o secretaris judicials. Per què? Perquè estarà connectat a la realitat, perquè formarà part de la realitat. I el que ara tenim és una justícia satèl·lit, una justícia que ens és imposada amb un model de llengua castellana, amb unes organitzacions centralitzades, amb un model caduc –caduc– que no atén la realitat social ni la realitat identitària. I des d'aquí es pretén dir que aquesta és la justícia que volem. Doncs no. La justícia que volem és una justícia que atengui els drets de la ciutadania.

I el dret a la llengua, al català, en l'ús garantit i exigible per als operadors jurídics no és un dret corporatiu o és una càrrega corporativa. Està vinculat al contingut material del dret a la justícia i a la tutela judicial efectiva. No és en què es dicten les resolucions. És en què es fa la conversa jurídica. I el dret propi, perquè en aquesta llei també s'inclou l'exigència d'una especialització per als operadors jurídics en l'ús del dret català, que, com saben –com saben–, i això també ho van reconèixer així els compareixents..., han de fer un esforç absolutament voluntarista en molts casos i sobrevingut a la formació judicial de l'Escola Judicial per tenir l'especialització adequada per venir a Catalunya. És evident que no volen, molts, venir. Per què? Perquè és una realitat diferent, senyors i senyores. És una realitat diferent, i demana una ubicació de l'àmbit de la justícia molt més connectada a la identitat i a la realitat catalana, passant per la llengua, com a eina, com a pont, com a manifestació explícita del que es pretén, que és obtenir justícia.

Quan jo els explicava que és diferent la paraula «estimar» de la paraula «amar», els ho dic perquè quan una persona ha de dirigir-se a un tribunal –i tots dos són advocats i ho saben, molts de nosaltres ho som i anem als tribunals– l'ús d'una llengua determina en moltes ocasions el vincle amb aquells operadors i amb aquell servei públic.

Si no hi ha garantit..., i per tant és exigible el català a la justícia, no podem creure que hi hagi una justícia per a la ciutadania catalana.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellers, consellera, diputats i diputades i resta de persones que ens segueixen des del públic o des de casa, el cert és que sempre és un plaer sentir el magnífic castellà que parla el senyor Santamaría i els arguments que han expressat totes les persones que m'han precedit en l'ús de la paraula. Nosaltres procurem escoltar les raons de tots i formar-nos la nostra opinió en base als criteris que tenim, però també als que es contraposen als nostres.

Mirin, el Grup Parlamentari Socialista ho va expressar també en el debat a la totalitat sobre aquesta pro-

posta que la cambra catalana en tot cas enviaria a les Corts Generals... I ho vam fer explicant que nosaltres teníem un punt d'escepticisme sobre l'orientació del conjunt de la proposta. Perquè el que passa, el que ocorre, en realitat, és que tot el conjunt de la proposta actua, o pretén actuar, sobre el coneixement del català, garantint-lo a través d'establir el coneixement del català com a requisit d'accés en lloc de tan sols com a mèrit.

Però, en canvi, gairebé tothom que ens ha expressat alguna opinió respecte a això, sigui com a compareixent o sigui en les converses que tots els grups parlamentaris tenim amb diversos agents socials, ens diu que l'autèntic problema no està situat tant en el coneixement de la llengua catalana com en el seu ús, eh? Perquè el simple fet que hagi estat un mèrit durant molt de temps fa que moltes de les persones que són agents involucrats en l'Administració de justícia, siguin jutges, fiscals, sigui el personal dels jutjats, coneguin la llengua catalana. El problema és que no s'usa, eh? I no estem gens convençuts, nosaltres, que l'índex de resolucions que es dicten en català sigui el millor indicador de la salut de la llengua catalana en l'Administració de justícia.

El que sí que sabem, perquè totes les dades objectives ho indiquen, i la percepció subjectiva que puguem tenir tots nosaltres, i especialment els que de tant en tant hem estat en els tribunals, és que la llengua catalana no gaudeix d'un bon estat de salut en l'àmbit de l'Administració de justícia. I, de fet, la diferència de l'ús del català en aquest àmbit, en el de l'Administració de justícia, respecte a qualsevol altre àmbit de la vida social del país crida poderosament l'atenció.

Jo crec que té a veure amb molts factors, i resumir-los aquí probablement seria difícil. Però hem de tenir en compte que el llenguatge jurídic és un llenguatge, diguem-ne, especialitzat, és un llenguatge tècnic; que molt sovint la formació dels operadors jurídics, siguin advocats, siguin jutges, siguin fiscals, es produeix amb uns manuals i en uns àmbits docents en què s'imparteix en llengua castellana; els manuals, tot i que n'hi hagi en llengua catalana, segueixen sent molt majoritàriament en castellà; hi pot haver una certa prevenció per part dels professionals a emprar la llengua catalana per por a no ser tècnicament acurats; hi pot haver per part dels usuaris de l'Administració de justícia, dels ciutadans que es veuen en la situació d'haver d'anar a l'Administració de justícia, un temor reverencial a usar la llengua catalana, perquè ja hi ha un temor reverencial d'haver d'anar davant d'un tribunal, en termes generals, que tot plegat té una litúrgia que evidentment fa que la gent no hi estigui del tot còmoda, a part de la circumstància que et pugui haver portat, evidentment, a haver d'anar a un tribunal. I, per tant, pot haver-hi gent que si el jutge se li adreça en llengua castellana pensi que més convé als seus interessos fer-ho en llengua castellana.

Per això, precisament, és especialment important actuar perquè tothom pugui actuar en la llengua cooficial que cregui oportú, amb què se senti més còmode, i que sàpiga que això no comporta absolutament cap

perjudici al seu interès i que tot es desenvoluparà amb absoluta naturalitat.

De fet, estem convençuts que les mesures de foment són absolutament necessàries. Sabem del cert que se n'han produït al llarg dels darrers anys. No tenim clar que siguin del tot efectives, vist el resultat que s'ha anat produint. Però estem convençuts que aquesta és una de les vies en què cal seguir insistint i insistint.

És clar, en una lògica federal, exigir el coneixement del dret propi i de la llengua pròpia de qualsevol dels territoris federats és quelcom absolutament raonable. I, per tant, nosaltres donarem suport a aquesta proposta, que a més entenem que després ha de poder ser objecte de discussió a les Corts Generals, i d'esmena, si és que s'admet a tràmit.

Per cert, cal dir, com vam dir també en el debat a la totalitat, que aquest debat que tenim s'ha tingut en temps relativament recents. És a dir, quan fèiem el debat a la totalitat sobre aquesta proposta feia, crec, escassament quatre o cinc mesos que s'havia discutit exactament la mateixa qüestió a les Corts Generals. En aquella ocasió, doncs, el Partit Socialista Obrer Espanyol va votar favorablement que això es pogués discutir a les Corts Generals, sense tenir, diguem-ne, una posició avançada pel que fa al suport final, i en aquell moment el Partit Popular, doncs, va decidir que no hi donava suport. I, per tant, se'm fa estrany pensar –i més després de sentir la intervenció del senyor Santamaría– que això hagi pogut variar, diguem-ne, i que tinguem alguna possibilitat major que això prosperi en aquesta ocasió; però, tot i així, caldrà insistir-hi.

Crec honestament que, amb aquesta lògica federal de què els parlava –i sé que és quelcom bastant més ambiciós del que està plantejat en la proposta–, el que seria bo –i requeriria temps i recursos, evidentment– és que qualsevol de les persones que aspiren a formar part del cos de jutges i magistrats, de fiscals, etcètera, coneguin les llengües que són cooficials en el conjunt de l'Estat, eh? –el català, el castellà, el gallec, l'èuscar–, i que coneguin també el dret propi, que això, en principi –en principi–, sí que està garantit en els temaris, de cadascuna de les comunitats o dels ens federats, quan hi arribem, que té dret propi.

Això seria el desitjable, i, de fet, és quelcom que no és estrany en altres països amb estructura i de tradició federal. És qüestió de voluntat política, de recursos, i, certament, de pensar que hi ha d'haver uns temps de transició per fer possible que això es produeixi sense afectar quelcom que s'ha posat en relleu per part del PP i de Ciutadans, i que no és menor, que és la possible afectació al nombre d'efectius, a la dotació efectiva de persones que han de garantir que els jutjats puguin funcionar, no? Això és quelcom que no és menor i que nosaltres hem posat també en relleu en les discussions d'aquesta proposta.

Però creiem que és necessari que el debat, com a mínim, s'enceti. I ho dic perquè crec que fóra molt bo per a tothom, en un país materialment plurilingüístic i plurinacional com és el nostre, parlar una mica més d'atenció a la teoria del reconeixement recíproc d'Axel Honneth, per exemple, representant, diguem-ne, de la

tercera generació de l'Escola de Frankfurt. I crec que seria molt bo que féssim un esforç per interioritzar-ho, que el que és important del fet que una persona que parla català pugui expressar-se en català i adreçar-se en català en un tribunal o a qualsevol altre àmbit no és només el dret a la tutela judicial efectiva, que també, no és només el dret d'opció lingüística, que també, i que tots dos els considerem fonamentals, sinó que, sobre tot, és una qüestió de sentir-se reconegut en allò que és.

I un estat que és materialment plurinacional i plurilingüístic, com l'espanyol, hauria de fornir els recursos necessaris, la voluntat política necessària, per fer que qualsevol persona, parli la llengua que parli, que és ciutadana d'aquest Estat, se senti plenament reconeguda en allò que és; fins i tot, m'atreviria a dir independentment del lloc on estigui, eh?, però això ja ho deixarem per a una fase més avançada d'aquesta transformació federal de l'Estat.

Perquè, al cap i a la fi, el que voldríem evitar des del Grup Parlamentari Socialista és que la qüestió de la llengua es convertís en un clivatge al voltant del qual es conformen dues comunitats, ni a Catalunya ni enlloc –ni a Catalunya ni enlloc–; perquè entenem que el que ens ha d'unir són els llaços de ciutadania, els deures i les obligacions que compartim, i allò que hem decidit construir tots junts. En el fons em remeto a un cartell que jo enganxava de jove, amb les Joventuts Socialistes de Catalunya, que deia que «la llengua és per besar», potser llevat dels més púdics de vostès, i no per llençar-se-la pel cap els uns als altres.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, presidenta. Senyors consellers i conselleres, senyores i senyors diputats, bé, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa donarà suport a la proposició de llei per presentar al Congrés dels Diputats i no donarà suport a cap de les esmenes dels dos grups que les han reservades per al Ple.

Deia la senyora De Rivera..., ha explicat les moltes mancances que té el sistema judicial a Catalunya, específicament, i les atencions a la justícia. Aquí parlem d'una d'elles, important: fer efectiva la tutela judicial, o el que és el mateix, aquest dret reconegut constitucionalment, que és reconegut com aquell dret fonamental, de configuració legal, que consisteix en el dret a tenir lliure accés als tribunals, per sol·licitar d'aquests una tutela o un dret subjectiu, o un interès legítim, i obtenir una resolució fonamentada en dret.

Perquè aquí parlem no només de llengua, parlem de dret, d'un país que té llengua pròpia i d'un país que té dret propi, que, a vegades, ens aturem molt en el tema de la llengua, i parlem de les dues coses.

I això està vinculat amb una cosa molt important: impedir la indefensió de les persones –la indefensió. Això que deia el senyor Pedret ara: ser reconegut com el que som o com el que és. És, en definitiva, la possibilitat d'utilitzar tots els instruments legals, legítims, per ser entès, per poder explicar el teu problema, amb immediatesa, amb proximitat, amb accessibilitat, i saber que t'entenen i que seràs degudament atès.

Per tant, aquest principi està també vinculat a un tema molt important: la igualtat. Tots tenim dret a la no-discriminació. Que ho diu la Constitució espanyola, article 14: «Els espanyols són iguals davant de la llei, sense que pugui prevaldre cap mena de discriminació: naixença, raça, sexe, religió, opinió o altra condició o circumstància» –altra condició o circumstància– «personal o social.» Suposo que la llengua és un element personal o social.

Per tant, diu el Consejo General del Poder Judicial –ho diré en castellà, perquè és una llengua també cooficial–: «El acceso a la justicia es un derecho fundamental, bajo la garantía de igualdad de trato ante la ley, a la no discriminación, que posibilita a todas las personas, incluyendo aquellas pertenecientes a sectores más vulnerables» –podríem dir vulnerables també lingüísticament– «el acceso al conocimiento, al ejercicio, a la defensa de sus derechos y obligaciones, mediante unos servicios cercanos», propers.

Per tant, estem parlant d'un conjunt de principis constitucionals que no són estancs, no es poden separar un de l'altre: un no s'aguanta si l'altre no hi és. I, dintre d'aquest conjunt, hi figura també el dret que se't dicti una sentència en dret, en el dret que et correspon aplicar. Per tant, estem parlant d'una situació que es dona en un estat determinat, un estat que té diversitat de llengües oficials, en determinats territoris, i que té drets propis.

La problemàtica és aquesta; anem a aplicar el sentit de la lògica, la fredor jurídica, tècnica, com algú ha dit, estem parlant d'una qüestió de tècnica jurídica. Com ho arreglaríem? Doncs, aniríem a la Constitució, que ens diria que la llengua oficial de l'Estat és l'espanyol i, com que és oficial, hi ha el deure de conèixer-la i el dret d'usar-la; llengua oficial, per tant, deure de conèixer-la, dret d'usar-la.

Però n'hi han d'altres, d'oficials; diu «oficials», no diu «cooficials», no diu «oficiales de segunda», no diu «oficiales de segunda» o «peó *caminero*», no; diu: «També és oficial en llurs territoris, en les respectives comunitats autònomes, les llengües respectives.» Per tant, caldrà entendre que el que diu el punt primer que quan és oficial, «oficialitat» vol dir deure de conèixer i dret d'usar, deu ser el mateix.

Bé, parlem... Com es fa això? Saber això és un requisit o és un mèrit, senyor Santamaría? Senyora De Rivera, és un requisit o és un mèrit? Anem al diccionari. «Requisit: condició exigida o necessària per fer una cosa.» Per fer tot això que hem dit: per garantir la tutela judicial, la transparència, l'accessibilitat, la proximitat. «Requisit: condició exigida o necessària per fer una cosa.» Hi ha un exemple que diu: «Els requisits no són gaire nombrosos.» A Catalunya n'hi ha un que no hi

és, efectivament; els requisits no són gaire nombrosos. No dic la part gastronòmica, perquè avui no toca, però és una delicadesa i una exquisidesa.

Ara bé, què és un mèrit? Un mèrit és allò que es fa digne d'una recompensa, d'una estima, d'una certa valoració. Però a mi m'agrada més l'accepció catòlica, jo diria religiosa, del concepte «mèrit», perquè sí que és aplicable a allò de què parlem avui: «Qualitat de les obres d'un home, justificat per la gràcia» –podríem posar-ho entre parèntesis– «i acomplertes lliurement.» Senyor Santamaría..., «mérito», acomplert «libérrimamente», lliurement. Si vull, puc guanyar la glòria del cel, o no, o em puc condemnar, però és el *libre albedrío*. El mèrit és això: és una cosa que si vull tinc i, si no, no tinc.

Com conjumina tot això en el camp de la justícia? Miri, a la justícia tenim dos camps de joc: tenim una cosa que se'n diu «lo justiciable», que sembla que ja et vagin a penjar, però «justiciable» vol dir el ciutadà que hi accedeix, perquè tots els drets que hem dit els té el ciutadà, tots els drets que hem explicat –igualtat, accessibilitat, transparència, tutela judicial efectiva–, tots els té. Qui és el subjecte? El ciutadà. El ciutadà que va a un servei determinat, el servei de la justícia, on hi ha uns operadors jurídics –jutges, advocats, procuradors, oficials, secretaris, etcètera–, i el van a operar. Posem que el van a operar; operadors jurídics, operen. Entrem al quiròfan. El cirurgià, el fet que un determinat bisturí el sàpiga utilitzar o no, és un mèrit o és un requisit? Pot arribar el metge i dir: «Home, a veure, aquest senyor té això, hauria d'utilitzar aquest daixò, però no he fet aquest mèrit. Per tant, el meu mèrit és que jo no utilitzo això.» O és una obligació? Ha d'aplicar una determinada medicina però no la coneix. És una obligació o és un mèrit que conegui quin és el tractament per a aquesta malaltia? Estem parlant d'això, d'una qüestió com aquesta. És a dir que es reconegui el que és una qüestió objectiva. Per tant, estem parlant d'una cosa que, si no estiguéssim en l'ambient en què estem, faria molts anys que estaria reconegut.

I vull acabar parlant de per què ens passa això, en aquest país. Senyor Santamaría, jo li agafo el repte, el *guante*. Vostè diu: «Nosaltres volem que quan un nen..., els pares elegeixin ser ensenyats i atesos a l'escola en l'idioma que vulguin, tot el sistema s'hagi de posar..., i, per tant, hi hagin d'haver mestres, professors que li parlin en castellà, que li ensenyin en castellà i que els materials siguin en castellà.» Vostè això ho ha guanyat judicialment i constitucionalment. (*L'orador pica de mans.*) ¡Lo compro! –¡lo compro! Jo vull que a elecció del papa, la mama o el justiciable, quan vulgui ser atès en català, el jutge li parli en català, conegui el català, els llibres siguin en català i li apliquin en català. Doncs, no, no vull ni tant; només vull que ho conegui, que ho sàpiga, que em pugui atendre.

Miri..., *me quedo más corto*. Fixi's: menys que això que vostè té reconegut constitucionalment. Si la Constitució..., si el Tribunal Constitucional li ha reconegut això, per què, si jo vaig a demanar l'altre dret, em dirà que no? Per què? Perquè en aquest país l'únic que no

va canviar... –i seré molt precís amb el que dic–, l'únic que no va canviar amb la reforma constitucional, *la famosa Transición*, quant a estructura mental, va ser la justícia. Fins i tot l'exèrcit va canviar, en bona part; va trigar una mica, fins al 81, i ho hem d'agrair sempre a un senyor, que el seu fill ho celebra estrepitosament en els quarters, no? El senyor Tejero va ajudar que ja no en parlem, d'això. Fins i tot l'exèrcit, ha entès el tema. Ya no tenemos capitanes generales. Tenim intendents, que, a més, parlen català, i són força amables. D'acord? A la justícia no, no es va tocar res. Vostè ho ha dit, entusiasta: «117 de la Constitución, unidad indivisible del poder judicial.» Podem tenir distribuït l'Estat en comunitats autònomes, *pero unidad de estructura*. Sentència del Tribunal Constitucional. I vostè ho ha dit: «¡Es que se empujaron en tener un consejo del poder judicial en Cataluña!» ¡Horror! –¡horror! Y le pasamos todos los cepillos, con el señor Guerra le han pasado todos los cepillos. ¡De vergüenza!

Compari vostè la gran diferència que tenim, Estatut del 32, i agafi els articles, el 13 i el 14, que regulen les competències i el fet que Catalunya, entre els seus poders, tenia el poder legislatiu, el poder executiu, que és la Generalitat, i formava part de l'estructura de l'organització interna de la Generalitat de Catalunya el poder judicial. Ho podem dir, avui, això? No ho podem dir, perquè s'ho han guardat, com això, per al que els serveix ara, no? –per al que els serveix ara–, perquè van aprendre molt bé la lliçó, i van dir: «Catalunya serà el que sigui però mai tindrà la capacitat de poder-se organitzar de forma integral», de forma integral com una comunitat que té llengua pròpia, que té dret propi, i, per tant, tenen tot el dret els seus ciutadans que no sigui un mèrit saber el dret propi del país, sinó que sigui un requisit, de la mateixa manera que per al cirurgià no és un mèrit que sàpiga utilitzar el bisturí, sinó que és una obligació saber tractar degudament el seu pacient, en aquest cas, els justiciables.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bon dia. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres en aquesta proposició de llei. Nosaltres votarem a favor de la proposició de llei i en contra de les esmenes presentades pel Partit Popular i per Ciutadans. I hi votarem a favor malgrat que entenem que en el context polític actual té entre poc i res de sentit apel·lar a la benevolència de l'Estat perquè reconegui, doncs, aquest caràcter plurilingüe de l'Estat, i menys encara pel que fa a l'estament judicial. S'ha constatat amb les intervencions anteriors que és un dels àmbits de l'Administració..., possiblement el que més margina, possiblement el que més menysté el català i que ho fa a tots els Països Catalans, perquè la catalanitat, òbviament, no s'acaba en el principat.

L'objectiu de la proposició de llei per a enviar al Congrés, també s'ha dit i em remeto a intervencions recents, doncs, és garantir els drets lingüístics dels ciutadans que utilitzen l'Administració de justícia. En aquest sentit, resultaria de mínims, de mínims en una administració que es vol propera, en una administració que es vol imbricada en la territorialitat, en una administració que es vol eficaç, que es vol eficient, en una administració que apel·la realment a solucionar en part les demandes de la ciutadania, en una administració que vol, no ho sé, ser moderna i per tant estar d'acord amb els seus temps, seria una reivindicació de mínims que, doncs, aquells magistrats, aquells fiscals, aquells secretaris judicials destinats als tres Països Catalans sabessin el català, no només com a mèrit sinó com un dels requisits, i, és més, que l'usessin, perquè si en alguna cosa coincidim amb l'exposició del senyor Pedret és que el problema del català a la justícia no només és de coneixement sinó que sobretot i fonamentalment és d'ús. I, per tant, ens remetem, precisament, al fet que finalment l'ús depèn de la incentivació, o no, que es faci per part de la mateixa regulació de l'Administració, i on, doncs, semblaria que establir-lo com a requisit podria ser un factor incentivador de cara a aquest ús.

Votem a favor de la proposició de llei, però estem segurs ja, ho podem vaticinar ja, ho podem advertir ja, i quasi amb poc risc d'equivocar-nos, que això no tindrà cap impacte en l'Estat, que l'Estat ho tirarà endarrere i que a més a més recorrerà..., el Partit Popular recorrerà al seu tribunal, al Tribunal Constitucional, i que, veient el que ha passat a les Illes Balears, precisament, també, amb un dels requisits que exigia un determinat nivell de coneixement del català a l'Administració, doncs, fallant en el mateix sentit, no en faran cas, tombaran aquesta proposta.

Bé, no deixa de ser curiós, des del nostre punt de vista, que l'Administració encarregada de fer complir les lleis, de revisar el compliment, de revisar, per tant, les garanties legals, encarregada a més a més de fer efectiva la tutela judicial, encarregada precisament de ser aquella gent que observa l'ordenament jurídic o com s'està aplicant la normativa respecte a la vida, diguéssim..., no deixa de ser curiós, precisament, que sigui aquesta Administració la que menys respecta les normes en matèria de normalització lingüística, no deixa de ser curiós, també, no deixa de ser curiós, i jo crec que també s'explica per la seua pròpia història, no?; per la història de què va suposar el continuisme en aquella tradició autoritària que era el franquisme, precisament, en l'Administració de justícia, s'explica aquest immobilitisme, aquest castellanisme i aquesta, jo diria, en paraules del senyor Santamaría, aquesta *cerrazón* en l'ús del castellà a l'Administració de justícia.

Jo crec que és sobrer remetre'ns a les estadístiques, crec que són estadístiques que parlen per elles mateixes. M'han precedit molts juristes; jo diria que quasi tots els ponents són advocats, i, per tant, doncs, ells deuen saber..., sabem quina és la importància dels fets provats perquè els fonaments jurídics de la sentència responguin adequadament i perquè el *fallo* vagi, doncs, totalment d'acord amb aquests fets provats.

Els fets provats respecte a l'actitud del Partit Popular i respecte a aquest plurilingüisme que diuen reconèixer a nivell formal i aquest plurilingüisme que s'encarreguen tant d'oposar davant d'un sistema de normalització com pot ser la immersió lingüística però que obvien totalment en altres aspectes, com, per exemple, és l'Administració de justícia..., doncs, ens remetrem a la importància dels fets, no? La importància dels fets és que en els trenta-cinc anys del règim sortit dels pactes de la Constitució, la normalització del català als Països Catalans ha anat en regressió, ha anat en detriment, i, possiblement, en els dos o tres últims anys, segurament perquè és l'únic que els queda per complir en el seu propi programa electoral, doncs, ha sigut un drama. I ha sigut un drama.

I posem com a exemple el cas de les Illes i el cas de Bauzá i aquesta obsessió per l'aniquilament del català amb l'aprovació del decret TIL, però també posem com a exemple l'eliminació del requisit del coneixement del català per accedir a l'Administració.

Si citem el cas del País Valencià, ens trobarem una cosa realment curiosa, que és que, malgrat que el Partit Popular s'ha encarregat de fer mans i mànigues a totes les seues institucions per a menystenir el català, per a degradar-lo, per a considerar-lo no ja de segona, sinó de tercera, per tant, per darrere de l'anglès, doncs, allà les demandes per a estudiar en català no fan més que créixer, i, per tant, la realitat és tossuda i sempre s'imposa a qualsevol pàtina legal.

No acabaríem..., però també està l'exemple d'Aragó, i, per tant, del LAPAO.

I, doncs, bé, el que està passant aquí. I el que està passant aquí és que de nou estan entestats en el tema de la immersió lingüística, que de nou volen oposar el dret de quatre, cinc, deu, vint, vint-i-cinc famílies a un dret bàsic, reconegut, del plurilingüisme, en tot cas a un dret bàsic de la normalització lingüística, que tenim com a poble sense estat, com a nació sense estat, i, en definitiva, els fets provats no deixen més que observar que, quan vostès oposen un conflicte lingüístic, la realitat és que de conflicte lingüístic vostès crec que no en deuen haver tingut mai a l'Administració de justícia; dubto molt que s'hagin adreçat a un jutge en castellà i els hagi respost en català, o és més, o els hagi exigat que canviessin d'idioma mentre estaven enmig del judici.

Per tant, com això a vostès no els ha passat però a nosaltres sí, als que ens hem adreçat a l'Administració de justícia en català i no hem estat respostos en el nostre idioma, no parlin més de conflicte, no parlin més d'una cosa que no és real. En tot cas és una realitat que vostès es deuen inventar, perquè les xifres..., les xifres no només sobre sentències sinó les proves d'aquests trenta-cinc anys d'aniquilació constant del català a totes les esferes de la vida ho demostren, deia, no només al principat, que en aquest sentit aquí, doncs, sí que hi ha certa normalització; és flagrant el cas del País Valencià, és flagrant el cas de les Illes.

Bé, nosaltres entenem, com deia, que, més enllà dels arguments, si volen, dels arguments jurídics que com a lletrats, doncs, vulguin oposar-nos per explicar-nos

una realitat que no és, que és que aquí hi ha un conflicte amb el castellà, quan el castellà és l'idioma que no només saben sinó que més controlen quasi tots els alumnes, i per la penetració fonamentalment en l'àmbit mediàtic i també judicial, doncs, bé, aquesta realitat és una realitat, com dic, en tot cas, paral·lela, mostra de la seua *cerrazón* en aquest cas i mostra de la seua total inobservança cap als drets lingüístics d'aquest poble.

En definitiva, la sentència per nosaltres és claríssima, i és que els drets en aquest sentit, els drets lingüístics no es demanen, no es pidolen, s'exerceixen i en absolut es demanen a l'Estat espanyol i menys encara al Partit Popular.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, presidenta. Em sembla molt que avui és l'honorable aniversari de l'honorable consellera Munté –moltes felicitats–; és un bon dia. (*Rialles.*) Bé, crec que... En primer lloc, explicar que, com a relatora, que m'hauria correspost de ser-ho d'aquesta llei, no he volgut exercir aquest privilegi perquè crec que el privilegi és de tots; el relat de la lluita d'un poble per la defensa de la seva llengua, del seu dret, és un relat de tots, i, sobretot –sobretot–, a més de ser un dret d'un poble, és el dret d'un ciutadà. Aquí se parla dels jutges, però, en realitat, i com s'ha dit també, són els ciutadans els que tenen dret d'accés a la justícia, i tots els instruments, tots els poders han de vetllar perquè això no sigui vulnerat.

La proposta que presentem és constitucional –en cap moment s'ha dit el contrari, només faltaria–; és l'exigència d'un estatut, d'un estatut que en aquest sentit no va ser retallat, d'una llei orgànica del poder judicial que ho reconeix però que no ha sigut prou desenvolupada en trenta-cinc anys. I creiem que el que no és constitucional en aquest moment és que hi hagin ciutadans que tinguen por en el moment que han de declarar davant d'un tribunal que els seus drets es poden veure perjudicats perquè no ho fan en la llengua castellana, perquè els jutges no la utilitzen o pel que sigui.

Hem de donar les gràcies a tots els compareixents que van venir i ens van donar testimoni de la seva defensa en la lluita per la llengua, entre ells l'associació catalana que va néixer el 2003, i que ens deia molt gràficament com s'ha de sentir un ciutadà que, davant de tantes capes negres en el jutjat, ja va una mica atemorit i quan comença la declaració se li diu: «Pónganse en pie.» Doncs, a partir d'aquí, totes les coses canvien.

També ens deien: «Hi han moltes coses que costen de traduir. Quan ens diu “porque ese día fui atacada como una gata maulla”. Tradueix-ho, això. O “perquè anàvem per un trencant i vam agafar un revolt”. Si a

la persona que ha de fer aquest esforç li afegim tota aquesta pressió, doncs, encara és molt més difícil.

Tenim un dèficit en aquest moment molt gran en contra del català en tot el períple judicial. Sabem tots que els expedients judicials que van als jutjats de Madrid, Tribunal Constitucional, Tribunal Suprem, es retornen perquè siguin traduïts; dilacions, entrebancs. A Madrid no hi ha servei de traducció catalana *comme il faut*. I, si no, que els ho diguin als diputats d'aquest Parlament que van anar a defensar-se contra aquells atacs que va haver-hi quan el setge al Parlament; les dificultats que van tenir per poder ser entesos en català; ells mateixos s'havien d'anar traduint. Doncs, això és una cosa que no hauria de passar. Tot això malgrat els continus i reiterats esforços que han fet tots els governs, de tots els colors, per la defensa del català. M'alegra que es digui «com el conseller Vallès no hi ha res», que reafirmaríem allò de la comarca. Doncs, nosaltres diríem: «Aniríem molt millor si hi afegíssim tots els consellers, des de De Gispert a Gordó», perquè així és com anem, tots de la mà en defensa del que és propi, en defensa del que és una de les venes fonamentals d'aquest poble.

Si continuem mirant a l'extrem al que ens porta, també recordarem, fa dos dies, els trenta-tres jutges promotors d'aquest manifest per la legalitat de la consulta, com se'ls va obrir una acció disciplinària i com se'ls va dir, se'ls va fer un ultimàtum amb un requeriment que, si en cinc dies els que havien contestat les preguntes en català no ho traduïen, es quedaven sense aquesta possibilitat de defensa. Arribem fins a aquest punt. Doncs, això és una cosa que no pot tornar a passar; les sentències sí que s'han rebaixat el 12 per cent, però és que els escrits que hi entren, malgrat que el català sembla que es va normalitzant i entra en tots els àmbits, els escrits que hi entren no arriben al 3 per cent.

Jo no sé si vostès han entrat en la web que molt bé ha fet el conseller Mascarell, en el Departament de Justícia, «En català, també és de llei»; en el Departament de Cultura, però fent referència al català en la justícia. Com un exemple, eh? Si entrem en la plana –jo els ho he tret aquí (*l'oradora mostra uns fulls*)–, diu: «Set coses que has de saber del català a la justícia.» Al final, acaba fonamentant-ho tot legalment..., per la qual cosa el català és emprable. Número 1, en català, els documents són vàlids; número 2, la justícia està preparada per treballar en català; 3, pots declarar en català, no canviïs de llengua; tu tries la llengua; tu ets el client, digues a l'advocat que et representi en català; els registres, també en català –seria el número 6; el registre, que també és molt important–; 7, els documents públics els pots demanar en català. I una bàscula molt gràfica, que es veu com queda decantat el català, queda en minoria, hauríem de posar-hi un contrapès.

Però crec que, tot i amb això, que això no és més que un esforç, una imatge del que s'està fent i del molt que s'ha fet, no n'hi ha prou. No n'hi ha prou quan ahir a la nit, sense anar més lluny, rebo un tuit, que tampoc sabia..., era d'una persona que no sabia que aquí defensàvem això avui, i em diu que avui té un judici i que li fa por declarar en català. Doncs, ei!, això va passar ahir a la nit.

Jo li puc dir: «No, no, no tinguis por, declara en català», però no n'hi ha prou –no n'hi ha prou–, perquè el català ha de ser un requisit perquè sigui utilitzable.

Però és que tot això té un rerefons molt més profund; el català forma part de la nostra manera de ser. Jo, el senyor Sergio Santamaría, m'encanta, *compañero*, m'encanta, perquè si no existís... És com ara, quan diuen: «El senyor Rajoy se'n va a Austràlia. Vota si vols que torni o que no torni.» Molts: «Que no torni, que no torni.» I uns altres: «Sí, sí, que torni, que ens està ajudant.» Doncs, senyor Sergio Santamaría, quedí's entre nosaltres, perquè quan vostè ens ataca d'aquesta manera nosaltres anem molt millor, perquè tots defensem...

Perquè aquí hi ha una cosa..., i això ho va dir un humorista, que en aquest cas no feia humor, que és en Toni Albà, quan va dir: «No hi han immigrants que no es vulguin integrar en el poble al qual van», no? Quan tu vas a un altre lloc estrany, per tu, pels teus costums, per la teva cultura, tu el que vols és assimilar-t'hi. I això és el que fa la gent normal: s'hi vol integrar. Però després hi ha una colla de gent..., i s'hi integren. I ahir un programa molt bo de TV3 –sembla que faci propaganda..., bé, doncs, sí– que va dir: «A la immigració li hem de donar gràcies», pel gran esforç que han fet per mantenir viu..., per integrar-s'hi, i parlaven en concret del cas de Santa Coloma de Gramenet.

Bé, això és el normal, això és el bo. Perquè, quan no passa això, el que passa és que hi han masses de població que no vénen amb la idea d'integrar-se, sinó de dominar, que és molt diferent. I, clar, aleshores els sap greu que nosaltres defensem el català. Caram!, és que avui –i en això coincideixo amb la companya de la CUP– demanar això que el català sigui un requisit a la justícia, quan ens estan negant el dret a expressar-nos..., caram!, és que és molt més profund. Hem d'anar a demanar-los que ens deixin parlar quan no ens deixen ser? Doncs, el català és la nostra vena d'expressió.

També tenim un tema, i lamento molt..., amb això ja sé que no els frenarem, però quan una llengua que té la potència d'un estat, de tots els instruments, teòricament, econòmicament dominant –teòricament– no s'aconsegueix imposar sobre una llengua indígena, el normal és que s'hi assimile. Quan no s'aconsegueix aniquilar-la o esborrar-la o diluir-la? Quan aquesta llengua és forta, quan respon a un país fort, quan respon a un país que no té por. I no tenim por. I no tenim por ni ens cansàvem ni ens cansarem d'anar a Madrid a reclamar que sigui un requisit a la justícia.

Però és que ara tot això potser està superat. És que volem ser, tenim dret a ser. Som un poble que parla en català en tots els àmbits de la seva vida, quan diu «l'estimo» i quan va als tribunals i reclama el que és just. I això és el que volem, i això és el que som, i això és el que serem, i això és el que defensem i això és el que defensarem. I guanyarem.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Cridem a votació.

(*Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.*) Senyor Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Sí, presidenta. Por alusiones.

La presidenta

Trenta segons.

Sergio Santamaría Santigosa

Señora Calvet, es decepcionante que rebaje tanto el debate manipulando lastimosamente los datos que se dan. Yo me he referido a un informe del Comité de Expertos del Consejo de Europa datado en octubre de 2012. Por tanto, le agradecería que retirara la referencia al año 2008, porque yo en ningún caso la he hecho.

Con relación al señor Milà. Señor Milà, usted recoge el guante, pero para tirármelo luego a la cara, prácticamente. (*Remor de veus.*) Usted sabe, como yo –y me gustaría que lo reconociera–, que en Cataluña en la escuela no hay espacio para el castellano. Por tanto, eso me gustaría que usted lo reconociera, si realmente la propuesta le interesaba.

Y, por último, señora Ribera, yo tengo los mismos derechos que usted; no le consiento que me trate como un asimilado. Es vergonzoso que usted haga un discurso que raya con la xenofobia. Y no pienso retirar estas palabras, porque es lo que usted está haciendo, y no se lo voy a consentir en ningún caso.

(*Remor de veus. Pausa.*)

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, procedirem ara a la votació de la proposició de llei.

En primer lloc, votarem les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Són les números 9, 12, 18, 22, 25, 28, 33, 36, 40, 43, 46, 49, 52, 55, 60, 63 i 67.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 26 vots a favor, 103 en contra.

Votarem a continuació les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Ciutadans.

En primer lloc, votem l'esmena número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 83 en contra.

Votem ara la resta de les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Ciutadans: la 7, 10, 14, 19, 23, 26, 30, 34, 37, 41, 44, 47, 50, 53, 56, 61 i 64.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 26 vots a favor i 102 en contra.

I, finalment, votem el text del dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat 103 vots a favor i 26 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació econòmica i els pressupostos per al 2015 (tram. 302-00214/10)

Iniciem ara les mocions, amb la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació econòmica i els pressupostos per al 2015. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula la senyora Alícia Romero.

(Remor de veus. Pausa.)

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades. Doncs bé, comencem amb una moció que presenta el Grup Parlamentari Socialista sobre els pressupostos de l'any vinent, els pressupostos per al 2015. Vam fer una interpellació en què li demanàvem al Govern alguns compromisos que creïem que era important que es poguessin aprovar en seu parlamentària. I, per tant, la nostra moció ha volgut concretar diferents aspectes.

Per una banda, hem volgut, doncs, manifestar, d'alguna manera, la preocupació que tenim per com acabarà el pressupost del 2014, quina serà la liquidació d'aquest pressupost del 2014, tenint en compte que la previsió d'ingressos que va fer el Govern és una previsió que avui sabem que no s'assolirà, perquè havien volgut aconseguir 2.300 milions d'euros en venda d'actius i concessions que avui sabem que probablement no s'aconsegueixin. Per tant, constatar, manifestar aquesta preocupació que tenim pels pressupostos del 2014.

També vam voler, doncs, constatar el que s'ha fet en els darrers exercicis pressupostaris, que són retallades per nosaltres molt importants, sobretot en l'estat del benestar, en salut, en educació i en serveis socials, i sobretot també a no haver posat tot l'èmfasi necessari per intentar reduir l'atur i les desigualtats i la pobresa, que per nosaltres són elements molt importants que estem patint cada vegada més els darrers quatre anys, des que hi ha un govern de Convergència i Unió, i també a la primera etapa, governada pel Partit Popular, recolzat pel Partit Popular i, a la segona etapa, recolzat per Esquerra Republicana.

Demanem en aquesta moció i concretem, doncs, que es presentin els pressupostos per al proper exercici pressupostari, els pressupostos per al 2015, ens sembla que això és més que important, i, sobretot, que intenti respondre a aquests objectius que també comentàvem: la lluita contra l'atur, la reactivació econòmica, el reforçament dels pilars de l'estat del benestar, i també, doncs, la regeneració democràtica. Aquests són els elements, doncs, en què nosaltres creiem que cal basar els nous pressupostos.

I, sobretot, hi hem volgut concretar això molt bé en dos punts: un, que es reverteixi la reducció temporal dels dos anys que es va fer, del 15 per cent de la jornada i de sou, al personal interí de l'Administració de la Generalitat. Ens sembla que va ser una injustícia que

justament fossin els interins, probablement els que tenen menys veu a l'Administració, aquells a qui se'ls retallessin la jornada i el sou, i, per tant, ens sembla que és de justícia que ja aquest mes de gener aquesta jornada sigui del cent per cent. I també que, tal com s'ha dit –però nosaltres volem que s'aprovi en seu parlamentària–, es recuperi aquesta catorzena paga que també els funcionaris han perdut els darrers temps. És important per nosaltres, això. Els funcionaris han perdut molt poder adquisitiu els darrers temps, amb la crisi, i ens sembla que és de justícia que puguin recuperar aquests dos aspectes i que puguem revertir aquests dos elements que hem volgut, doncs, destacar.

Un altre element de transparència que ens sembla molt important que es pugui incorporar i que es pugui aprovar en aquesta moció són els elements que fan referència a la transparència. Ens sembla que aquest Govern és poc transparent amb els pressupostos. És veritat que es presenten les execucions i les liquidacions dels pressupostos, però el que ens agradaria –com hem demanat, per cert, altres vegades, i se'n ha negat– és que el Govern vingués a presentar la liquidació del pressupost i vingués a presentar l'execució pressupostària d'aquest, per saber i per poder avaluar, doncs, com està funcionant aquest pressupost, tant pel que fa als ingressos com a les despeses. Esperem que això es pugui aprovar, perquè és un element clau per saber i per conèixer les finances públiques.

Nosaltres hem demanat també i hem volgut concretar aquí que siguem capaços, doncs, de demanar a l'Estat que transfereixi a la Generalitat la totalitat dels fons que resten pendents de cobrar, sobretot aquells que fan especial referència a la disposició addicional tercera de l'Estatut. Ens sembla que això és clau. L'Estat ens deu molts recursos, a la Generalitat de Catalunya, i, per tant, volem que d'una manera clara es demani aquesta transferència a la Generalitat d'uns fons que molta falta fan al nostre país.

I, per últim, demanem i instem el Govern a negociar un nou model de finançament que per nosaltres és clau, un nou model de finançament que ja s'hauria d'haver estat negociant i que ens permeti, evidentment, doncs, fer front a allò que és competència de la Generalitat, i, per tant, que aquest Govern també ens doni compte d'aquestes negociacions. Perquè, com dèiem, li costa, a aquest Govern, explicar-nos com van les coses, conèixer quines són les dades, la situació del pressupost, que, com sabeu, és la llei més important que s'aprova en aquest Parlament i allà on es marquen les prioritats polítiques i tot allò que un govern vol desenvolupar.

És veritat –i ho vull dir molt ràpidament– que hem acceptat esmenes dels grups. Vull donar les gràcies a tothom que ha fet esmenes, a tots els grups, perquè vol dir que hi havia un interès en aquesta moció. Hem acceptat la majoria d'esmenes d'Esquerra i d'Iniciativa. I, per tant, esperem, doncs, que amb el suport d'altres grups puguem aprovar aquesta moció, que em sembla que és clau per encetar un any 2015 en què es pugui fer front a alguns dels reptes tan importants que té aquest país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Bon dia. Molt honorable presidenta, honorable conseller, senyores i senyors diputats, amb aquesta moció del Partit Socialista inaugurarem un debat anticipat, podríem dir, dels pressupostos del 2015, i ho fem –ja es va produir en el passat Ple– amb les interpel·lacions al conseller, i ara es presenten, aquesta és la primera de tres mocions que debatem. Per tant, per part del nostre grup, creiem que és obligat explicar com enfoquem l'escenari pressupostari de l'any 2015.

Als pressupostos del 2015 no hi podem incorporar uns ingressos extraordinaris, que aquest any es comptaven per 2.300 milions d'euros, de concessions i vendes de patrimoni. Per tant, tenim 2.300 milions d'euros menys d'ingrés, amb els quals afrontem el 2015. Paral·lelament, la reducció del sostre de dèficit ens fa disposar, aproximadament, d'uns 700 milions d'euros menys de marge d'ingressos financers, és a dir, d'aquells ingressos que provenen del dèficit; i a part, arrosseguem aquesta despesa desplaçada que es produeix cada any, d'aproximadament uns 500 milions d'euros, en l'àmbit de la salut, que tampoc, doncs, també hem de tenir en compte, no? Per tant, estem parlant d'un escenari en què, més enllà del que digui el pressupost en el text de la llei, realment estem, doncs, amb uns..., més de 3.000, al voltant de 3.500 milions menys d'euros disponibles per a l'exercici pressupostari del 2015.

Això es produeix en un context en què la recaptació d'IRPF i la recaptació d'IVA, i també comença ara la recaptació de l'impost de societats, s'incrementa a Catalunya; i, en canvi, la Generalitat rep menys per part del model de finançament. La combinació dels diferents fons i el fet, doncs, que no s'hagi procedit a l'actualització fa que avui es rebi menys, no? Per tant, es recapta més, els indicadors macroeconòmics apunten a una lleugera millora, que no es nota en el dia a dia de la gent, però tampoc es nota en les finances de la Generalitat, al contrari.

Les limitacions del pressupost del 2015 són limitacions polítiques, perquè –i ho va dir el conseller en el passat Ple– fiem bona part de com es desenvoluparà el 2015 a la negociació política. Nosaltres entenem que, amb el nou context que s'ha produït a partir de diumenge passat, el que cal, per tant, que vam fer una consulta no definitiva, la del 9 de novembre, i en què tenim la perspectiva de realitzar com abans millor aquesta *consulta definitiva*, en paraules del president de la Generalitat, hem d'adaptar a l'escenari pressupostari i al que acabem fent i acabem aprovant en aquest Parlament, en aquesta consulta definitiva. I com que nosaltres creiem que s'ha de fer com abans millor, precisament perquè ens ha de permetre tenir les eines, ha de permetre superar les limitacions polítiques que avui obliguen a fer un pressupost amb aquestes característiques, a gestionar la tresoreria amb aquestes dificultats, precisament

per això nosaltres creiem que el més oportú, el més lògic, també si l'escenari és aviat, doncs, d'aquesta consulta definitiva, en forma d'eleccions que referendin aquesta voluntat –nosaltres esperem majoritària– a favor de la independència, el més lògic és fer una pròrroga pressupostària en la qual s'incorporin alguns elements de correcció pel que fa al tema de la retribució dels funcionaris i de treballadors interins i, per tant, seria el que ens permetria gestionar-ho millor; també perquè així marcaria menys la nova etapa que hi ha d'haver. En tot cas, aquest és el plantejament obert i sincer amb el qual nosaltres enfoquem el debat pressupostari.

La moció que ens ha presentat el Partit Socialista, nosaltres hi hem presentat esmenes precisament en aquest sentit: que quan parlem de 2015..., és a dir, que contemplem la possibilitat, que creiem que és bastant real i bastant possible, d'una pròrroga pressupostària a l'espera de tenir, doncs, aquest mandat democràtic definitiu i que la incorporem al 2015, i aquesta ha estat la guia que ha seguit les nostres esmenes i que celebrem que s'hagin incorporat.

També en aquesta moció, i en altres que es debatran després, es fa una crida a liderar de nou una nova negociació d'un nou model de finançament per a les comunitats autònomes. Per part d'Esquerra Republicana de Catalunya i, creiem, per part de molta més gent, creiem que aquesta pantalla està superada, que la negociació avui amb l'Estat en els termes en què es planteja és una negociació que es parlarà de sobirania, no de finançament autonòmic i, per tant, si tornem a posar això sobre la taula, automàticament per part de l'Estat el que es farà és intercanviar una cosa per l'altra i, per tant, faríem un flac favor a la gent que ens ha fet confiança. Per tant, doncs, en aquesta moció volem expressar la satisfacció perquè se'ns hagin acceptat les nostres esmenes i la major part de la moció rebrà el nostre vot.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Efectivament, aquesta és la primera de tres mocions presentades avui que tenen un objectiu explícit, no?, reclamar la presentació dels pressupostos de la Generalitat, i que posen molt l'accent en la recuperació de la paga doble perduda pels treballadors públics de la Generalitat. I si m'ho permeten, també un objectiu polític implícit, que jo crec que és evident que cal dir-lo, que és exactament quina majoria parlamentària hi ha, també, en aquests moments, i quines són les diferents orientacions dels grups parlamentaris davant d'una qüestió tan fonamental com és la presentació dels pressupostos de la Generalitat, i això és positiu, és legítim i és adequat que sigui així en el moment polític que estem vivint.

Algunes consideracions a nosaltres ens semblen molt positives. L'esmena presentada pel Grup Socialista, amb les esmenes, bona part de les nostres esmenes acceptades. Hi donarem ple suport, i només voldria fer algunes consideracions. La primera és la situació econòmica i social de Catalunya. Tenim un escenari molt complicat el 2015, potser a nivell europeu estem en portes d'una possible tercera recessió. Avui l'economista Josep Oliver en un article deia que el 2015 que s'acosta fa por, no? I és cert que hi ha algunes dades positives: el creixement del PIB de l'1,8 per cent, l'increment del valor brut afegit industrial. L'atur ha disminuït; també és veritat que ho ha fet en bona mesura –no del tot, però també en bona mesura– per la disminució, per la reducció de la població activa i, com deia la diputada Alícia Romero en la interpellació, ens trobem davant d'una situació social dramàtica: quasi dos milions de persones en risc de pobresa, més del 26 per cent de població infantil en situació de pobresa, 12 per cent de famílies que no poden pagar ni l'aigua, ni la llum, ni el gas, etcètera. I les perspectives que vénen, les dades que es comencen a veure tampoc no són positives. Hi ha un descens de les exportacions, que és el que havia necessitat fins ara l'economia, i hi ha un descens, també, el tercer trimestre, del consum de les famílies.

I la situació de les finances de la Generalitat tampoc no és molt bona, que diguem, no? Si no vaig mal fixat, el mes de juny ja superava en 1.340 milions el dèficit previst, l'endeutament previst per a tot l'any. Hi ha una caiguda, també, el mes de setembre hi ha una caiguda dels ingressos, especialment pel que fa a l'impost de patrimoni, i estem davant del setè any de crisi. És una situació molt complicada, és una situació molt difícil, especialment pel que fa a la vida de la gent, a la vida quotidiana de la gent. El conseller va assegurar que no es produirien més reduccions de la despesa; ho veurem. El conseller va dir que calia ser respectuosos amb l'aritmètica pressupostària; veurem si també,quina és l'aritmètica parlamentària.

El que a nosaltres ens sembla absolutament fonamental, i en aquest sentit anava la presentació de les esmenes, és que el que cal és un canvi de polítiques. El que cal, creiem, és que el Govern ha esgotat la seva capacitat d'iniciativa política per sortir de la situació en què ens trobem. I a nosaltres, és evident que una pròrroga pressupostària té elements molt negatius, és l'aplicació automàtica, pràcticament, de les retallades, però el dilema és molt clar, el dilema que hi ha, polític, és molt clar: o majoria parlamentària i pressupostos o eleccions. I especialment, o canvi de polítiques o eleccions. Perquè jo crec que aquesta és la qüestió fonamental. Així no es pot continuar; amb les actuals polítiques no es pot continuar, perquè són polítiques que s'han demostrat fracassades, i que són polítiques que no ens ajuden a sortir de la crisi.

Les nostres esmenes anaven en aquest sentit, de qüestions que ja hem reiterat en altres ocasions. Reconeixem que els marges per fer política fiscal del Govern de la Generalitat són limitats, però hi ha un cert marge –hi ha un cert marge. Només que apliquessin la mateixa reforma en successions que ha aplicat el Go-

vern andalús suposaria entre 400 i 500 milions més d'euros.

Hi hem afegit..., hi han altres esmenes, però jo en voldria remarcar una que per a nosaltres és important i que avui se n'ha parlat en dues interpellacions, no? Que és que el Govern compleixi les resolucions judicials, en aquest cas del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i el Tribunal Suprem, que han donat la raó a l'Organisme Administratiu de Recursos Contractuals de la Generalitat en anular la concessió d'ATLL a Acciona. Reclamem que aquesta, que ATLL torni a ser gestionada per la Generalitat, o torni a ser..., o per l'ACA, en aquest cas, que és un bé comú, que és un patrimoni públic absolutament fonamental, i creiem que en els pressupostos de la Generalitat hi haurien d'haver les mesures previstes perquè aquest bé comú, aquest patrimoni públic torni a la gestió pública i es resolgui aquest nyap jurídic i polític que ha fet el Govern de la Generalitat.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyors i senyores diputats, per explicitar en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió la nostra posició respecte a la moció presentada pel Partit Socialista, que d'antuvi els volem agrair la seva disposició extraordinària a negociar, eh? És una llàstima que, després de tanta negociació, no hagin acceptat vostès cap esmena, però els estem molt agraïts per la seva disponibilitat i la seva bona voluntat per negociar totes aquestes coses, de les quals, per cert, parlen els diaris constantment, que estem negociant tantes i tantes coses. Gràcies, senyora diputada, per la seva sensibilitat respecte a la nostra posició.

Dit això, m'ha estranyat i sorprès bastant que la diputada situés aquest tema, diu: «Escolti'm, estem davant d'una moció clau.» Em costava entendre-ho. Interessant, potser sí; tan interessant que ens permet votar molts punts a favor, amb les matisacions que ara faré a continuació. Clau, no. Però alguna cosa hi havia d'haver. I què era allò clau, diputat Aragonès? Què era allò clau? Us ho ha dit el senyor Vendrell. Diu: «Aquesta és una moció que ve a canviar les polítiques econòmiques del Govern.» Això era la clau. La clau l'ha dit en Vendrell; no ho ha dit vostè, però ho ha dit ell. «Ve a canviar les polítiques econòmiques del Govern.» Doncs, de veritat, si vostès m'ho permeten, diputades i diputats socialistes, és una vana pretensió, perquè, fixi's vostè, els votarem bona part del que vostès ens proposen i no tenim la pretensió que canviïn les polítiques del Govern. I, per ser francs, vostès tampoc –per ser francs, vostès tampoc. Perquè si veritablement el que aquí escriu, senyor Vendrell, més les seves esmenes, més les d'Esquerra, serveix per dir, diputat Ara-

gonès, que canvien les polítiques del Govern que hem fet plegats durant aquests dos darrers anys, o nosaltres o vostès estem en una franca confusió, i jo sempre tinc la tendència positiva a creure que en la confusió estan vostès més que nosaltres. *(Veus de fons.)*

Doncs, el que sent, diputada, el que sent. Perquè si vostè vol canviar autènticament la política, la política del Govern, la política econòmica del Govern, ens haurà de presentar una moció bastant diferent d'aquestes cosetes que vostè ha anat perfilant i que ha anat enriquint –cosa que, naturalment, ho valorem– amb les esmenes i les aportacions tant d'Iniciativa com d'Esquerra Republicana. No amb les nostres, però així són les coses.

Jo els volia fer referència només a tres coses, les tres coses que em semblen *clau* de la iniciativa que vostès es plantegen; dues per dir que hi estem clarament a favor, i una per dir que hi estem clarament en contra.

De què estem a favor? Doncs, que vostès recuperin la idea, presentada pel nostre Govern, pel nostre president de govern i pel nostre conseller, que presentarem el pressupost. I juguen amb avantatge. Res ens imposen, res suggereixen, res ens diuen. Hem dit que portàriem el pressupost, i el portarem. Oi que sí, conseller? Hem dit que portàriem el pressupost i el portarem.

Què té d'interessant el que vostès ens plantegen, negre sobre blanc? Que estem tots d'acord que això sigui un fet. I el que vostès ens han escrit i el que nosaltres votarem a favor, va en la línia de: presentarem el pressupost. No sé si agrada a tothom, això, que presentem el pressupost. Sospito que no, però les coses van com van. Hem dit que presentarem el pressupost, diputades i diputats, i el presentarem. I crec que aquesta és, modesta –modesta, modesta; de manera interessant, però modesta, res de clau–, una aportació per aconseguir que presentem el pressupost i que tinguem l'oportunitat, que és el que hem de fer, és la nostra obligació –és la nostra obligació... *(Remor de veus.)* Però a vostès els havia passat pel cap que no ho fos? *(Veus de fons.)* A vostès els ha passat pel cap que no fos la nostra obligació?

Bé. Segona cosa que els volia dir, molt important: la transparència. Vostès fan un suggeriment que nosaltres acceptem encantats. Retin comptes al Parlament cada sis mesos sobre l'execució pressupostària. Encantats. I el conseller Mas-Colell maldava per fer-ho, i diu: «Naturalment serà un plaer que cada sis mesos nosaltres vinguem aquí i puguem explicar l'execució del pressupost.» Hem tingut altres instruments per anar parlant-ne, del pressupost. Vostès ja ho coneixen. Però ara tindrem l'oportunitat final de parlar-ne seriosament, amb tots els grups parlamentaris, cada sis mesos, com vostès ens demanen.

I la cosa amb què no estem d'acord, que és conceptual, i és conceptual, i aquí sí que estem en desacord amb el Partit Socialista i amb Iniciativa per Catalunya: aquesta consideració que l'ajust pressupostari va en contra de l'estat del benestar. I no podem comparar-ho, això. Que l'ajust pressupostari porta misèria, que la retallada porta misèria –directament, eh?, misèria–, desigualtats. Per parlar de misèries i desigual-

tats, a on portaven vostès les finances de la Generalitat? Si hi ha algú particularment actiu a posar en tela de judici l'estat del benestar? La política del tripartit.

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

Antoni Fernández Teixidó

Sí, home, sí, és clar que sí... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Senyor diputat... *(Veus de fons.)* No, és que no pot acabar, se li ha acabat el temps. *(Pausa.)* En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, en aquest debat previ que hem vist, observem que a algú li han rescindit el contracte. A algú l'han acomiadat. Aragonès? Ja no, ja no pintes..., pintes molt poc ara, pinta molt poc vostè com a interlocutor del Govern de la Generalitat. S'ha demostrat. Comença el joc de la negociació PSC - Convergència i Unió. *(Remor de veus.)* Amb una actitud per part del PSC bastant patètica, no? Perquè clar, suplicant com sigui: «Si us plau, senyors de Convergència, acceptin els nostres vots, acceptin-los, presentin el pressupost que els doni la gana.» Comencen presentant aquesta espècie de moció pactant amb Iniciativa Verds per intentar mostrar perfil, però, en realitat, el que volen és: «Senyor Mas-Colell, presenti els pressupostos, presenti el que presenti li donarem suport.» Com molt bé hem pogut llegir a la premsa. DEP, políticament parlant, del senyor Aragonès.

El Govern d'Espanya ha complert amb Catalunya. El Govern d'Espanya presenta pressupostos, els presenta sempre i els presenta quan toca. Les inversions a Catalunya l'últim any van créixer un 14 per cent. I, en liquiditat, del Fons de liquiditat autonòmic, de 21.000 milions destinats a liquiditat per a totes les comunitats autònomes –de 21.000 milions–, 7.000 van a la Generalitat de Catalunya, el 33 per cent, tot i que Catalunya és el 16 per cent en població i el 18 per cent en producte interior brut. És a dir, si vostès no necessitessin anar als mercats..., perdó, si vostès poguessin anar als mercats, si a vostès algú els prestés crèdit, avui aquests 7.000 milions d'euros es podrien dedicar a inversió. I si no es dediquen a inversió és perquè hem de pagar les factures que vostès són incapaços de pagar, tot i que gestionen un percentatge del PIB superior al que gestiona Barack Obama per a l'economia dels Estats Units d'Amèrica.

Hem destinat més de 40.000 milions d'euros en liquiditat entre 2012 i 2015, el Govern d'Espanya. Trenta dos mil milions d'euros per pagar proveïdors i entitats locals; s'han ampliat les devolucions negatives de

l'IRPF de les previsions, d'acord amb el model de finançament, de cinc anys que proposava Zapatero, a vint anys, i s'han rebaixat els interessos del FLA a l'1 per cent. Si no els agrada, els recomano que vagin als mercats financers i que ho demanin. Què succeeix en els mercats financers? Que ningú els vol prestar ni un sol euro.

Senyors de Convergència i Unió, s'imaginin que haguessin sigut rescatats per la troica? S'ho imaginin? Han tingut la sort de ser rescatats per un govern amic. Per un govern que es preocupa dels catalans, com el Govern d'Espanya, que ha destinat 40.000 milions d'euros, sense haver de passar, en cap cas, pel que sí que han passat l'economia grega, l'economia de Xipre o l'economia de Portugal o Irlanda.

Per tant, nosaltres, el Govern d'Espanya, fa els deures i els continuarà fent. Qui ha de fer els deures són vostès. I el que han de fer és fer, en el cas del senyor Mas-Colell, fer del que cobra, que és de conseller d'Economia, i això implica presentar pressupostos. Per això nosaltres inicialment anàvem a votar a favor d'aquesta proposta del Partit Socialista, perquè anava en la línia de més transparència, que el senyor Mas-Colell doni la cara, que faci la feina, el senyor Mas-Colell i, per tant, presenti pressupostos, que no sigui morós amb els proveïdors de la Generalitat, i que es paguin catorze pagues als treballadors públics de la Generalitat.

Però què ha passat? Que en aquesta negociació PSC - Convergència i Unió, el PSC, per intentar demostrar que no està suplicant que Convergència i Unió li accepti els seus vots, doncs, ha acceptat una quantitat brutal d'esmenes d'Iniciativa Verds que ha fet capgirar absolutament la moció. S'ha convertit en una moció de més impostos, de més intervencionisme i de més victimisme, en la línia de l'actitud de «tonto» l'últim» que ha estat fent Iniciativa Verds durant dos anys donant suport a la *consulteta* del senyor Artur Mas.

Per tant, el Partit Popular, evidentment, votarem en contra de tot allò que signifiqui més impostos, més intervencionisme i més victimisme, i votarem a favor de tot el que signifiqui més transparència, que el senyor Mas-Colell doni la cara, que el senyor Mas-Colell faci la seva feina, que es presentin pressupostos, que es pagui als proveïdors i que es paguin catorze nòmines als treballadors de la Generalitat de Catalunya.

I, per últim, destacar –i crec que és convenient posar-ho i que estigui en el diari de sessions– que el Partit Socialista ha rebutjat una esmena en què demanem que en el nou model de finançament hi hagi igualtat en l'accés als serveis públics sanitaris i educatius de tots els espanyols. Per tant, l'insto, l'emplaço que li digui al senyor Pedro Sánchez i a la senyora Susana Díaz, cap del senyor Pedro Sánchez, que vostès hi estan en contra, quan han acceptat una esmena a favor de la igualtat en l'accés als serveis bàsics de tots els espanyols.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup de Ciutadans, l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, diputados y diputadas, se nos presenta una moción, como ya se ha dicho, sobre un tema, una temática que vamos a ver también en las dos siguientes mociones que vamos a tratar. Esta moción, presentada por el Partido Socialista, va a ser apoyada, vamos a votar favorablemente desde Ciudadanos a gran parte de la moción, porque presentaba, o presenta, unos temas sobre los que compartimos la preocupación.

El primer tema del cual habla la moción es sobre las dificultades de liquidez, la preocupación por las dificultades de liquidez que atraviesa el Gobierno de la Generalitat; preocupación, lógicamente, que tienen sobre todo los farmacéuticos, los responsables de empresas que conciertan con la Generalitat y que no cobran, y los funcionarios que tienen su sueldo recortado.

Pero esta preocupación por la liquidez, digamos, o este problema de liquidez era un problema anunciado, era como aquello de *Crónica de una muerte anunciada*. Cuando en un presupuesto tú incluyes una partida trampa, una partida que sabes que no vas a poder cumplir en el ámbito de los ingresos, lógicamente, en algún momento, cuando tú no realizas esos ingresos, vas a tener problemas para pagar los gastos que se te están generando. O sea que esos problemas de liquidez, como bien marca la moción presentada, vienen dados, o estaban claros desde el momento que se aprueban unos presupuestos por Convergència i Unió, con el voto a favor d'Esquerra Republicana de Catalunya, en los que hay una partida trampa de 2.300 millones que en el momento de su aprobación ya todos sabíamos que no se iba a poder cumplir.

Por otra parte, la moción también incide, pone de manifiesto la preocupación por los recortes y la necesidad de hacer unos presupuestos que vayan destinados a ayudar a la reactivación económica. Los presupuestos no son solamente un documento contable, de cuadre de números. La aritmética es importante, señor *conseller*, hay que intentar cuadrar los presupuestos; hay que intentar cuadrarlos, si es posible, sin partidas trampa, pero los presupuestos no son, como digo, un mero documento contable, sino que tienen que servir también para incidir en una política económica determinada. Y creemos que es el momento que des de las administraciones públicas se hagan políticas presupuestarias y fiscales que vayan en la línea de esta reactivación económica, que es incipiente pero que aún es muy débil. Y posiblemente vaya a seguir siendo débil durante los próximos años, y son necesarias políticas públicas coordinadas, si es posible, entre todas las administraciones, y si es posible a nivel europeo, para trabajar por esa reactivación.

Sorprende, eso sí, que haya una enmienda de Esquerra Republicana, preocupada por los recortes, y llamando a estas políticas de reactivación. Cuando Esquerra Republicana es la cómplice durante dos años de las políticas de recorte y políticas de austeridad sin reactivación llevadas a cabo por el Gobierno de la Generalitat. Primero, cómplice de la prórroga de los presupuestos de 2013; cómplice de una prórroga de unos presumpues-

tos que Convergència había pactado con el Partido Popular, y luego cómplice de los presupuestos de 2014, donde efectivamente había recortes en sanidad y en políticas sociales. Hay recortes cuando un hospital, cuando en el sector sanitario, cuando en políticas sociales se destina menos dinero del que efectivamente pudieron destinar el año pasado; es decir, del dinero que se ejecutó en el ejercicio anterior en esos ámbitos. Y todos sabemos que durante el 2014, en sanidad, en políticas sociales se ha dispuesto de menos dinero del que se pudo disponer en el ejercicio anterior, más allá de lo que digan los papeles, más allá de lo que diga formalmente el presupuesto.

Por lo tanto, en esos aspectos, daremos apoyo a la moción. Y nos abstendremos en la parte del nuevo modelo de financiación. Estamos de acuerdo en la necesidad... –y en la moción siguiente también se expresa, lo ponemos nosotros sobre la mesa, desde el Grupo de Ciudadanos–, la necesidad de que haya un nuevo modelo de financiación autonómica; pero, tal como se expresa aquí, queda un modelo abierto, y nosotros creemos que hay que ir, efectivamente, a liderar la negociación de un nuevo modelo, pero de un nuevo modelo posible. No se puede ir otra vez a pedir lo imposible, a pedir un modelo como el concierto económico, como ya se ha hecho. Entonces, nosotros creemos que habría que cerrar esa posibilidad y dejar claro qué principios, por lo menos, deberían inspirar ese nuevo modelo de financiación.

En cuanto a alguna de las intervenciones que hemos tenido, señor Teixidó, la obligación efectivamente es presentar los presupuestos, pero la obligación es presentarlos antes del 10 de octubre. No saque pecho de cumplir la ley, porque ustedes ya la han incumplido.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. No sé si se'n recorden, de quan el PP eradicava desigualtats, parava els peus a la banca i combatia l'especulació salvatge; jo no me'n recordo. Però, en tot cas, per algunes coses que s'han dit, abans de posicionar la CUP, recordar que el 75 per cent del Consell de Ministres d'Aznar està avui imputat per corrupció, i algun dorm a la presó, com a símptoma d'una època.

Però per posicionar-nos respecte a la proposta del Partit Socialista, dir que votarem a favor de totes, excepte del punt..., ara no me'n recordo, crec que és el g, respecte a un nou model de finançament, perquè aquest país –això sona a prehistòria– està en unes altres coordenades polítiques, i precisament les coordenades són les de decidir lliurement, i no el fracàs i la fi del cicle de l'autonisme.

Dit això, com és conegut, la moció proposa diferents bateries de propostes. Una és mostrar la preocupació pels problemes greus de liquiditat de les finances pú-

bliques i el fracàs o l'error –sobretot l'error– de recaptar 2.300 milions d'euros a través de venda de patrimoni públic. Per nosaltres no és només el fracàs: és que l'error és haver-ho decidit i posar un país en venda i, per tant, que sigui fam per a avui i fam per a demà. La segona és mostrar la preocupació per les retallades –nosaltres no mostrem una preocupació, les volem eradicar, les volem revertir– perpetrades en els darrers exercicis i que és obvi que han laminat, deteriorat i degradat tots els serveis públics. Una altra és –que a aquesta sí que hi donarem suport, òbviament– presentar els pressupostos immediatament i capgirar les prioritats i que les prioritats siguin aquelles socialment urgents i emergents: l'atur, la desigualtat, la pobresa i l'exclusió. I finalment, també les qüestions relatives a la funció pública i a la recuperació de les seves condicions salarials.

El senyor Fernández Teixidó deia que no canviaran les polítiques del Govern, altres deien que sí, i jo els dic a tots dos, a uns i a altres, que vostès no canviaran les polítiques de la troica. Perquè la política econòmica no la decideix ni Convergència, ni el senyor Rodríguez Zapatero, el 2010; la decideix la troica: Angela Merkel, l'FMI... Que les polítiques que s'han de canviar són les de la troica, perquè aquí no hi ha sobirania, no hi ha sobirania econòmica. Per tant, no ens discutim tant, perquè qui mana econòmicament a l'Estat espanyol també –també és Rajoy, i també Guindos, que ve de Lehman Brothers– és la troica, amb la tirania del topall, per exemple, que d'aquí al 2017 ens obliga a retallar com a mínim 3.700 milions d'euros.

Tampoc estem d'acord, òbviament, amb el malabarisme financer. Estem a la porta d'uns pressupostos on tenim ja un dèficit d'entrada d'entre 4.000 i 5.000 milions d'euros; la venda de patrimoni ha sigut un fracàs –400 milions–, queden pendents 850 milions de l'AMB; això del FLA a vegades és economia tafure-ra... Els diners del FLA també els paguem els catalans, o sigui, ens donen préstecs amb els nostres diners; algú se n'oblida. Mentre fan això també, i mentre especulen el 6 per cent amb els préstecs del FLA, amb la nostra economia i amb el nostre futur, van fent amnisties fiscals, van aprovant Sicav –31.000 milions d'euros hi ha en frau fiscal legal– o Socimi. I mentrestant, òbviament, doncs, el context de la proposta del Grup Socialista..., és obvi que la realitat és la que és: 5.130 milions retallats des de l'any 2010, que, comparat amb aquestes xifres absolutament vergonyants de 16.000 milions d'euros fiscals anuals o d'aquestes deu persones –ahir ho dèiem– que a Catalunya tenen 16.000 milions d'euros de patrimoni... Un 20 per cent de pobresa, però només 28.000 persones que reben el PIRMI; no arriba ni a gota en el desert. I, si és cert que les beques menjador han pujat sensiblement el darrer any, estem..., tres anys reduint-ho i estem per sota del nivell del 2009 i del 2010.

Per tant, votarem a favor de totes les propostes, excepte d'aquella que surt del debat polític que viu aquest país, que no és tornar a un esquema caduc, que és el règim borbònic autonòmic que va néixer el 78. I nosaltres estem convençuts que la majoria social clama i reclama uns pressupostos 2015 que estiguin..., i que

estronquin l'hemorràgia social que pateix el país, que defenestrin les polítiques d'austeritat, allò que ens van dir que havia de ser l'alternativa i ara és el problema, que havia de ser l'antídot i ara és el verí, i que s'adoptin totes les mesures que siguin necessàries per rescatar les persones, restituir els drets socials fonamentals i desnonar la desigualtat i la segregació.

I, finalment, també em sembla fonamental que a partir d'ara, quan introduïm aquest tipus d'esmenes, introduïm la qüestió de l'auditoria d'un país endeutat fins a l'any 2108 per més de 60.000 milions d'euros, 27.000 dels quals els devem a bancs i, d'aquests 27.000, 7.000 a una caixa que sí que té estructures d'estat i que es diu «la Caixa».

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Alcía Romero.

Alcía Romero Llano

Gràcies, presidenta. Doncs, sí que sembla que era clau, aquesta moció, sí, senyor Teixidó, ara li ho explicaré.

Per un costat, és clar que vostès com a govern trenen l'obligació de presentar pressupostos; però, escolti'm, no l'han presentat sempre. Per tant, no ho doni per una cosa feta, eh? L'any 2012 van prorrogar els pressupostos; per tant, doncs, home, no està tan clar que sempre vostès hagin fet el que els pertocava i hagin complert les seves obligacions de govern. No sempre han presentat pressupostos. Per això ve aquesta moció aquí, perquè vostès es comprometin a presentar-los.

Però, escolti, no n'hi ha prou a presentar els pressupostos. Els pressupostos s'han d'aprovar, perquè l'obligació és presentar-los i aprovar-los. Ai, coi, aquí hi ha el quid de la qüestió: amb qui aprovaran els pressupostos? Perquè aquesta moció és clau per això, senyor Teixidó. Amb qui els aprovarà? I el problema és que no ho té clar, perquè vostè es deu trobar bastant sol i està intentant cercar suports.

Miri, li posaré una metàfora que jo crec que és molt clara per entendre el que està passant. Vostè tenia un matrimoni amb el Partit Popular, sòlid. Es va separar, es va divorciar traumàticament, és veritat. Després va casar-se amb un altre soci, que va ser Esquerra Republicana. Avui està en crisi, està en crisi aquest matrimoni. Coqueteja amb el PSC, però, clar, al PSC el coqueteig no li agrada, a nosaltres ens agraden les relacions sòlides i serioses. (*Rialles.*) I què ha fet vostè? –i què ha fet vostè? Sap què ha fet vostè? (*Veus de fons.*) Sí, senyor Teixidó, vostè només coqueteja. Sap què ha fet vostè? (*Remor de veus.*) Se n'ha anat als braços una altra vegada d'aquell primer matrimoni! –se n'ha anat als braços d'aquell primer matrimoni–, i tant!, que és amb el que té els fills i amb el que va tenir una relació molt sòlida, i amb el que comparteix projecte –i amb el que comparteix projecte–, i tant!, amb el que realment els interessa, que són els temes econòmics. (*Persisteix la remor de veus.*) Sí, sí, sí. I avui aquí, en aquesta moció, veurem com el PP i Convergència i Unió, tan enfadats per altres temes, tan en-

fadats i tan trepitjats uns als altres per altres temes, aprovaran aquells punts que els interessin en temes econòmics.

Evidentment que el PSC vol aprovar uns pressupostos, però vol canviar les polítiques econòmiques, socials, etcètera. I està clar que amb aquesta idea amb què va Convergència nosaltres no hi podem estar d'acord. Perquè, evidentment, avui ja veurem, ja percebrem que l'única cosa que aprovaran el senyor Teixidó i Convergència i Unió en aquesta moció és, no que s'aprovin els pressupostos del 2015, sinó que en els exercicis pressupostaris per al 2015, que vol dir... –que per això li hem acceptat les esmenes a Esquerra Republicana–, Esquerra Republicana les presenta, les esmenes, perquè no vol aprovar un pressupost autonòmic, i Convergència està a favor d'aquestes esmenes perquè no ho té clar amb qui aprovarà aquests pressupostos. I, per tant, escolti'm, a l'exercici pressupostari del 2015 això és l'únic que vostè aprovarà, perquè tota la resta la votarà amb el Partit Popular, que és amb qui ara es llançarà. I suposo que això anirà consolidant-se, ens imaginem, perquè el que avui hem pogut percebre en aquesta moció és que vostès estan sols i els està costant molt trobar socis amb qui aprovar uns pressupostos. Per tant, ja veurem si aquests pressupostos no s'acaben prorrogant.

Em sap greu, senyor Teixidó. Nosaltres, clar que volem canviar les polítiques, però sembla que amb vostès no ho podrem fer.

Moltes gràcies.

(*Veus de «Molt bé!»*)

La presidenta

Cridem a votació.

(*Antoni Fernández Teixidó demana per parlar.*) Senyor Fernández Teixidó. (*Antoni Fernández Teixidó intervé sense fer ús del micròfon.*) Trenta segons.

Antoni Fernández Teixidó

Sí; gràcies, presidenta. Només una consideració a la diputada Romero, que ha aconseguit, amb tant matrimoni, de veritat..., no sabem, finalment..., però, anar parlant de matrimonis i anar parlant de coqueteig, vostè el que no pot fer sota la premissa de coqueteig és disfressar la realitat, diputada. Escolti, ara ho comprovarem: votarem amb vostès un, dos, tres, quatre, cinc, sis punts; els direm no, amb Esquerra Republicana, a dos punts, i en les dues coses més «disbaratades» del que vostès ens plantegen veurem què és el que fa el PP. Per tant, expliqui la veritat i no ens confongui amb tant matrimoni i tant coqueteig.

Gràcies, senyora diputada.

(*Remor de veus. Josep Vendrell Gardeñes demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Per al·lusions i per demanar...

La presidenta

Trenta segons.

Josep Vendrell Gardenyes

Per al·lusions i per demanar la lectura del darrer punt de la moció.

La presidenta

Votació separada?

Josep Vendrell Gardeñes

No, la lectura del darrer punt.

La presidenta

De l'últim de tots.

Josep Vendrell Gardeñes

De l'últim de tot.

La presidenta

D'acord.

Josep Vendrell Gardeñes

I per al·lusions també al senyor Teixidó i al senyor Coto.

Al senyor Teixidó, que sempre estem amb això de l'endeutament, dir-li que si com a mínim les seves polítiques haguessin servit per reduir l'endeutament de la Generalitat en podríem parlar, però és que les seves polítiques han incrementat l'endeutament de la Generalitat: 560 milions d'euros de deute nou al mes, més del que generava el Govern d'esquerres.

I al senyor Coto, que ens deia que fèiem de «tontos» útils en el procés i amb relació a la consulta, sap a qui li ha quedat cara de «tonto» el dia 9 a la nit? A vostès, quan van veure que no van poder impedir la consulta, malgrat que van fer tot el possible per impedir el procés participatiu. A vostres se'ls va quedar cara de «tontos» el dia 9 a la nit, perquè el Govern de l'Estat els ha deixat en ridícul. Sap també a qui li ha quedat cara de «tonto»?

La presidenta

Senyor Vendrell...

Josep Vendrell Gardeñes

Als militants del Partit Popular de Madrid i de València, quan han descobert que militaven en un partit podrit per la corrupció.

(Alguns aplaudiments. José Antonio Coto Roquet demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Coto.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyora presidenta...

La presidenta

Demana la paraula...?

José Antonio Coto Roquet

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies. Senyor Vendrell, 12 de novembre de l'any 2014, Catalunya continua sent una comunitat autònoma del Regne d'Espanya gràcies al Partit Popular, i ho continuarà sent per sempre mentre el Partit Popular sigui qui tingui la majoria parlamentària al Congrés dels Diputats i a les Corts Generals. *(Veus de «Molt bé!»)*

I, mirin, senyors socialistes, el concepte que vostès tenen de relació sòlida o no sòlida és si toquen o no moqueta. I per això el que estan intentant amb aquest festeig amb Convergència i Unió és veure si els deixen o no tocar moqueta, que és el que vostès desitgen i volen.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments. Alícia Romero Llano demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Granados... Senyora Granados, suposo que és per al·lusions.

Alícia Romero Llano

Sí. Romero –perdoni.

La presidenta

Ai, senyora Romero. Trenta segons.

Alícia Romero Llano

Senyor Coto, qui els ha vist i qui els veu! A la sessió de control té una actitud totalment diferent amb Convergència i Unió. Però ja es veu, tornen als braços de sempre, a aquell matrimoni sòlid que havia tingut! *(Veus de fons.)* Sí, home, sí. *(Remor de veus.)* Escoti,

nosaltres volem canviar les polítiques perquè aquest país funcioni millor, i vostè l'únic que vol és tornar a tenir un acord amb Convergència i Unió (*forta remor de veus*) per tenir el poder que tenien fa exactament dos anys; que no se'ns obliidi: dos anys.

(*José Manuel Villegas Pérez i Carina Mejías Sánchez demanen per parlar.*)

La presidenta

Senyor Villegas... Senyora Mejías, si és per votacions separades, no pateixi, perquè ho farem punt per punt. (*Veus de fons.*) Igual? (*Pausa.*) D'acord.

Doncs, comencem les votacions, i seran punt per punt.

Votem l'apartat *a*. (*Pere Aragonès i Garcia demana per parlar.*) Sí, senyor Aragonès?

Pere Aragonès i Garcia

Sí, era per demanar votació separada de tots els punts, però també...

La presidenta

Sí, ja ho sé...

Pere Aragonès i Garcia

Del punt *e* bis...

La presidenta

...separar-lo per la meitat, ja ho sé.

Pere Aragonès i Garcia

D'acord, perfecte. Gràcies.

La presidenta

Apartat *a*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor i 70 en contra.

Apartat *a* bis.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 35 vots a favor, 86 en contra i 9 abstencions.

Apartat *b*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 64 vots a favor i 68 en contra.

Apartat *c*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 132 vots a favor.

Apartat *c* bis.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 35 vots a favor, 68 en contra i 29 abstencions.

Apartat *d*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 132 vots a favor.

Apartat *e*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 132 vots a favor.

Votem ara, de l'apartat *e* bis, el primer i el segon apartats, el que comença per «el pagament» i el que comença per «la convocatòria». (*Veus de fons.*) Sí, sí, és que és el que estic fent. (*Veus de fons.*) Doncs, primer, llegim el text del primer apartat.

(*Pausa. Dolors Camats i Luis demana per parlar.*) Camats.

Dolors Camats i Luis

Presidenta, simplement constatar que el que ens esteu demanant és separar dos punts d'un mateix apartat, d'un mateix article. Com que fins ara se'ns havia informat, a la Mesa i a la Junta, que això no era possible fer-ho, entenem que a partir d'ara serà possible, en les mocions...

La presidenta

Suposo que no...

Dolors Camats i Luis

...en les votacions al Parlament...

La presidenta

No és així exactament.

Dolors Camats i Luis

...partir les resolucions quan ho demanem.

Gràcies.

La presidenta

No és així exactament, sinó quan ho demana un grup i quan el que és el propietari, el grup, hi està d'acord. I estem parlant d'una moció; no estem parlant d'una resolució de debats de política general. D'acord?

(*Remor de veus. Alícia Romero Llano demana per parlar.*) Senyora Romero.

Alícia Romero Llano

Més que res és que no se m'ha preguntat si estic a favor de dividir aquest punt, clar!, per tant... No estic a favor que es separi i, per tant, crec que s'ha de votar conjuntament.

La presidenta

Molt bé. Doncs, ja no hi ha problema, ja no s'hi dóna lectura. I, per tant, queden més que aclarides les preguntes que m'han fet. (*Remor de veus.*)

Votem l'apartat *e* bis sencer.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 35 vots a favor, 88 en contra i 9 abstencions.

Votem l'apartat *f*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 132 vots a favor.

Votem l'apartat *g*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor i 26 abstencions.

Votem l'apartat *h*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 32 vots a favor, 91 en contra i 9 abstencions.

Votem l'apartat *i*.

Comença la votació.

(*Veus de fons.*) Hi donem lectura, de totes maneres.

Ha estat rebutjat per 35 vots a favor, 88 en contra i 9 abstencions.

Es dóna lectura a aquest darrer apartat, que s'havia demanat: «Incorporar al proper exercici pressupostari per al 2015 les mesures necessàries per donar compliment a la resolució de l'organisme Administratiu de Recursos Contractuals de la Generalitat, ratificada pel Tribunal Superior de Catalunya i pel Tribunal Suprem, per la qual s'anulla l'adjudicació de la concessió de la gestió d'abastament d'aigües del sistema Ter-Llobregat a l'empresa Acciona, SA, perquè sigui gestionada directament per la Generalitat o per mitjà de l'Agència Catalana de l'Aigua.»

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat per al 2015 (tram. 302-00215/10)

Passem ara a la següent moció. Farem dues mocions abans de dinar, i començarem, a la tarda, a dos quarts de cinc.

El següent punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat per al 2015, presentada pel Grup de Ciutadans.

Té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

(*Pausa llarga.*)

Senyor Villegas, ja pot començar.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Miembros del Gobierno, señoras y señores diputados, vamos con la segunda moción del día, que toca tema parecido, relativo a la política presupuestaria de la Generalitat.

La verdad es que la primera moción ha sido bastante ilustrativa; hemos podido ver, efectivamente, el divorcio de Esquerra Republicana con Convergencia y Unió, y luego hemos podido ver esta pelea entre el PP y el PSOE –o entre el PP y el PSC, perdón–, no sé muy bien si acusándose de querer ser la muleta de Convergencia o peleándose por ser la muleta de Convergencia. Resulta bastante sorprendente que dos partidos que por distintas cuestiones acusan al señor Mas, y estamos de acuerdo con ellos, de hacer políticas nefastas para Cataluña y para los catalanes den la sensación de que se pelean por ser ahora su nueva muleta. Pero, bueno, ya veremos cómo acaba todo esto. En todo caso, vamos a centrarnos en esta segunda moción sobre política presupuestaria, en esta moción propuesta por Ciutadans.

Nosotros, en nuestra propuesta, no solicitábamos que el Gobierno presentara presupuestos; creíamos que a estas alturas ya los habría presentado. Recordamos que están incumpliendo la ley, por no haberlos presentado desde el 10 de octubre. Ha habido diferentes compromisos de que, efectivamente, se van a presentar, se van a presentar, se van a presentar, y a día de hoy aún no los tenemos. Supongo que en los próximos días el Gobierno cumplirá con su compromiso.

Nosotros lo que sí pedimos en esta moción es que se cumpla con otro compromiso, compromiso también del Gobierno, con lo cual lo que presentamos en los dos primeros puntos no es una solicitud solo de Ciutadans, que también, sino una exigencia de que el Gobierno de Convergencia cumpla con sus propios compromisos. Y lo que se solicita en ese sentido es que se recupere el sueldo íntegro de los funcionarios, así como también que se recupere la retribución y..., o que se elimine la reducción de retribución y jornada del personal interino. Insisto, es un compromiso del Gobierno y es un compromiso del partido del Gobierno. Por lo tanto, suponemos que no habrá problema, primero, en aprobarse, pero, más allá de que se pueda aprobar o no aprobar hoy, nos gustaría que no hubiera problema en aplicarse.

Por eso ya avanzo que vamos a aprobar, vamos a asumir una de las enmiendas que proponía Iniciativa per Catalunya, en la que dice que en caso de que no haya presupuestos se establezcan también los mecanismos para asegurar esta recuperación del sueldo de los funcionarios.

Esperamos que no se vuelva a hacer, de los funcionarios, rehenes. Ya se pretendió hacer de los funcionarios rehenes para atizar con ellos al Gobierno diciendo que no se podría pagar..., recuperar su sueldo si no se tiraba adelante el impuesto sobre depósitos bancarios, y ahora daba la sensación de que podía, el Gobierno, tener la tentación de amenazar con que no se podría recuperar el sueldo de los funcionarios si no se le aprobaban estos presupuestos.

Queremos que, si hay presupuestos, se cumpla con el compromiso del Gobierno, pero también queremos que, si no hay presupuestos, tengamos todos el compromiso de establecer los mecanismos necesarios para que los funcionarios recuperen su sueldo.

Y el siguiente punto, el otro punto de la moción –solo dos puntos, una moción muy modesta, no es una moción importante ni fundamental, es modesta, solo dos puntos–, que se cumpla con los compromisos ofrecidos a los funcionarios, por un lado, y, por otro, que se vaya a la raíz de los problemas de liquidez y económicos de la Generalitat. Y esto se hace planteando un nuevo marco de una nueva ley de financiación de las comunidades autónomas.

Esto creemos que es fundamental, creemos que para superar los problemas de liquidez y los problemas que estamos sufriendo todos los catalanes por parte de..., la imposibilidad de la Generalitat de aplicar políticas en sanidad o las políticas sociales que necesita Cataluña viene dada por una insuficiencia financiera, una insuficiencia presupuestaria, y de una ley de financiación que nadie defiende: no es la ley de financiación de comunidades autónomas que le gustaba a Convergencia –se harta de decir que es una mala ley–; no es la ley del Partido Popular –el Partido Popular no la votó a favor y la critica–; no es la ley de Esquerra, parece, aunque ellos sí que la votaron a favor; no es la ley de los socialistas, o sí, no se sabe, con el Partido Socialista, nunca se sabe por dónde van. En todo caso, parece que es una ley que a nadie gusta pero que nadie quiere liderar su renovación, y creemos que ese es un punto fundamental para acabar con esta problemática.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula la il·lustre senyora Alícia Romero, del Grup Parlamentari Socialista.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bon dia de nou. Bé, tornem a debatre una moció sobre pressupostos, que, evidentment, doncs, és un tema que interessa en aquest Parlament.

Nosaltres hem fet una esmena a la moció de Ciutadans sobre el model de finançament autonòmic, una mica relacionat, lligat amb la moció que acabem de debatre i votar ara fa uns minuts.

Votarem favorablement als dos punts inicials que presenta el Grup de Ciutadans, perquè van en la línia del que ja s'ha aprovat ara fa un moment, que és justament revertir el 15 per cent de la jornada i el sou al personal interí de la Generalitat, i també, doncs, recuperar aquesta catorzena paga per als funcionaris l'any 2015.

Com no podia ser d'una altra manera, doncs, això ho aprovarem i esperarem si Ciutadans ens accepta l'esmena sobre el model de finançament que nosaltres fem.

Li volia dir també al senyor Villegas, ja que ha utilitzat també aquests termes, que deia que el PSC vol ser crossa de CiU... Jo no sé què farà CiU en aquesta moció. De fet, l'he negociat amb vostè, que n'és el ponent, però en tot cas sí que li vull dir que jo no vull ser crossa de ningú; en tot cas jo vull canviar les polítiques d'aquest Govern. Per això probablement no ens entenem, perquè les polítiques no les volen canviar, i, probablement, com que qui no les vol canviar és el Govern del Partit Popular, doncs, amb ells sí que acabaran de..., fent de crossa, no?, utilitzant-los de crossa.

No serà el nostre cas, que, com saben, doncs, no compartim molts dels aspectes que aquesta moció no tracta, però que n'hem parlat sovint, com és una reforma fiscal que nosaltres creiem que seria important que aparegués i que no va en la línia, senyor Coto, que ho dirà, i ho diu sempre, que és que els catalans paguin més i la pressió fiscal dels catalans augmenti, sinó que pagui més qui més té, que aquest és un element que..., hi insistim, la nostra fiscalitat no és progressiva ni és justa, i el que volem és que ho sigui més.

Per tant, doncs, no compartim el model, això està clar, i el que voldríem, doncs, és canviar les polítiques per poder canviar això: que tinguem, que assolíssim més ingressos per poder fer front a una despesa social important en educació, en sanitat o en serveis socials, i també poder lluitar contra aquesta greu situació que és l'atur que viu Catalunya i ajudar a una certa reactivació econòmica.

Per tant, en la línia del que presenta Ciutadans, votarem favorablement, esperant aquesta esmena que hem presentat, per si se'n accepta o no, lligada al model de finançament, que creiem que és urgent, ja, que es pugui negociar amb l'Estat i que és urgent que es pugui acordar, perquè tots aquests recursos que pertocuen a Catalunya puguin arribar i puguem fer front a algunes de les obligacions que tenim amb el país.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Vicepresidenta, conseller, diputats i diputades..., senyor Villegas, primer, un parell d'apunts abans d'entrar en el contingut de la moció, sobre matrimonis, divorcis, infidelitats; en tot cas, el compromís d'Esquerra Republicana és amb el poble de Catalunya, al qual tenim lleialtat, i esperem que el poble de Catalunya pugui tenir un mandat democràtic definitiu al més aviat possible. Mentre això no passi nosaltres no signem ni capítols matrimonials, ni arres, ni res que s'hi assembli. Per tant, volem que hi hagi aquest mandat democràtic, perquè és necessari, al més aviat possible. I, a partir d'aquí podem fer tots els acords, estem amb tota la disponibilitat del món per poder sumar majories.

En segon lloc, deia el senyor Villegas en una intervenció anterior que a l'any 2014 respecte a l'any 2013 s'havia fet menys despesa en polítiques socials i que, per tant, estaven havent-hi retallades. He volgut comprovar-ho amb les dades d'execució mensuals per departaments, que estan publicades a la web del Departament d'Economia. I a l'execució mensual per departaments, classificada per departaments, que són les del mes de juliol, surt que les obligacions reconegudes d'Ensenyament eren 2.554 milions enguany, 2.540 l'any passat, 14 milions més de despesa –no és gaire, no és molt, és una estabilització, eh?, però no hi ha reducció de despesa–; en Salut, 4.752 milions contra 4.197 de l'any passat –per tant, Déu n'hi do la despesa que hi ha hagut de més–; Benestar i Família, 1.041 milions respecte a 998, l'any passat. Evidentment, a nosaltres ens agradaria que poguéssim haver-hi molta més disponibilitat per poder atendre moltes més necessitats, però creiem que també hem de ser rigorosos. Aquestes són les dades que estan publicades, les obligacions reconegudes, que tots els que hem treballat en pressupostos sabem que és la part que importa; després hi han les obligacions pagades, que és a efectes de tresoreria, però, a efectes de pressupost, això és la part que importa, no? Per tant, crec que hem de ser rigorosos, i aquestes dades, consultades ara mateix de les que són públiques, ens indiquen que no hi ha hagut aquesta reducció que vostè comentava.

En tercer lloc, els pressupostos de la Generalitat, quan es van debatre l'any passat, es va visualitzar que les alternatives que es posaven aquí sobre la taula eren molt febles. Eren molt febles perquè, des del punt de vista tributari, el recorregut que hi ha en base a les competències tributàries que en aquest moment tenim és molt limitat –molt limitat. Que tenim l'impost de patrimoni més alt de l'Estat espanyol, que som de les comunitats autònomes que tenen recuperat l'impost de successions mentre d'altres no el tenen, i, per tant, fan, en aquest sentit, una competència fiscal, que tenim impostos ambientals i que hem fet un impost sobre dipòsits bancaris, i que els trams de l'IRPF són els més elevats, i no hi ha gaire marge en les deduccions autonòmiques. Per tant, les limitacions no són pressupostàries o de voluntat, en base a les competències que tenim, les limitacions són polítiques. Per això el conseller diu que hem de fer negociació política l'any que ve per poder equilibrar això. Nosaltres no hi confiem. Creiem que la negociació política i econòmica que hem de fer amb l'Estat espanyol és la divisió d'actius i passius, després de tenir el mandat democràtic i construir el nou estat. Per tant, les limitacions es superaran políticament, i en això nosaltres estem plenament compromesos.

Respecte a la moció, nosaltres donarem suport, doncs, al punt que preveu la pròrroga pressupostària, a aquesta recuperació. Respecte al que fa referència a uns pressupostos aprovats, estem d'acord en la recuperació de les retribucions dels treballadors públics. Creiem que és millor fer-ho amb pròrroga per les raons que nosaltres abans hem expressat, i per això ens abstindrem.

I, respecte al nou sistema de finançament, vostès creuen que és possible un nou model de finançament, a

hores d'ara, que no sigui regressiu? No han vist quina majoria hi ha a l'Estat? No han vist que l'Estat s'hi tanca en banda? No només el PP, el PSOE també. Que han decidit començar, doncs, a intentar des del Partit Socialista Obrer Espanyol a fer alguna proposta, però les limitacions són: ni reconeixement nacional ni tan sols alguna cosa que s'assimili al pacte fiscal. Per tant..., és a dir, no hi ha recorregut. Jo no sé si vostès haurien de passar, senyors de Ciutadans, pel Departament d'Economia i per la conselleria d'Economia per adonar-se d'això –esperem que no ho hagin de fer–, per adonar-se que no hi ha cap altra sortida que disposar dels nostres propis recursos, perquè els generen els treballadors d'aquest país, perquè els generen les empreses d'aquest país. I dins de l'Estat espanyol això és impossible. I això minva el benestar de la nostra gent, minva el benestar de la salut, de l'ensenyament i de la protecció social. I per això l'única sortida que li queda a aquest país és decidir per ell mateix, és a dir, ser un estat.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Segona moció sobre la qüestió pressupostària. Bé, jo crec que a la primera ja hem respost a la pregunta que ens fèiem amb relació a les majories, no?, més enllà de les metàfores matrimonials i la manca o no d'amor, que, pel que hem comprovat, d'amor més aviat poc, estem en un escenari polític nou i ja veurem si és de geometria variable o ja veurem, quan es presentin els pressupostos, quin és el resultat que hi ha. Però és evident que en la situació econòmica o social que viu Catalunya això ens porta, doncs, a un carreró, a parer nostre, sense sortida.

Ho torno a reiterar: després d'aquests anys de crisi, després d'aquests quatre anys d'ajustaments pressupostaris continuats, la qüestió fonamental és si hi ha un canvi de polítiques o no hi ha un canvi de polítiques. Primera pregunta, si hi ha majoria o no per governar; segona pregunta, hi ha un canvi de polítiques o no hi ha un canvi de polítiques, no? I aquesta és la qüestió fonamental. Perquè, amb independència dels escenaris de futur més o menys immediats, que nosaltres desitjaríem també, no?, que és que tinguéssim un estat propi, amb una major disponibilitat pressupostària que l'actual, la qüestió fonamental és que hi ha una situació d'emergència social, hi ha una qüestió d'urgència, que la gent que pateix pobresa energètica, la gent que pateix pobresa infantil, la gent que no arriba a final de mes, començant per molts treballadors públics, doncs, no pot esperar i necessita aquest canvi de polítiques, no?

Com és raonable, nosaltres hem presentat també algunes de les esmenes que ja havíem presentat anteriorment, i que vull reiterar, no? Vull reiterar, especialment,

el tema dels treballadors públics i de la recuperació de la paga extra i del cent per cent de la jornada i del salari pel que fa als interins, que creiem –i aquesta és una de les esmenes que el Grup de Ciutadans ens ha acceptat– que fins i tot hauria d'estar preservat del conflicte polític i que en tota circumstància, amb pressupostos o amb pròrroga pressupostària, s'hauria de garantir i hauríem de donar aquesta tranquil·litat als treballadors públics.

Però hi hem incorporat tot un seguit de qüestions que per nosaltres també són fonamentals i que el que simplement estem dient és que formin part de la negociació a la mesa de la funció pública. No estem dient ni tan sols que s'incorporin directament en els futurs pressupostos, sinó que es negociïn. I malauradament em sembla, per les informacions que tenim, que el Govern de la Generalitat, doncs, s'ha negat a aquesta negociació, a recuperar els quaranta-quatre dies que de forma il·legal es van descomptar de la paga extra de 2012, i que hi ha moltes sentències, ja, judicials que així ho reconeixen i que, a més a més, en el cas del Govern de l'Estat ho ha incorporat en els pressupostos de 2015; l'establiment d'un calendari de negociacions per recuperar el poder adquisitiu perdut els anys anteriors, 12, 13 i 14; la convocatòria d'una oferta pública; la recuperació del fons d'acció social destinat a compensar personal que ha patit circumstàncies adverses. És a dir, pensem que això hauria de formar part de la negociació amb els sindicats i que s'hauria d'acabar aquesta discriminació que han patit els treballadors de la Generalitat de Catalunya en relació amb els treballadors d'altres administracions i d'altres comunitats autònomes. La pèrdua de poder adquisitiu ha estat molt gran durant tots aquests anys, d'un 28 per cent. I saben vostès quan parlem de treballadors pobres, no?, de treballadors que estan per sota del llindar de la pobresa. Doncs, ja hi ha treballadors de la Generalitat, funcionaris i interins, per exemple, que cobren 800 euros, 900 euros, en aquesta situació. L'altre dia una funcionària interina em deia que cobrava 940 euros i que pagava de pis 640 euros; tenia 300 euros per viure, una família monoparental; i, de situacions com aquestes, n'hi ha moltes. Evidentment, és una situació insostenible.

Finalment, hem incorporat també –ho deia també en el cas de la moció del PSC– la qüestió de l'ATLL –hi ha hagut dues interpellacions també en aquest sentit avui–, que per nosaltres és important, i també ens sorprèn que no s'hagi acceptat. Nosaltres entenem que això és un nyap jurídic i que s'ha de complir la resolució judicial que això torni a mans de la gestió de la Generalitat.

I, pel que fa al sistema autonòmic, nosaltres no hi votarem a favor, perquè és evident que quan Ciutadans planteja un determinat model de finançament autonòmic està plantejant també un determinat model d'estat. I, mirin, entre el seu i el nostre no hi ha absolutament res a veure. Nosaltres insistim que el Govern de l'Estat ha de complir la llei i que complir la llei vol dir negociar un altre model de finançament autonòmic, posar-ho damunt de la taula, perquè pensem que és la seva obligació. Hi podem estar en transició,

però mentrestant calen més recursos i els governs han de complir les seves obligacions. I és evident que hi ha problemes estructurals gravíssims d'aquest sistema de finançament, i un d'ells és l'absoluta dependència, que ens deixa lligats de peus i mans. Tot i així, nosaltres pensem que hi ha marge per fer polítiques pròpies, però és veritat que ens deixa molt lligats de peus i mans.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Morell.

Joan Morell i Comas

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, diputades, diputats, primer, una ràpida consideració general pel que fa referència als pressupostos, tot i que ja hi ha hagut una moció anterior i n'hi haurà encara una altra de posterior, i evidentment el posicionament sobre aquesta moció i les esmenes que hem presentat i negociat, que agraïm al senyor Villegas, doncs, també el fet d'aquesta negociació, i esperem que ens accepti una de les nostres esmenes.

Com a nota prèvia, com a consideració, el Govern –no en tinguin vostès cap dubte– presentarà els pressupostos en aquest Parlament durant aquest any, i no perquè ho digui jo com a diputat, sinó que vostès juguen amb avantatge perquè tots demanen això i van sentir perfectament el conseller com ho va dir de forma molt clara a les interpellacions que li van fer, i també al president de la Generalitat, que abans de final d'any presentarem els pressupostos aquí al Parlament de Catalunya. Tindrem ocasió àmplia per parlar-ne tots plegats. I després en el tràmit parlamentari ja veurem, perquè hi ha moltes especulacions, en quin moment i amb què es podran aprovar.

Però, de tota manera, per poder parlar d'aquests pressupostos sí que hi han d'haver unes condicions mínimes per poder fer aquest pressupost, que, al nostre entendre, per una banda, no s'ha de reduir la despesa –per tant, no podem reduir serveis bàsics perquè ja hem arribat al límit i no es poden reduir més–, i, per l'altra, un aspecte que vostès reclamen, tots els grups parlamentaris, que és introduir aquesta catorzena paga per als treballadors públics per al 2015 i recuperar el 15 per cent de sou i jornada laboral per al personal interí. Aquesta és la moció que hem presentat nosaltres i aquest és el compromís del Govern per poder presentar i aprovar aquests pressupostos. Esperem, doncs, que els altres grups parlamentaris donin suport a aquestes mesures, que estic convençut que tots compartim.

En el que feia referència a l'altra moció que hem fet, en l'apartat número 3, actualment Catalunya, com totes les altres comunitats autònomes, depenem exclusivament de la voluntat del Govern de l'Estat, de la voluntat política, diria jo, perquè actualment no disposem del sistema de finançament, que vostès saben que va expirar el 2013 i des de l'1 de gener del 2014 no en tenim. I, a més a més, el Govern espanyol ha

dit per activa i per passiva que enguany no tenen previst poder negociar ni discutir re d'aquest model. Saben també, perquè el conseller ens ho va dir aquí, en seu parlamentària, que el Govern de la Generalitat ha presentat un requeriment al Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques per exigir aquesta revisió d'aquest model, ja que estem fora del que estava en curs, diguéssim, des de l'1 de gener. Nosaltres hem fet aquesta esmena, que jo entenc que no ens l'acceptaran, que és de continuar reclamant al Govern de l'Estat a fi i efecte que pugui entrar en vigor aquest finançament que no tenim.

I també volíem fer unes consideracions pel que feia referència al tema dels pressupostos. S'ha produït una paradoxa molt important: mentre el Govern de l'Estat augmenta la seva recaptació, el que fa és que les comunitats autònomes..., que Catalunya rebem menys. I, a més a més, l'Estat amb aquells impostos en què ha incrementat la recaptació, com pot ser l'IVA o d'altres impostos, el que no fa, el que no contribueix és a repartir-ho a les comunitats autònomes. I també, a més a més, ens ha posat moltes traves, que vostès coneixen perfectament, en totes les iniciatives que aquí al Govern de Catalunya havíem fet a fi i efecte de poder recaptar, com el tema de l'euro per recepta, com el tema dels dipòsits bancaris, i, a més a més, no ens paguen de cap de les maneres aquest deute històric que tenim. El 2015 el Govern de la Generalitat rebrà menys diners que el 2013, entenent, doncs, que el 2015 ja és un any de creixement econòmic i el 2013 era de recessió. Això és insuportable per poder quadrar el pressupost que els ciutadans de Catalunya necessitem. Mentre no siguem independents –que aquí també hi ha tot el debat de si hem de demanar un nou sistema de finançament o no–, mentre no siguem independents, és evident i necessari que a Catalunya necessitem molts més recursos, perquè ens toca per poder tirar endavant les necessitats socials que tenim a Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Señora presidenta, señoras y señores diputados, el 9 de noviembre hubo un gran perdedor que se llama Oriol Junqueras. Mientras Artur Mas se abrazaba efusivamente con la CUP, mientras el partido fundado por un banquero evasor de impuestos y capitales se abrazaba con la marca catalana del «expropiése», mientras Artur Mas se hacía fotos autoinculpándose de la consultita, mientras Artur Mas se hacía reportajes y entrevistas a tutiplén, mientras eso pasaba, el señor Oriol Junqueras, delante de un ordenador, picando teclas durante once horas. Oriol Junqueras fue el 9 de noviembre el «pagafantas» de Artur Mas y la CUP.

El problema de todo esto no es que Oriol Junqueras sea el «pagafantas» de los abrazos efusivos entre Ar-

tur Mas y la CUP, el problema es que ustedes, que ahora parece ser que se han divorciado, Esquerra Republicana y Convergència i Unió, han estado dos años hablándonos de una consultita para tapar los problemas reales de los catalanes, para pasarse años sin presentar presupuestos o presentándolos tarde, para pasarse durante años sin pagar catorce nóminas a los trabajadores públicos de la Generalitat de Catalunya. Se han pasado años, ustedes dos, Convergència i Unió y Esquerra Republicana, durante media legislatura –no sé si estamos al final o no de esta legislatura– tapando con la consultita. Mientras hacían esto, los trabajadores públicos no cobraban catorce pagas, el endeudamiento llegaba a puntos insospechados, la morosidad se sitúa en 138 días por parte de la Generalitat de Catalunya con sus proveedores y acreedores, el déficit público se incumple año tras año y continúa la desconfianza, que no es del Partido Popular, sino que dicen agencias de *rating* o bancos de inversión respecto a lo que significa la consultita para el futuro económico de los catalanes.

Lo lamentable de todo esto es que ustedes..., y ayer insólitamente vimos al señor Mas diciendo «pongo el *reset*, volvemos a empezar», que no, que lo que hicimos el domingo no, que hay que volver a hacerla otra vez. O sea, para perder dos años y así seguir dos años más tapando los problemas de los catalanes, tapando que hay en Cataluña 726.000 personas que quieren y no pueden trabajar, tapando las más de mil personas que no tienen acceso a los recursos básicos para poder desarrollar una vida digna.

Y con respecto al punto concreto de la moción, como muy bien ha dicho el portavoz de Ciutadans, se trata de una moción modesta, lo reconoció por su parte, una moción *light*. Por tanto, como moción *light*, pues bueno, sí que destacar que efectivamente es así, que creo que Cataluña tiene muchos más problemas, la Generalitat de Catalunya, como para solo hablar de dos puntos concretos. Y, en ese sentido, votaremos favorablemente al primer punto, porque habla de recuperar la catorce paga a los empleados públicos, que son los únicos de toda España, de todas las comunidades autónomas de España, ayuntamientos y Gobierno de España, que no cobran catorce pagas, aun gestionando el señor Mas más presupuesto per cápita que la mayoría de presidentes autonómicos del conjunto de España, por lo tanto, exigimos que efectivamente los trabajadores públicos cobren esa catorce paga.

Pero, por otro lado, me sorprende que Ciutadans nacionalice y que pida una agencia consorciada, me imagino que para que el señor Mas tenga datos de los contribuyentes y así pueda hacer una consultita sobre el..., que solo afecta, que solo puedan participar los que pagan unos determinados impuestos. Me imagino que por eso usted está a favor... No entiendo por qué ustedes están a favor de que el señor Mas disponga de datos de la Agencia Tributaria, visto lo que hace cuando dispone de algún dato personal. Se está viendo ya no solamente en lo de la agencia consorciada que ustedes proponen que «nacionaliceen», sino que también se ve, por ejemplo, en Spanair, que ustedes presiden la comisión y están retrasando los trabajos, imagino, pa-

ra que no podamos saber toda la verdad o la sepamos más tarde. O, por ejemplo, también se ve en la actitud del secretario general de Ciutadans con respecto a la consultita, que ni siquiera solicitaba que el Gobierno de España impugnara la segunda consultita. Por tanto, me sorprende esta actitud, me sorprende que Ciutadans en un momento en el que se requiere de firmeza, de contundencia, de compromiso en la defensa de una España democrática dentro de la Unión Europea, que ustedes, pues, se estén dedicando a «nacionalicear» con Convergència i Unió.

En definitiva, votaremos favorablemente al primer punto, al segundo punto, y nos abstendremos en el tercer punto. Y seguiremos exigiendo al señor Mas que trabaje y que hagan el trabajo por el que cobran y por el que fueron elegidos, que es gestionar los recursos de los catalanes y hacer presupuestos de la Generalitat.

Gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Ho faré de l'escó estant, perquè refereix molt les tres mocions que estem tractant, aquesta és la del mig. Només per dir que en nom de la CUP - Alternativa d'Esquerres votarem a favor del punt 1 i del 2, en la mesura que afecta la recuperació salarial dels treballadors públics i l'eliminació del 15 per cent de reducció de jornada i sou dels interins, i òbviament, amb el que hi ha al darrere, que és la pèrdua de quatre mil llocs de treball al sector públic els darrers anys, que també han afectat i que també ens situen en uns ràtios de treballadors públics de les més baixes de l'Estat i també d'Europa i que també explica el procés progressiu de reducció i deteriorament dels serveis públics, que també impacten negativament en l'aprofundiment de les desigualtats socials i la segregació.

I finalment, atenent als motius del punt 3, votarem en contra amb el mateix argument que hem fet a la moció anterior: aquest país està ja per a altres coses.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Miembros del Gobierno, señoras y señores diputados, brevemente, para posicionarnos sobre las enmiendas, como ya he avanzado en la primera intervención. Aceptaremos la enmienda número 1 de Convergència y la enmienda número 1 también de Iniciativa per Catalunya. En estas dos enmiendas lo que se pretende es, como hemos comentado

antes, asegurar que los trabajadores públicos van a recuperar su salario haya o no haya acuerdo para aprobar unos presupuestos para el año 2015. Creemos que es importante al final, si esto se puede aprobar, y sobre todo será importante que esto se cumpla en los próximos meses y los trabajadores vean satisfecha esta reivindicación, que además les pertenece por derecho.

En cuanto al punto número 3, el de la nueva..., la necesidad de negociar un nuevo pacto y una nueva ley de financiación autonómica, insistimos, nosotros no aceptamos aquí la enmienda del Partido Socialista. Creemos que es necesario que se apruebe una nueva ley de financiación autonómica, pero creemos que no se puede dejar abierto a cualquier tipo de propuesta de financiación y, por lo tanto, nosotros queremos que en la propuesta que presenta Ciutadans se mantengan los principios que nosotros creemos que debe tener esa nueva ley de financiación autonómica. Por eso hablamos de autonomía y suficiencia financiera para que las comunidades autónomas tengan recursos para realizar las competencias de las políticas que tienen asumidas, políticas tan importantes como sanidad, acabar con la infrafinanciación endémica de la sanidad en todas las comunidades autónomas, no solo en Cataluña. Otro principio sería el de igualdad de todos los ciudadanos españoles a la hora de acceder a los servicios básicos, la transparencia del modelo, la lealtad institucional entre instituciones, la redistribución de los recursos en función de la renta y la corresponsabilidad fiscal.

Y también la agencia tributaria única. Efectivamente, al señor Coto le sorprende. Es un modelo como el que se aplica en Alemania. Creemos que es lo más normal, si hay lealtad institucional, que las comunidades autónomas, el Estado..., es decir, que las administraciones tengan acceso a una misma información que permita que su gestión sea mucho más eficaz y que también sea más eficaz la lucha contra el fraude, que para nosotros creemos que también es un punto fundamental. Señor Coto, no lea tantas encuestas, que se pone usted muy nervioso, no lea tantas encuestas, que igual no son tan malas, hombre. ¡Ánimo!

Sobre alguna enmienda que había presentado Iniciativa per Catalunya sobre el tema que hemos hablado antes de la privatización de Aguas Ter Llobregat, en el siguiente Pleno tendremos que presentar una moción subsiguiente y, por lo tanto, creemos que será más adecuado hablar en ese momento de este tema que no en esta moción.

Y por último, decir que a algunos les parece más fácil crear un nuevo estado y sacarnos de la Unión Europea que llegar a un pacto de financiación; nosotros creemos que es más fácil llegar a un pacto por una nueva ley de financiación que no separar... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Cridem a votació.

(José Antonio Coto Roquet demana per parlar.) Senyor Coto?

José Antonio Coto Roquet

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

José Antonio Coto Roquet

Sí; gracias, señora presidenta. Señor Villegas, le remito al último CEO para que vean su evolución electoral, y sobre todo le remito al señor Pablo Iglesias, que parece ser que les está quitando todo el terreno electoral desde que irrumpió en las últimas elecciones al Parlamento Europeo.

Gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

(Pere Aragonès i Garcia demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Aragonès?

Pere Aragonès i Garcia

Sí, és per demanar votació separada de tots els punts.

La presidenta

Dels tres punts, eh?

Pere Aragonès i Garcia

Sí, cada un per separat.

Gràcies.

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció i votarem cada punt per separat. Són tres.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor, 2 en contra i 19 abstencions.

Passem ara a votar el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 82 vots a favor i 47 abstencions. I votem ara el punt... 49 abstencions, perdó.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 9 vots a favor, 104 en contra i 19 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015 (tram. 302-00216/10)

Passem al punt vintè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

(Remor de veus. Pausa.)

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, estem a 13 de novembre de l'any 2014. El món no es va acabar el 9 de novembre, senyores i senyors diputats. Catalunya continua sent part del conjunt d'Espanya, i el Govern de Convergència i Unió continua sent el pitjor govern autonòmic del conjunt de comunitats autònomes d'Espanya.

Un govern que no compleix ni amb les lleis que s'aproven del Parlament de Catalunya. El Parlament de Catalunya va aprovar una llei de finances públiques que deia que vostès havien de presentar els pressupostos, com a molt tard, el 10 d'octubre de l'any anterior a l'inici de l'exercici pressupostari. Estem a 13 de novembre, i vostès continuen sense portar a aquesta cambra els pressupostos de l'any 2015.

Som l'única comunitat autònoma d'Espanya que, gestionant el seu govern autonòmic més pressupost *per capita* que la mitjana de comunitats autònomes d'Espanya, és l'única que no és capaç de pagar catorze pagues als seus treballadors públics.

Tenim un govern autonòmic de Catalunya que és el més endeutat del conjunt de comunitats autònomes d'Espanya, que és incapaç de complir amb les previsions d'ingressos en els pressupostos vigents, 2.300 milions d'euros que, a dia d'avui, una gran part d'ells no sabem d'on sortiran.

Un govern autonòmic, el d'Artur Mas, que, per les seves decisions, els catalans paguem els impostos autonòmics més elevats de tot Espanya.

Senyores i senyors diputats, en un moment on després de tres anys de profundes reformes en l'àmbit de l'equilibri pressupostari, en l'àmbit de la liberalització davant l'intervencionisme i situacions inflexibles de l'economia espanyola i l'impuls de l'economia productiva, l'economia espanyola som ara la que més creixem de la Unió Europea i la que creixerem més durant l'any 2015, hem passat de ser, Espanya, el problema econòmic d'Europa a ser part de la solució a l'estancament i la recessió de la zona euro.

Però si volem seguir en aquesta tendència, senyores i senyors diputats, necessitem un compromís ferm de tots els que gestionen diner públic, i per això en aquesta moció exigim una política fiscal i pressupostària al Govern de la Generalitat basada a generar confiança, a generar transparència, a afavorir el creixement econòmic i a complir amb els compromisos establerts per

la Comissió Europea i el Consell de Política Fiscal i Financera amb relació al dèficit i el deute públic.

El senyor Mas ara té un problema de recursos, té un problema de manca de capacitat per gestionar. Per aquest motiu exigim presentació immediata dels pressupostos de l'any 2015; que els treballadors públics de la Generalitat de Catalunya cobrin catorze pagues, com succeeix a la resta de comunitats autònomes d'Espanya; complir amb la Llei contra la morositat i pagar als proveïdors a trenta dies; eliminar despesa separatista per dedicar-la a serveis socials, a educació i sanitat, i no apujar cap impost ni taxa autonòmica l'any 2015.

En definitiva, senyores i senyors diputats, exigim al Govern de la Generalitat que governi o que marxi; que decideixi dedicar-se al 16 per cent de la població, al milió 800.000 separatistes, o que es dediqui als 7 milions i mig de catalans. Els demanem que gestionin o acabaran en *default*, en suspensió de pagaments. Perquè, a dia d'avui, si la Generalitat de Catalunya no ha entrat en fallida, si la Generalitat de Catalunya pot fer front a les despeses del dia a dia, a les nòmines, als interessos de deute, si pot pagar les amortitzacions del deute, si pot pagar als proveïdors, és gràcies al suport financer il·limitat que ha estat aportant el Govern d'Espanya, el Tresor espanyol.

Per tant, els exigim coresponsabilitat. Si el Govern d'Espanya és responsable que vostès, que el senyor Mas-Colell no hagi deixat en *default* la Generalitat de Catalunya, els demanem coresponsabilitat a gestionar adequadament les finances públiques, a no gastar-se el que no tenen, a prioritzar les persones abans de les consultetes, en definitiva, a posar per davant de tot els problemes dels catalans, que en són molts, a dia d'avui, en termes d'atur, en termes d'una Generalitat de Catalunya amb dèficit públic, una Generalitat de Catalunya endeutada fins a punts insospitats i una Generalitat de Catalunya que té verdaderes dificultats per fer front als pagaments més immediats, com són les nòmines.

Per tant, els exigim, senyores i senyors diputats, i els demanem el seu suport perquè, doncs, es pugui iniciar una nova etapa a Catalunya centrada en els catalans, i no només en el 16 per cent de separatistes.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. El senyor Coto insistia en això de presentar els pressupostos... Bé, esperem que els pressupostos que es presenten no siguin com els que vostès han presentat a Madrid, no?, perquè vostès han presentat uns pressupostos antisocials, que són

un atac als ciutadans i les ciutadanes de tot l'Estat, i en concret a Catalunya, i després m'hi referiré, no?

Vostès han aprovat uns pressupostos amb una disminució del 14 per cent de la partida de prestacions per a desocupació, quan, segons els seus propis càlculs, per nosaltres exageradament, la disminució de l'atur que vostès diuen serà del 8 per cent; les pensions s'han incrementat menys que en anys anteriors, només el 3,3 per cent; escàs increment en salut i educació, molt lluny del 2011; el mateix en recerca; no es destina un euro en energies renovables, etcètera. Això són els pressupostos antisocials que vostès saben fer.

Però, miri, el que sempre ens sorprèn de vostès, ja podem parlar del procés, ja podem parlar de la qüestió econòmica, és el seu grau de cinisme; i arriben a unes cotes de cinisme sorprenents, no? Ho vam veure en el cas del procés participatiu, que vostès anaven en contra d'aquest procés participatiu reivindicant les garanties democràtiques que hauria pogut tenir un referèndum o una consulta si vostès ho haguessin volgut acordar o pactar, no? Però el límit de cinisme arriba també en l'àmbit econòmic, no? El diccionari diu que «cinisme» és de..., «dit de qui, impudicament, fa gala de no creure en la rectitud i la sinceritat», no?

Clar, en el camp econòmic, vostès, en aquesta moció, demanen el compliment d'un objectiu de dèficit que saben que és impossible de complir, el 0,7 per cent, impossible de complir per les comunitats autònomes i que per a la Generalitat pot suposar un ajust addicional de 600 o 700 milions d'euros. Exigeixen el dèficit zero. Exigeixen una política que vostès saben que ha fracassat, no?, perquè està fra... Ha fracassat en el cas espanyol, però ha fracassat en el cas francès –França està en creixement nul–; està fracassant a Alemanya, que es troba en contracció; Itàlia es troba en recessió, i aquí –el mateix conseller ho admetia en la interpel·lació– és impossible de complir aquest objectiu de dèficit que vostès han fixat. Un dèficit que és irracional i injust i que penalitza les comunitats autònomes en centrifugar el dèficit cap a les comunitats autònomes, no?

Són cíncics perquè el 2015, de cada dos-cents euros d'increment previstos en els ingressos, noranta són per a l'Estat i només deu per a les comunitats autònomes, que suporten la major part de serveis públics.

Són cíncics perquè en el cas de Catalunya –i això és clamorós– destinen a infraestructures només el 9,5 per cent del PIB, que és la meitat del que suposa l'aportació del PIB català en el conjunt de l'Estat.

Són cíncics perquè reclamen, a més de complir l'objectiu del dèficit, incrementar la despesa. I vostès proposen reduir el dèficit, ajustar-se al dèficit, incrementar la despesa, però és que, a més a més, vostès plantegen reduir els impostos. Vostès no volen un pressupost, volen un miracle. Ho volen fer, tot això. I ens sembla que és una moció que va en la línia de l'agitació i la propaganda, i no una moció que ens la puguem prendre seriosament.

Miri, hi ha tot un seguit de coses positives que han votat també en altres mocions, amb relació a la recupera-

ció dels salaris dels treballadors públics, fins i tot vostès hi incorporen això de l'euro per recepta, de retornar el cost de l'euro per recepta, el pagament a proveïdors, que no hi hagi més retallades... Això sí, supeditat al compliment de l'objectiu del dèficit. Impossible. Això no passarà, perquè no ha passat en cap exercici pressupostari dels darrers. Això no passarà ara.

Per això els dic que són cíncics, perquè vostès volen complir un objectiu de dèficit irracional i injust, del 0,7, per a Catalunya, però vostès volen rebaixar els impostos. Jo entenc que vostès vulguin beneficiar una part determinada de la seva clientela, ja ho entenc; però aleshores haurien de dir que això comportarà la retallada en salut, en educació, en serveis socials, no?

I, finalment, són cíncics perquè hi fiquen la independència i els costos del procés per aquí i tal... Bé, un dia hauríem de fer l'exercici de calcular quant val aquest exèrcit d'advocats de l'Estat, de fiscals que ara es dediquen a voler perseguir el procés participatiu..., tots els recursos que vostès han esmerçat per dir «no» que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya puguem decidir lliurement.

Però ja la darrera cosa: són cíncics, vostès, perquè, mentre s'omplen la boca de complir la llei, vostès la incompleixen, com per exemple amb la disposició addicional tercera dels anys 2008, 2009, 2010, que suposaria 660 milions d'euros. Si vostès volen fer alguna cosa positiva per a les finances de la Generalitat, compleixin com a mínim els objectius que hi ha establerts i obrin la porta a una negociació raonable i sensata sobre el model de finançament.

Gràcies.

La presidenta

Per posicionar-se té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Aragonès i García

Bé, Esquerra Republicana, a la demagògia i al cinisme, votarem que no.

La presidenta

La senyora Alícia Romero, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Anava a dir una cosa, però callaré, perquè el senyor Turull m'està provocant, i no vull caure en la seva provocació. (*Remor de veus.*) En tot cas, quasi que podria respondre el mateix que ha fet el senyor Aragonès o el que ha fet el senyor Vendrell; potser em sento molt més còmoda amb la intervenció del senyor Vendrell, perquè és la que jo li faria, senyor Coto. Però, bé, li volia dir un parell de coses.

Escolti, vostè, que sempre diu que vostès sí que en saben, de gestionar, que la dreta sí que és bona, eh?,

governant i tot això..., jo lo diré que els números no surten en la seva proposta. O sigui, la proposta que vostè fa al Govern de Convergència i Unió d'elaborar uns pressupostos no quadra; o, si no, doncs bé, m'ho explica vostè. Perquè, és clar, apugem les prestacions socials, apugem les polítiques de salut, les polítiques d'educació, les polítiques de lluita contra la pobresa..., bastant sorprenent que això ho escrigui, senyor Coto, quan els seus diputats de Madrid, davant un pregunta del Grup Parlamentari Socialista, van riure, perquè es veu que a Espanya no hi ha pobresa, no? Vostè diu: «Augmentem les polítiques de reactivació econòmica, escolti'm, paguem la catorzena paga als funcionaris, el 15 per cent de la jornada i sou als interins, tornem l'euro per recepta...», i tot això amb menys ingressos, perquè vostè diu: «Reduïm el tram d'IRPF, eliminem l'impost de successions, de patrimoni...» Doncs, escolti'm, a mi aquesta suma no em surt –no em surt. O sigui, augmentar la despesa i disminuir els ingressos, no em surt; si no és que vostè està a favor de... Que, a més a més, s'ha abstingut..., és una cosa que m'ha sorprès bastant: a la moció que ha presentat el Grup Socialista, el Partit Popular s'ha abstingut que el Govern de la Generalitat reclami al Govern de l'Estat els deutes que té pendants, entre ells la disposició addicional tercera de l'Estatut. S'hi ha abstingut. No sé si és que ara els voldrà retornar, tant de bo! Potser llavors sí que podrem fer front a algunes d'aquestes propostes que vostè fa. Però, mentre això no sigui així, és impossible. El seu pressupost per al Govern de la Generalitat no quadra, senyor Coto. Així que ja m'explicarà quina credibilitat té vostè –a part d'un cert cinisme, és veritat, com diu el senyor Vendrell– en presentar aquesta moció.

Per tant, nosaltres, més enllà del punt 1, que diu que sí, que es presentaran els pressupostos abans d'acabar el 2015, doncs, la veritat és que no li podem aprovar cap dels altres punts, perquè ens sembla que no quadra en cap sentit, que és totalment contradictori, sobretot amb el que vostès fan a Madrid, on han presentat uns pressupostos totalment antisocials, on han fet una reforma fiscal encara més injusta que la que tenien, i, per tant, nosaltres, doncs, no podem donar recolzament a aquesta moció. No sé què farà el Grup de Convergència i Unió, però ja els diem que aquest no és el model que nosaltres compartim ni és el model que nosaltres volem per a Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. Muy brevemente. La mayoría de temas ya se han tocado en las anteriores mociones. Reiterar que estamos de acuerdo en hacer un llamamiento al Gobierno para que presente presupuestos; también para que el proyecto sea realista en cuanto a los ingresos y nos ahorremos las partidas trampa del ejercicio 2014; de acuerdo en recuperar el sueldo de

los funcionarios, y también de acuerdo en priorizar la política económica en aquello que realmente afecta de una forma grave a los ciudadanos: políticas sociales, salud, etcétera.

Nos sorprenden dos cosas, únicamente, de esta moción. Por un lado, que todo esto se haga sin hablar de un nuevo modelo de financiación, y más siendo el partido que gobierna en Madrid; hubiera estado bien oír su posición sobre el nuevo modelo de financiación, más allá de esa excusa –desde nuestro punto de vista, excusa barata– de decir que en época de crisis no se puede acordar un nuevo modelo de financiación. Pues, me temo que la crisis va para largo. No sé si la parálisis en cuanto a la negociación de un nuevo modelo también va para largo. Un nuevo modelo que el propio Partido Popular insiste en que no es el suyo. Obviamente no es el suyo, él no lo apoyó, y lo critica. Creemos que es el momento de sustituirlo por un modelo más razonable, como ya hemos comentado antes.

Y también nos sorprende lo de la bajada de impuestos. El Partido Popular, el Gobierno del Partido Popular ha sido hasta ahora el campeón de la subida de impuestos. No sé: a cuánto estamos pagando el IVA los españoles y a cuánto lo pagábamos antes de que gobernara el Partido Popular.

Nosotros estamos de acuerdo en alguna de las bajadas de impuestos que presenta, como es la bajada del tramo autonómico del IRPF, que nosotros también defendemos. Pero, seguramente, nuestra propuesta sería diferente a la que podría hacer el Partido Popular. Nosotros no queremos hacer una reducción del IRPF como ha hecho el Gobierno de Madrid, en la que se favorece más a quien más tiene, sino una reducción del tramo autonómico del IRPF en la que se favorezca a las clases medias y populares.

Por tanto, votaremos a favor de los primeros puntos de la moción y nos abstendremos en el que se refiere a la bajada de impuestos, por poco creíble.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, és obvi que Catalunya segueix sent una comunitat autònoma d'Espanya. Així ens va i així tenim l'economia que tenim, les finances que tenim, la misèria que tenim, la pobresa que tenim. Com que no podem saber com ens aniria si no fóssim dins de l'Estat espanyol, el que sí que podem contrastar és com ens va formant part d'Espanya. I, òbviament, no és per tirar coets, sinó tot el contrari.

Podríem fer exactament la mateixa intervenció que ha fet en Pere Aragonès, perquè, òbviament, del cinisme d'aquesta moció en som ben conscients; en fan mofa i vénen aquí a riure's una mica de la situació financera, de la situació de misèria. Ho saben perfectament. I, de fet, per això posen el ponent que posen.

Però nosaltres també volíem desgranar alguns dels mites que «entranyen» les mesures proposades, no? D'entrada, el mite que tenim el tipus d'IRPF més elevat. Des del 1978 les diferents reformes de l'IRPF –l'última, l'any passat–, han accentuat la regressivitat de l'impost. Així, el tipus més baix de l'impost ha passat del 15 al 24,75 per cent, que són 9,75 punts d'increment, mentre que el tipus més elevat ha caigut del 65 al 52 per cent, 13 punts menys, i, per tant, ha beneficiat els rics; ha empobrit encara més els pobres.

A Europa, l'Estat espanyol figura entre els que tenen una pressió fiscal més baixa, indexada en percentatge de PIB; representa el 31,4 per cent del PIB, quan la mitjana de la zona euro és del 39,5 per cent, i un tipus d'IVA dels més elevats d'Europa.

Entre el 2007 i el 2011 el volum d'ingressos tributaris va disminuir en 41.140 milions d'euros, que equivalen a una caiguda impositiva de més del 20 per cent en concepte de recaptació; mentrestant, entre el 2007 i el 2009, les corporacions cotitzades a l'índex borsari IBEX 35 van reduir un 55 per cent la seva contribució fiscal, i el 82 per cent va utilitzar paradisos fiscals per desenvolupar la seva activitat empresarial, amb total normalitat.

El 2011 l'IRPF va aportar el 44 per cent dels ingressos per impostos, i d'aquest percentatge el 83,7 per cent correspon a rendes del treball. Alhora, l'IVA va aportar el 32 per cent dels ingressos en concepte d'impostos.

A l'Estat espanyol, el frau fiscal s'estima en un 6 per cent del PIB, que traduït són 60.000 milions d'euros, la qual cosa equival a 60.000 milions d'euros que es deixen d'ingressar anualment; un de cada quatre euros s'escapa del control fiscal, una xifra que se situa deu punts per sobre de la mitjana europea, i que és responsabilitat del Govern de l'Estat.

El 72 per cent del frau fiscal el cometien els grans patrimonis i les grans empreses. Així, el 2010 existien a l'Estat espanyol 3.113 societats d'inversió de capital variable, Sicav, que gestionaven un patrimoni acumulat de 26.154,3 milions d'euros, sotmesos a una regulació absolutament beneficiosa, per no dir de franc.

En paral·lel, cal subratllar que a l'Estat espanyol l'economia submergida representa el 23 per cent del PIB, que s'explicita amb el fet que avui circulen per l'Estat bitllets de cinc-cents euros per valor de 45.000 milions d'euros, economia de la bombolla immobiliària i del blanqueig de capitals massiva.

L'Agència Tributària espanyola disposa d'un empleat per cada 1.180 contribuents, tres vegades menys que la mitjana dels països de l'OCDE i cinc vegades inferior a França o a Alemanya.

I la vergonya de les amnisties fiscals. Les amnisties fiscals es remunten al 1977, quan es va dur a terme la primera, per blanquejar els diners de les elits econòmiques del franquisme. Després de l'amnistia del 1977 es van decretar les de 1984 i la del 91. L'última amnistia fiscal la va aprovar el Partit Popular el 31 de març de 2012, que durant vuit mesos, fins el 31 de gener de 2013, va permetre a empreses i persones que

van defraudar regularitzar la seva situació mitjançant una taxa tova del 10 per cent dels saldos, en comptes corrents opacs, o del preu dels immobles i de les accions en els quals van invertir les quantitats ocultades, tot un munt de diners que ens pertanyia i que, òbviament, van amnistiar alegrement.

«No más IVA.» M'agradaria que s'atrevisin a posar les mateixes parades per recollir signatures que van posar anys enrere, quan estaven a l'oposició. Vagin als mateixos barris a recollir les mateixes signatures i a veure quina és la resposta popular i la resposta ciutadana. Probablement no ho puguin fer sense molta policia.

I, finalment, 40.000 milions d'euros és el que estima la Universitat de Gran Canària que hem perdut o que s'han perdut a l'Estat espanyol en matèria de corrupció, de casos de corrupció política.

Jo, bàsicament, els demanaria que, si tots els seus imputats i acusats tornessin els diners que se'ls acusa que s'han endut o han defraudat, segurament sortiríem de la crisi en un *plis-plas*.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Roger Montañola.

Roger Montañola i Busquets

Gràcies, senyora presidenta; de l'escó estant. Feia referència el portaveu del Partit Popular, en la seva anterior intervenció, que el passat diumenge vam fer una consulteta, i no trobava millor forma de denominar aquesta moció que ha portat com una mocioneta; una moció que planteja que no es retalli, que s'abaixin els impostos, que es compleixi el dèficit i que es paguin no només aquelles pagues de l'any anterior, sinó de tres anys anteriors; una moció que podria haver escrit perfectament el mateix Pablo Iglesias de Podemos en un exercici de demagògia i cinisme sense igual.

Per tant, com que aquest grup parlamentari està aquí per tenir debats econòmics seriosos, i com que aquesta no és una moció sinó una mocioneta, i no és una moció sinó una carta als reis, li diem al senyor proposant que les cartes als reis les envii per Nadal.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyora presidenta. Señor de la CUP, ¿gobiernan ustedes en algún país? ¿Me puede decir cuál es la renta per cápita de los países donde ustedes y su modelo económico gobiernen?

Señor Villegas, no somos el Gobierno de Madrid; somos el Gobierno de España. Por tanto, también somos

gobierno de Cataluña. Por tanto, a usted le pido que no vuelva a..., no nacionalice, no intente agradarle a Convergència i Unió para presidir la comisión de Spanair. Ya la presiden –ya la presiden.

Después, mire..., senyor Montañola, nosaltres..., miri el Govern d'Espanya. El Govern d'Espanya presenta pressupostos? Sí, els presenta sempre, i quan toca. Abaixa impostos? Sí, a partir de gener ho veurà. Compleix amb els objectius de dèficit? Sí, compleix amb els objectius de dèficit. (*Forta remor de veus.*) I tant, que compleix amb els objectius de dèficit. Per descomptat que compleix amb els objectius de dèficit.

L'economia espanyola ha hagut de demanar un rescat com li demanava el senyor Mas-Colell i el senyor Artur Mas? No. L'economia espanyola és la que més creix de tota la Unió Europea? (*Alguns diputats diuen: «No.»*) Sí, sí, sí, home. Jo entenc que vostès... No mirin tant TV3, informin-se, llegeixin el *Financial Times*, llegeixin el *Wall Street Journal*, mirin els informes de l'FMI, mirin els informes de la Comissió Europea. Sí, Espanya és la que més creixerà l'any 2015 en termes de producte interior brut, els agradi o no els agradi.

I amb qui passa? Amb un govern del Partit Popular. Perquè quan governaven els altres, vostès aquí, el tripartit, amb el suport de Convergència i Unió implícit, amb el senyor Zapatero, a través del senyor Duran, per retallar les pensions i abaixar els sous dels funcionaris públics, mentre això passava, Espanya estava a punt del rescat. I mentre el senyor Mas-Colell ens demanava que demanéssim el rescat de l'economia espanyola, vam ser fermes, vam aguantar, i avui Espanya és la que més creix de tota la Unió Europea.

Per tant, els demanem que facin de Mariano Rajoy, és a dir que governin, que siguin capaços de complir amb els objectius de dèficit, de no gastar més del que ingressen, de pagar els proveïdors i també d'ajudar la resta d'administracions públiques, com fa el Govern d'Espanya, que porta aportats, des que el senyor Rajoy és president del Govern, 40.000 milions d'euros en liquiditat perquè la Generalitat de Catalunya no entri en *default*, a diferència del que ha succeït a altres administracions públiques, com per exemple Detroit, ajuntament dels Estats Units d'Amèrica, que no ha estat rescatat pel Govern americà i que sí que ha entrat en vertader *default*. A Espanya, si Catalunya no hi ha entrat és gràcies al suport financer del Govern d'Espanya.

Senyors d'Iniciativa, els agraeixo la seva esmena, i sí que els dic que no els la puc aprovar, perquè, evidentment, doncs, no compartim..., estem diametralment oposats, però sí que els agraeixo, doncs, la voluntat de diàleg, que sempre és positiu, sempre és bo no intentar ser, no intentar emular Pablo Iglesias i actuar contínuament intentant capitalitzar el vot anti-PP, sinó que del que es tracta és de sumar, de parlar i d'intentar fer les coses millor per a tots, independentment, doncs, de les divergències ideològiques. Per tant, els agraeixo la seva esmena.

I, senyors socialistes, doncs, mirin, abaixar impostos el que fa és que es generi més activitat econòmica,

més consum, més inversió, que el que acaba provocant és més recaptació, que és la fórmula que apliquen els països de les zones occidentals que porta al creixement econòmic i a la recuperació econòmica.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga. Veus de fons.)

Senyora Mejías, votació separada, i ja votarem 1, 2 i 3.

(Pausa. Maurici Lucena Betriu demana per parlar.)

Senyor Lucena...

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Ens agradaria demanar votació separada dels punts 1 i 3.

La presidenta

No, si pensava ja votar 1, 2 i 3, perquè tots han demanat votacions separades.

Maurici Lucena i Betriu

Molt bé.

La presidenta

Passem a la votació.

I comencem pel punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 71 en contra i 12 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor i 105 en contra.

I votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 74 en contra i 31 abstencions.

Si els sembla, començarem a la tarda a les 4.15, un quart de cinc; dues hores. D'acord? *(Pausa.)*

Se suspèn la sessió... *(Remor de veus.)* Un moment, un moment..., no marxin, no marxin! *(Veus de fons.)* Hi ha hagut una confusió per part meua, em pensava que hi havia tres punts i n'hi ha més, de punts. Per tant, la resta de la moció queda per votar. *(Remor de veus.)* Tornin al seu lloc, si us plau.

(Pausa.)

Doncs, disculpin. Votem ara la resta de la moció, no? *(Veus de fons.)* M'han demanat votació separada de l'1 i del 3... *(Veus de fons.)* I del 4 no ho he sentit. *(Veus de fons.)* De la resta?, la resta? *(Veus de fons.)*

Doncs, el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 103 en contra.

I ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 103 en contra i 9 abstencions.

Se suspèn la sessió fins a les 4.15.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i tres minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i de Justícia.

La presidenta

Reprenem la sessió d'aquesta tarda amb la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les garanties jurídiques i la tutela dels drets fonamentals de la població immigrant a Catalunya, especialment al sistema penitenciari.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les garanties jurídiques i la tutela dels drets fonamentals de la població immigrant a Catalunya, especialment al sistema penitenciari (tram. 302-00217/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, quan vam anunciar en la interpellació aquesta moció, ja vam explicar, primer, perquè ho fèiem i, segon, com ho fèiem. L'enunciat de la mateixa es basa en el fet de fer valer els drets fonamentals per intentar que aquesta moció incorpori algunes mesures vinculades a mirar cap a la població immigrant a Catalunya, adonar-nos de quines són les seves realitats, molt vinculades també a la situació de crisi econòmica, però també en el marc d'una situació on moltes de les competències per abordar la implementació dels drets fonamentals en les seves situacions diverses no depenen de Catalunya, sinó que són competència de l'Estat.

Vam posar en marxa aquesta interpellació i aquesta moció d'avui, bàsicament també perquè els darrers mesos hi ha hagut grups, moviments socials, entitats de drets humans que de forma diversa s'han agrupat in-

tensament i han treballat intensament amb relació als drets fonamentals dels immigrants a Catalunya. I em refereixo des de SOS Racisme a tota la campanya vinculada a «Tanquem els CIE», la Taula de Participació Social de l'àmbit penitenciari i també la xarxa asil.cat, que engloba totes les entitats que treballen pel compliment de la legalitat vinculada a l'Estatut d'asil polític, de refugiats polític.

És una moció llarga i àmplia, hi hauríem pogut encabir més coses, però ens sembla que les dimensions en les quals ha estat estructurada, tal com hem tractat de fer acollint les esmenes dels diversos grups parlamentaris, pot significar en alguns aspectes molt concrets un pas endavant, tant pel que fa a les administracions públiques catalanes com pel que fa al que puguem instar des d'aquest Parlament al Govern de l'Estat en alguns canvis i en algunes modificacions de la praxi quotidiana des del punt de vista del que el mandat legislatiu, pel que fa a la tutela de drets fonamentals, doncs, ens obliga.

I a la mateixa exposició de motius, vostès ho han pogut observar, partim d'aquesta paradoxa en la qual ens trobem a Europa, en una difícil normativa administrativa, i més en el context de crisi econòmica actual per encabir les regularitzacions, unes situacions que moltes vegades descansen en la discrecionalitat de les administracions i amb criteris que no sempre són acompanyats de seguretat jurídica, però també és cert que hi ha hagut i hi han esforços per part de les entitats per fer veure totes aquestes dimensions d'incompliment de la legalitat internacional.

Molt breument, perquè no tinc més temps, exposaré quins són els punts claus d'aquesta moció. En primer lloc, i és el darrer punt, hem arribat a una transacció per crear un grup de treball per demanar a la Mesa de la Comissió de Justícia i Drets Humans d'aquest Parlament de crear un grup de treball per elaborar una proposta de revisió i superació de l'actual model dels CIE. Per tant, aquest és un punt que ens sembla molt important i és un pas endavant per poder donar una sortida a aquesta situació d'impediment d'exercici dels drets fonamentals que hi ha en aquestes institucions.

En segon lloc, hi ha tot un traçat de propostes recollides íntegrament del Consell Municipal d'Immigració de Barcelona, del document del juliol de 2014, bàsicament en tutela dels drets dels menors no acompanyats, vinculats al caràcter restrictiu que han d'acompanyar la pràctica de proves mèdiques per a la identificació d'aquests menors; la validesa de documents oficials com certificacions consulars, cèdules d'inscripció i atestats policials per poder acreditar la identitat de les persones; la capacitat que s'ha de tenir des de les administracions catalanes per poder donar molta més cobertura a l'estimulació del reconeixement de la institució de l'asil polític. Perquè entenem que no hi ha suficient actuació per part dels operadors per diverses raons, però bàsicament les xifres posen en evidència un drama i és que, doncs, l'Estat espanyol està a la cua i Catalunya també, en les peticions d'asil polític dels immigrants. I ara estem vivint una situació..., i la xarxa d'asil.cat hi està treballant intensament perquè aquest protocol d'actuació i el Pla de protecció inter-

nacional de Catalunya que ha elaborat el Govern es posi en marxa i tingui una dotació econòmica suficient perquè sigui realment vàlid, perquè, doncs, es compensi aquesta situació de paràlisi sobre aquesta institució jurídica.

En el segon torn i respecte al posicionament de les esmenes dels diversos grups, explicaré alguns dels... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, diputats i diputades i resta de persones que ens acompanyen, el Grup Parlamentari Socialista va presentar un parell d'esmenes que, en realitat, eren força de detall en tots dos casos, de supressió d'alguns incisos que creiem que no eren necessaris. I no vam anar més enllà perquè consideràvem que la mateixa moció, bastant omnicomprensiva, per dir-ho d'alguna manera, ja era molt completa; i, de fet, en termes generals hi estàvem força d'acord, com crec que acreditarà el fet que després el Grup Parlamentari hi votarà favorablement.

També hem de dir que hem trobat que les esmenes presentades, especialment pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, ajudaven a complementar algunes qüestions, que ens alegrem que s'hagin pogut incorporar mitjançant transacció en el text final.

Clar, la moció fa un repàs bastant exhaustiu sobre diversos aspectes que estan essent problemàtics o polèmics, o totes dues coses, en la gestió de les polítiques d'estrangeria considerades d'una manera àmplia, no?, també en alguna ocasió relacionat amb el nostre sistema penitenciari, però amb moltes ocasions fent referència a qüestions que són més aviat d'àmbit estatal.

També hem de dir que, des de la perspectiva del Grup Parlamentari Socialista, a ningú se li pot escapar que moltes de les qüestions que estan aquí exposades requeririen una reflexió a nivell europeu. És a dir, les polítiques d'estrangeria, les polítiques de fronteres d'Europa i les polítiques d'asil, encara que difereixin en alguns casos a nivell estatal, especialment les d'asil, pel que fa a la gestió dels fluxos migratoris i la gestió de les fronteres, clarament cal una coordinació a escala europea.

El cert és que s'ha parlat sovint, i crec que l'etiqueta, doncs, ha acabat fent honor a la veritat, de l'Europa fortaleza. Si considerem Europa com un tot i el continent africà com un altre tot, la frontera que tenim a Ceuta i Melilla és la frontera on hi ha més diferència de renda després de la frontera entre Corea del Nord i Corea del Sud. Per tant, això ens podria donar alguna idea sobre fins a quin punt les polítiques d'estrangeria, les lleis d'estrangeria, i fins a quin punt determinada

concepció de les polítiques de frontera és o no útil a l'hora de regular uns fluxos migratoris que per molta crisi que hi hagi a Europa i per molta crisi que hi hagi al sud d'Europa, inevitablement produiran que hi hagi gent que busqui un futur millor en el nostre continent. Només caldria fer un repàs, país per país, de com estan els països de la riba sud de la mediterrània i de l'Àfrica occidental per adonar-nos-en, no?

Per tant, creiem que és molt pertinent, molt adient, que s'hagi fet l'ordre que s'ha seguit, diguem-ne, en aquest text, no? Perquè realment l'amenaça que ara es regulin, es legalitzin d'alguna manera les devolucions en calent és quelcom que hauria d'esperverar, eh? Hi ha algunes garanties mínimes que els estrangers, els immigrants, han de poder tenir quan travessen la frontera, independentment que ho hagin fet de manera irregular. Perquè, si no, es fa difícil pensar en com garantirem alguns compromisos internacionals d'Espanya pel que fa, per exemple, al dret d'asil, eh?, al refugi, diguem-ne, també, per dir-ho així, perquè hi haurà molts casos en què no sigui exactament d'asil polític.

Clar, a més, això arriba en un estat que, certament, ja s'ha assenyalat, és un dels pitjors de la Unió Europea per venir-hi a demanar asil. I això no és d'ara i no atribueixo una responsabilitat a un govern en concret. Crec que fa molts anys que demanar asil a Espanya és relativament una mala idea, eh?, perquè se'n concedeixen molt pocs i en casos realment molt, molt extrems.

Després, hi ha qüestions –queda molt poc temps– que tenen a veure amb la identificació dels menors no acompanyats, amb els quals estem molt d'acord, amb el plantejament que es fa. Estem també molt d'acord amb el plantejament que es fa pel que fa a la sortida de presó d'estrangers sense permís de residència, i que s'eviti la pràctica que els estigui esperant la policia per portar-los immediatament al CIE, i també estem molt d'acord –ho diré en els trenta segons que em queden– en el fet que hi hagi un replantejament seriós amb intenció que hi hagi canvis reals de tot el que té a veure amb les institucions dels centres d'internament d'estrangers.

Hem tingut alguns casos recents que fan que l'opinió pública s'hi hagi abocat, a pensar-hi, a reflexionar-hi, però jo crec que cal que nosaltres, amb la intenció que es debati en el conjunt de l'Estat, però també amb la intenció que es debati a escala europea, fem un replantejament de fins a quin punt aquest tipus d'institucions, tal com estan, són útils o acaben sent quelcom que, des del punt de vista dels drets humans, s'hauria d'acabar revisant amb profunditat.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. En primer lloc, voldria felicitar també la diputada Calvet per aquesta moció, per

dos motius. El primer, pel contingut de les propostes, perquè creiem que són molt necessàries, perquè recull també del Consell Municipal d'Immigració de Barcelona, i aquestes propostes, aquestes seixanta-set propostes, concretament, van més enllà d'Esquerra Republicana, van més enllà de tots els partits polítics d'aquesta cambra, perquè en el Consell Municipal d'Immigració, doncs, hi treballen moltes entitats de forma voluntària, hi han associacions de col·lectius d'immigrants, molt necessàries per a fer aquest tipus de propostes, hi han sindicats, entitats que treballen per l'acollida, pel refugi d'asil, entitats veïnals, cíviques, culturals, i totes són representatives, òbviament, de la ciutat. Per tant, creiem que era molt necessària aquesta moció també.

I felicitar-la també per la valentia, la valentia d'enfocar i d'encarar en una moció el tema de la immigració, sobretot la immigració irregular, perquè, malauradament, cada cop és més difícil poder parlar d'immigració dins de les institucions públiques i afrontar aquest debat amb tots els elements que requereix i amb la valentia que requereix.

Cada cop la nostra societat, per desgràcia, és més xenòfoba, més racista, més classista; els partits d'extrema dreta creixen, no van a menys, sinó que estan creixent dins d'Europa, també ho fan a Catalunya. I, per tant, malauradament aquests discursos xenòfobs, racistes, classistes, dels partits d'extrema dreta, també contaminen els partits institucionals actualment, dins i fora del Parlament, és a dir, els ajuntaments, però també el Parlament, quan s'evita parlar d'aquesta qüestió, parlar d'aquest debat de forma oberta, de forma planera i sense hipocresies.

Per tant, era molt necessari poder encarar aquesta qüestió, poder parlar d'immigració i dels drets dels immigrants obertament, perquè no és cert que primer hagin de ser els de casa, no és cert això que diuen els partits d'extrema dreta i això que s'està estenent dins de la nostra societat, i que també recullen altres partits de la dreta, de vegades, que primer han de ser els de casa, perquè els immigrants també són de casa; persones migrades que han vingut a treballar, ho hem de recordar, durant la bombolla econòmica que hi va haver a partir del 2000, que van ser cridades pel nostre mercat laboral. A partir del 2000 comencen a incrementar moltíssim els contingents, és a dir, persones que les nostres empreses requerien per treballar, a Lleida, per exemple, doncs, per a recollir la fruita i per a treballar en la fruita els estius, i a la construcció, i en molts altres sectors, on totes aquestes persones van ser cridades a treballar, moltes vegades en situacions de molta precarietat, d'altres, fins i tot, sense cap tipus de dret laboral, perquè ho feien de forma irregular. I això ha estat, òbviament, una manca de drets per aquestes persones, drets socials, drets polítics i manca de drets laborals. No és cert que aquestes persones tinguin més drets, en tenen menys, dins de la nostra societat. I cal dir les coses pel seu nom, perquè es fa moltíssima demagògia per part del Partit Popular, per part dels partits d'extrema dreta, sobre aquesta qüestió.

El paradigma, a més, de la falta de respecte pels drets humans de les persones migrades creiem que es recull

en aquesta moció, pel que fa als centres penitenciaris. Segurament on podem trobar la pitjor situació que estan vivint les persones irregulars també és dins dels centres penitenciaris; també al carrer, òbviament. Al carrer han passat a formar part, diguéssim, del paisatge urbà, també dels pobles, persones que malviuen en naus industrials abandonades, persones que malviuen, doncs, també amb xaboles fetes de plàstics i de palets als afores dels municipis rurals i agrícoles de Catalunya. Això ha passat a formar part de la normalitat del nostre paisatge urbà, i això, òbviament, és una vergonya.

Però és que també dins dels centres penitenciaris el que està passant no és conegut per la nostra societat, no està a la vista, com ho estan les persones que viuen en aquestes naus industrials o als afores d'aquests pobles en xaboles, però també estan passant qüestions molt greus dins dels centres penitenciaris i dins dels centres d'internament d'estrangers.

I a això anaven les nostres esmenes, que agraïm que hagin estat acceptades. Pel que fa a l'asil polític, òbviament, millorar, intentar millorar i fer una contrareforma d'aquesta legislació, que, ho sento molt, però va ser promoguda pel Partit Socialista el 2009. I hem pogut incorporar aquesta darrera qüestió, que és sol·licitar l'estatut de refugiat a les ambaixades i consolats espanyols. Reconèixer la dificultat que suposa per a un immigrant la irregularitat sobrevinguda, per nosaltres també és important. Pensem que quan una persona immigrant perd el seu permís de treball, també perd el de la seva residència, i, per tant, la possibilitat de rebre... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Cristina Bosch.

Cristina Bosch i Arcau

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, bé, debatem una moció sobre les garanties jurídiques i els drets fonamentals dels immigrants en el sistema penitenciar, com ja han dit anteriorment els diputats que m'han precedit en la paraula, una moció àmplia, que la veritat és que toca molts temes, alguns que sí que fan referència al sistema penitenciar, però d'altres que no, d'altres que són competències de la Generalitat, d'altres que no. Vull dir, aquí hem tingut una mica de feina per clarificar, no?, les posicions de tots plegats, i ha set, no complicat, però hi hem treballat una mica.

El nostre grup ha presentat esmenes, una mica, per clarificar alguns aspectes i per matisar alguns aspectes, i hem arribat a moltes transaccions, i també hem acceptat transaccions amb altres grups, que creiem, doncs, que també són bones i possibilistes.

Perquè nosaltres sí que volem parlar d'immigració, i el Govern vol parlar d'immigració, i treballa en temes d'immigració, i ho fem tant per mandat estatutari, perquè així ho reconeix l'Estatut, i també ho fem per convenciment, perquè, clar, és dolorós haver de deixar el

país d'origen en unes circumstàncies penoses i incorporar-te en un país nou, no?

De fet, per altra banda, hem de tenir molt en compte que la política penitenciària del Govern de la Generalitat està bastant condicionada, ho deia el conseller de Justícia en la seva interpellació, no?, per la normativa estatal en matèria d'estrangeria, no ho podem ignorar; per les reformes penals, en d'altres àmbits, que aposten clarament per polítiques de retorn als països d'origen, ho hem de tenir en compte, i, en tercer lloc, doncs, per les situacions administratives que es donen amb els nostres interns estrangers, no?, i la seva regularització en el territori de l'Estat.

Per això la circular que es va elaborar per part del Govern, precisament, per adequar tota aquesta activitat penitenciària als objectius de la legislació, per treballar en temes que podem treballar, com són la reinserció laboral, com és el retorn als països d'origen quan es pot fer, quan es demana i quan s'ha de fer, i també treballar en la coordinació i en la cooperació amb els principals operadors jurídics, no? Tot això, per facilitar molts dels punts que vostè ens planteja en aquesta moció, no?, que jo crec que van molt lligats amb tota la política que el Govern i el departament està portant a terme.

Pel que fa ben bé al cos de la moció, li diré que nosaltres votarem a favor dels dos primers punts. El punt primer, la Llei de seguretat ciutadana. Em sembla que era el diputat Pedret que en feia esment, no? No podem parlar aquí de la Llei de seguretat ciutadana, ja en parlem al Congrés; el nostre grup ha presentat una esmena a la totalitat.

Però sí que podem parlar d'aquesta disposició final primera afegida, doncs, que modifica la Llei d'estrangeria i permet les devolucions en calent, permet les devolucions automàtiques. Nosaltres no hi estem a favor, evidentment, perquè atempta contra un munt de directives europees, contra la Convenció de Ginebra i contra tota la legislació internacional en matèria de drets humans.

També del punt 2, el tema de l'asil. La protecció internacional és un fet essencial per Catalunya. Cada any arriben aquí persones que cerquen protecció i que vénen dels seus països d'origen perseguits per diferents motius. Catalunya té un pla de protecció internacional. I, per tant, totalment d'acord amb el punt 2, en els seus dos punts.

Deixo el punt 3 per al final, i vaig als punts 4, 5 i 6. També hi votarem a favor, però el que he de dir: temes de programació, de mediació cultural, d'inserció laboral. S'està fent, des de Serveis Penitenciaris. Aquesta feina s'està fent. El Cire està fent la seva feina de reinserció. També amb els centres de dones, amb una especial atenció a dones immigrants en matèria de perspectiva de gènere. Evitar les conduccions als centres penitenciaris dels CIE, d'acord, però és que ja s'està evitant: tots aquells interns que durant el compliment de la condemna han de ser retornats al seu país..., això es coordina amb els centres penitenciaris, i no passen pel CIE.

I el punt 6, també, que el Govern vetlli perquè no hi hagi ordres d'expulsió, que no es notifiqui la llibertat, doncs, també s'està fent. El Govern no notifica la llibertat.

I vaig al punt 3. I aquí els destacaré els punts als quals no podem donar suport. No podem donar suport al punt 3.d; no podem acceptar que certificacions emeses per entitats privades puguin acreditar la identitat de les persones que no disposen de cap document oficial, ni poden ser suficients per legitimar l'obtenció d'informes o certificats d'acollida.

I tampoc als punts 3.i i 3.j. La nostra policia, els Mossos d'Esquadra, són especialment curosos i estan sobradament formats per tal que en cap cas es portin a terme identificacions de perfil ètnic, contràries a l'ordenament jurídic, que són il·legals, i tampoc es practiquin detencions preventives per comprovar la situació administrativa de l'estranger, atès que, senyora Calvet, són il·legals, no?

Per acabar, hem arribat també a una transacció en el tema dels menors acompanyats; per nosaltres, molt important. Els menors acompanyats que arriben a Catalunya han de gaudir de tots els mecanismes de protecció i seguretat jurídica. I per això en aquest àmbit tampoc ens agrada la reforma estatal que proposa la Llei de seguretat ciutadana; no pot ser que una llei alleugeri les garanties jurídiques que corresponen a les persones que es troben en el nostre territori. La llei introdueix més vulnerabilitat en un àmbit... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Calvet, aquesta és una moció que vostè hauria de presentar al Congrés dels Diputats. Jo pensava fins ara que vostè tenia complex o volia ser consellera de Justícia, pensava, amb un hipotètic pacte entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana, però ara veig que vostè el que vol ser és portaveu al Congrés dels Diputats. Potser, com ha vist el resultat del 9-N, allò del «país nou» ha vist que no funcionava –jo sempre dic que fins el 9-N parlaven de país nou i a partir del 10-N s'imposa la crua realitat–, llavors vostè el que ens planteja és quelcom que podria presentar al Congrés dels Diputats, perquè l'únic que fa, fixi's, l'únic que fa és una crítica implacable al Govern de l'Estat; és a dir, la cantarella de sempre que Madrid té tota la culpa, que Espanya té tota la culpa, que ho fem tot molt malament perquè estem a Espanya.

I jo li vull repassar alguns dels temes, perquè jo crec que aquí, en la seva moció, vostè planteja tres mentides, que jo li volia explicar, i les volia explicar també als ciutadans de Catalunya que ens estan veient en

aquests moments, perquè, si no, al final les mentides se les acaben creient.

Fixi-s, jo sempre dic que en l'àmbit de la immigració hem de tenir sensibilitat i responsabilitat. I jo estic d'acord amb els discursos que s'han fet en aquesta cambra, amb tots els discursos, que la immigració és un tema sensible, però també és un tema de responsabilitat, i no hem de defugir aquesta responsabilitat.

I, vostè, no sé si coneix el que passa a Ceuta i Melilla. Vostè sap el que passa allà? No sé si ho ha visitat, perquè, com no forma part del seu imaginari, com no forma part del seu país, potser no ho ha visitat. Però el que passa a Ceuta i Melilla és un cas, com li comentava, de drama humà. I s'hi ha de posar molta responsabilitat. Perquè, fixi's, Ceuta i Melilla actualment són les dues grans fronteres que té la Unió Europea a Àfrica. I deia el senyor Pedret, molt encertadament, que són dues fronteres on hi han unes dicotomies econòmiques molt importants. I, per tant, hem de tenir molta responsabilitat quan parlem d'aquests temes.

Sap el que vol dir la pressió migratòria que pateixen a Ceuta i a Melilla? Jo la convido que hi vagi, la convido que hi baixi i que hi parli, que hi baixi, que hi parli i que vegi la feina que fan els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, gent que es comprometen, responsables, i que fan, no només una activitat de seguretat, sinó també una activitat de drets humans. Perquè s'ha de reconèixer. I jo, des d'aquí, vull, com a representant del Partit Popular, fer aquest reconeixement a les Forces de Seguretat de l'Estat que estan treballant a Ceuta i a Melilla, per tota la tasca que estan fent.

Fixi's, parlàvem de tres mentides. Primer..., i no, no seguiré l'ordre, perquè m'ha semblat molt significatiu on vostè parla de l'asil i parla dels informes internacionals. Miri, senyora Calvet, aquí s'ha de venir no només a dir la veritat, sinó a dir tota la veritat, i tota la veritat que diuen els informes. Sap què diuen els últims informes de la Unió Europea, els últims informes? Que des de l'entrada en vigor l'any 2009 de la Llei reguladora del dret d'asil s'han seguit observant tots els procediments oberts i les garanties que assisteixen els sol·licitats. Fixi's, l'any 2013, 4.513 sol·licituds de protecció internacional, un 75 per cent més des de l'any 2012. Aquesta és la realitat. I la taxa, fixi's, la taxa de decisions positives dictades pel Ministeri de l'Interior, ha oscil·lat entre el 18 per cent i el 26 per cent, molt superior a la mitjana europea. Aquesta és la realitat.

Senyora Calvet, per què diu la veritat, però no tota la veritat? Això és el que s'ha de dir, la veritat, i tota la veritat. I em parla de les devolucions automàtiques. Jo sé que aquest és un tema molt sensible: miri, Espanya és una democràcia consolidada, és un estat de dret que fa complir les lleis i els drets humans. Jo ja sé que vostès no ho pensen, això, i per això fan els desafiaments a l'Estat i els desafiaments que ens plantejgen, però la democràcia espanyola és un concepte fort i s'ha de complir i la farem complir. I tenim un compromís com a estat europeu, un compromís no només amb els drets humans, sinó també un compromís amb els nostres socis de la Unió Europea.

Vostè coneix quin és el codi de fronteres de Schengen, ho coneix, suposo que el sap. I sap que el control de les fronteres no està renyit amb la protecció dels drets humans. I sap que per primera vegada, fixi's, per primera vegada, aquest Govern, aquest Govern del Partit Popular que vostès sempre posen i dimonitzen, per primera vegada tenim un protocol –un protocol– que és públic, per veure què passa a la frontera de Ceuta i Melilla. I suposo que vostè el coneix perfectament, aquest protocol. I llavors, la pregunta que jo em faig és: vostè quina alternativa ens proposa? Obrir les fronteres, que entri tothom? Papers per a tothom com feien fa deu anys? Després ho haurà d'anar a explicar a la Unió Europea, senyora Calvet. Això no és responsable i, per tant, no li podem votar aquest punt.

I miri, dels CIE, una altra mentida: els CIE no ens els hem inventat nosaltres, ja existien. Sap què hem fet nosaltres? Donar un reglament per donar seguretat jurídica als CIE. Vostè ha tingut algun problema per visitar el CIE de la Zona Franca? Van anar o no van anar diputats a visitar el CIE de la Zona Franca? Van anar-hi o no van anar-hi? Per primera vegada a la història. No només a la Zona Franca, sinó també a Madrid, perquè nosaltres no tenim res a amagar –nosaltres no tenim res a amagar. I li recordo –li recordo– que, perquè parli de seguretat jurídica, que el termini màxim d'internament a Espanya no passa dels seixanta dies quan la mitjana europea és entre sis i dotze mesos. Això és seguretat jurídica.

Però el més important –i acabo, senyora presidenta– és que aquest Govern, per primera vegada, ha donat responsabilitat i ha donat transparència a la política d'immigració, tant a Ceuta com al CIE de la Zona Franca.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputadas, diputados, esta moción que se somete a votación por parte de Esquerra Republicana de Catalunya, que ha presentado la señora Calvet, mezcla dos cuestiones radicalmente diferentes, quizás conexas, pero mezcla el derecho de asilo político y el de la inmigración irregular. Y esta moción viene a demostrar y hace más patente que nunca la idea de que es absolutamente necesaria una política común europea para dar respuesta a lo que hoy por hoy constituye uno de los grandes desafíos, uno de los grandes problemas que tiene Europa y en especial, particularmente, la Europa del sur. Y es que la Unión Europea, además de garantizar la seguridad de sus fronteras, necesita una política conjunta de inmigración y asilo y establecer una política común que regule la entrada, acogida e integración de inmigrantes.

Coincidimos todos, se ha dicho, todos los grupos que han hablado, que detrás de la inmigración hay un éxo-

do económico que exige establecer planes de inversión para el desarrollo de aquellos países que tienen ciudadanos que vienen, que tienen inmigrantes. Y que es necesaria, y nosotros creemos que esto es necesario, la colaboración de estos estados en la lucha contra las mafias de tráfico de personas. Coincidimos con aspectos que se citan en la moción, como que la devolución en caliente o automática de las personas inmigrantes no es admisible porque impide el ejercicio efectivo del derecho de asilo.

Pero, señora Calvet y señores diputados, en esta moción no vemos alternativas. Los CIE que tenemos, efectivamente, padecen graves insuficiencias y defectos que han sido señalados en los últimos años por el defensor del pueblo, la fiscalía, los juzgados de control y las ONG como SOS Racismo. Todos han constatado que las limitaciones de derechos de los extranjeros van mucho más allá que la privación de libertad, pero lamentablemente, hoy por hoy, no vemos alternativa a los CIE ni se contempla en esta moción. Lo que sí es posible es mejorar sus insuficiencias y defectos, mejorar sus aspectos negativos, y por eso apoyaremos la creación de un grupo de trabajo en la Comisión de Justicia y de Derechos Humanos, en la transacción que se ha alcanzado por parte de Esquerra y Convergencia y Unión. Nos parece importante poder debatir y establecer puntos que puedan ayudar a que no se produzcan esas violaciones, en algunos casos, de derechos humanos, que se han denunciado.

Votaremos a favor de aquellos puntos relativos a que se pueda hacer realmente efectivo el derecho de asilo político a aquellas personas que tienen motivos y causas, efectivamente, para solicitarlo. Pero no podemos apoyar una serie de medidas que se proponen en esta moción que nos parecen totalmente fuera de lugar, incluso descabelladas, como son que los inmigrantes irregulares que, además de haber sido condenados y cumplir condena por haber cometido un delito, en lugar de que pasen a un CIE hasta su repatriación, queden en total libertad de movimientos. Nos parece que no se corresponde ni siquiera con el deseo real de los votantes de Esquerra ni con los deseos de la mayoría de catalanes. Es por ello que nosotros en las cuestiones que afectan al asilo político y mejora de los CIE votaremos a favor, pero en cuanto a otra serie de medidas votaremos en contra. Nada más.

Gracias, señora presidenta, *consellers*, diputadas, diputados.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Bona tarda. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres. Bé, doncs, no podem començar, diguem-ne, sense fer un reconeixement a la mobilització social i al treball quotidià que gran part d'organitzacions fan en defensa dels drets humans i, en concret, en defensa dels drets de les persones migrants. Entenem que,

de nou, elles i ells fan, doncs, tota la política pública que ens faltaria per normalitzar una situació que ja fa molts anys que dura.

D'altra banda, entenem que aquesta moció, des del nostre punt de vista, queda lluny d'encarar un debat profund i estructural sobre la migració i sobre el dret a migrar amb totes les seues conseqüències i, sobretot, sobre el biaix de classe, sobre el biaix econòmic que hi ha entre ser un estranger, ser un migrat i, en tot cas, que finalment d'allà on vinguis determini que puguis acabar tancat en un CIE o no.

Entenem que encara estem lluny que la mort de persones al CIE, que les tortures, que les vexacions, que els maltractaments que han estat denunciats generin tanta alarma social que hi hagi un clam majoritari a favor del tancament. I per tant, entenem que és un debat que s'ha d'anar abordant a poc a poc. En tot cas, constatem, doncs, que el racisme és una xacra ara mateix, que va en augment i que és inacceptable, des del nostre punt de vista, en societats que es vulguin justes.

Sobre la moció, votarem a favor d'alguns punts; votarem a favor en el que respecta, doncs, al posicionament contrari a la Llei de seguretat ciutadana, coneguda com a «lleï mordassa». De fet, el dia 19 de novembre hi ha convocada una concentració davant de la Delegació del Govern precisament per a protestar contra aquesta llei, i animem a tothom que vegi que és una llei contrària als drets i llibertats individuals i col·lectius, doncs, que hi vagi. També celebrem alguns aspectes que entenem que són positius, com, per exemple, doncs, les identificacions per culpa o sota criteris de perfil ètnic; celebrem que es contemplin. I en tot cas, apellem que finalment això es tradueixi, si s'aprova, en una resolució cap als Mossos d'Esquadra, a aquest efecte, a garantir precisament el compliment d'aquesta moció i que no quedi només com un pur debat parlamentari.

Considerem algunes disposicions insuficients, com, per exemple, aquelles que fan esment als menors no acompanyats, i entenem que encara queden lluny de garantir les lleis relatives a la protecció de la infància. Entenem, també, que cal derogar la instrucció 1/2011 de la Direcció General de Serveis Penitenciaris, que incentiva precisament, doncs, la segregació racial de les presons, però que, en tot cas, fa que els presos acceptin a través de la coacció ser expulsats com més aviat millor, i constatem que a partir de la seua aprovació van començar a denegar-se beneficis penitenciaris, com ara permisos de sortida, tercers graus i llibertats condicionals. D'altra banda, sobre la petició que no siguin traslladats als CIE, entenem que no evita que se'ls imposi un..., bé, i entenem de manera discriminatòria una doble condemna, ja que de vegades se suma a la pena privativa de llibertat una expulsió administrativa i, en definitiva, en tot cas, constatem que cal, que és urgent, que és prioritari, que és estructural que s'obri un debat real sobre la necessitat de canviar les polítiques migratòries, com també la reclusió social, que, en tot cas, s'obri un debat real i estructural sobre si una persona pel simple fet de no tenir un reconeixement administratiu és just que estigui confinada a la presó.

Al Partit Popular, tan garants que són de la seguretat jurídica, doncs, li direm que ni amb la seua pròpia llei d'estrangeria a la mà compleixen aquesta seguretat jurídica, perquè la llei d'estrangeria diu que el CIE no ha de ser una presó i el CIE a hores d'ara té cel·les, el CIE a hores d'ara reclou, el CIE a hores d'ara vulnera sistemàticament les comunicacions amb els advocats. Per tant, tan garants que són de la seguretat jurídica, almenys facin complir les lleis que aproven. En tot cas, per nosaltres la derogació de la llei d'estrangeria també és urgent. En tot cas, és urgent acabar amb els CIE, no només amb el de Zona Franca, sinó amb tots els CIE perquè són l'expressió més crua del racisme institucional, són presons de prejudicis, són presons de pobresa, i en tot cas, en una societat, com he dit abans, que es vulgui justa no pot haver-hi una persona reclosa per una situació administrativa irregular. El tancament dels CIE és urgent des del nostre punt de vista per respecte a les famílies de tots els vexats, de tots els maltractats, dels que s'han mort al CIE i, bàsicament, perquè la memòria d'aquestes morts no quedi en l'oblit.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, la il·lustre senyora Gemma Calvet, per pronunciar-se sobre les esmenes.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Abans de tot, agrair als grups parlamentaris que han presentat esmenes la capacitat de transacció que hem tingut tots plegats, i aquest és el clima i el resultat que espero que les votacions reflecteixi, i crec que, en aquest sentit, hem fet un important servei perquè mesures molt concretes i molt importants per a persones immigrades a Catalunya tinguin efectes pràctics; que, més enllà del relat, el més important és avançar, i això són mesures que permetran avançar i que comprometen, efectivament, el Govern de l'Estat, però també comprometen el Govern de Catalunya.

Miri, senyor López, sobre el relat que vostè ha fet, jo li he de llegir textualment l'informe de la Comissió Espanyola d'Ajuda al Refugiat, on explica clarament que durant el 2012, efectivament, es van realitzar «2.580 peticiones, un 72 por ciento menos que en el año 2001». Aquesta és la frase sencera: «Un 72 por ciento menos que en el año 2001. Y de estas peticiones solo se han concedido 220 estatutos, un 8,5 por ciento del total.» Estem parlant amb unes xifres de 55 peticions d'asil per milió d'habitants la mitjana europea, 660 sol·licituds per milió d'habitants a l'Estat espanyol.

Certament, i aquí el Govern de la Generalitat ha fet un protocol, un pla de protecció internacional de Catalunya, però, lamentablement, hem de dir –i aquí ho hem volgut posar a la moció– que s'ha de fer un esforç pressupostari. Perquè, és clar, quan diem «dotar-lo de mitjans materials suficients» és que de la dotació de l'any passat, que eren sis-cents euros, aquest any no tenim dotació pressupostària per a aquest pla. És clar, això

no s'aguanta. Per tant, el que hem de procurar és superar aquesta situació, diguem-ne, de distància entre el que són els papers i són les mesures concretes. Jo estic convençuda que aquesta moció significarà un esforç important en els diversos àmbits de govern de la Generalitat que aquí es reflecteixen que són competents.

En l'àmbit penitenciari, certament, senyora Bosch, es fan programes, però no són suficients, i van estar suspesos durant un període de temps, i amb els pressupostos de l'anterior exercici s'han tornat a donar subvencions a les entitats que els portaven a terme, però són clarament insuficients –són clarament insuficients. I és més, cal implicar el Govern de l'Estat, però des de la nostra posició política: es poden impulsar reformes en matèria també penitenciària, i hi han treballs fets del Departament de Justícia en aquesta direcció, on es pugui optimitzar el treball penitenciari en termes de reinserció futura i de regularització futura. I això, en el marc actual, mentre no tinguem els instruments d'un estat, ho hem de fer inspirant i instant els canvis al Govern de l'Estat, que és qui té competències en aquesta matèria legislativa. Però això ha de partir d'un compromís polític. Què podem fer aquí, al Parlament? El que hem fet avui: sumar.

Miri, senyora Vallet, a mi em sap greu que la CUP no doni suport a alguna de les mesures que el Consell d'immigració textualment hem copiat i hem inserit aquí, en aquesta moció. Segurament ens quedem curts del seu relat. Però s'ha fet un gran esforç perquè es concreti i es comprometi, des del punt de vista polític, aquest Parlament, a donar-los aquests instruments concrets.

És evident que ens queda molt camí per recórrer, que partim d'un drama absolut. Brussel·les està alertant, senyor López, de l'incompliment flagrant de l'Estat espanyol en matèria de «devolucions calents». Això no li ho diem aquí, al Parlament de Catalunya, li ho diu Brussel·les, si no, li obriran un expedient a l'Estat espanyol la Comissió Europea. I aquest ha sigut el darrer pronunciament de la comissària europea.

Per tant, estem partint d'un drama; estem partint d'una situació indigna, és cert; però, lluny de fer demagògia, podem avançar amb mesures concretes. I aquí el que hem tractat de fer és fil per randa... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Cridem a votació.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí. Demanaríem votació separada dels punts 3.d, 3.i i 3.j.

(Isabel Vallet Sánchez i Rafael López i Rueda demanen per parlar.)

La presidenta

Senyora Vallet, i després senyor López.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, per contradiccions.

La presidenta

Trenta segons.

Isabel Vallet Sánchez

Jo en cap moment he dit que anàvem a votar en contra, de fet, majoritàriament anem a votar a favor.

I, entre altres coses, no és que es quedi curta la moció sota el nostre criteri, és que es queda curta la moció sota el criteri d'aquells que lluiten pel tancament dels CIE de manera diària.

La presidenta

Senyor López...

Rafael López i Rueda

Sí, senyora presidenta, també per contradiccions. Miri, senyora Calvet, li ho torno a repetir: en aquest Parlament s'ha de dir la veritat, però també s'ha de dir tota la veritat, i el que vostè no pot venir aquí és a donar dades que estan desactualitzades. Jo li he donat les dades del 2013. En el 2013, un 75 per cent més de peticions d'asil, i una taxa d'accions positives entre el 18 per cent i el 26 per cent, que es troba per sobre de la mitjana europea. Si vostè fos honesta intel·lectualment, retiraria aquest punt.

I li dic una altra cosa: nosaltres no caurem de nou en els «papers per a tothom», perquè això va ser la major irresponsabilitat en polítiques d'immigració que va patir aquest país amb els governs d'esquerres.

Gràcies, senyora presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Tinc petició de votació separada dels punts 3.d, 3.i i 3.j. N'hi ha alguna més, senyora Mejías?

Carina Mejías Sánchez

Presidenta, voldríem demanar votació separada de tot, perquè és una votació complicada –de tot, sí.

La presidenta

Doncs, comencem la votació.

Apartat 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

Votem l'apartat 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 18 en contra.

Votem ara el 2 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 18 en contra.

Ara tenim, de l'apartat 3, molts subapartats. Fem un per un, senyora Mejías? *(Pausa.)* Sí. D'acord, doncs, 3.a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor i 27 en contra.

Apartat b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 100 vots a favor, 18 en contra i 10 abstencions.

Apartat c.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 100 vots a favor i 27 en contra.

Apartat d.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 54 vots a favor i 75 en contra.

Apartat e.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

Apartat f.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor i 27 en contra.

Apartat g.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 101 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

Apartat h.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

Apartat i.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor i 66 en contra.

Apartat j.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 67 en contra.

Apartat k.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 101 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

Apartat l.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor i 18 en contra.

Votem ara el 4 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 101 vots a favor, 19 en contra i 9 abstencions.

Votem ara l'apartat 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor i 27 en contra.

Votem l'apartat 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor i 27 en contra.

I votem, finalment, l'apartat 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor i 18 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el 9 de novembre i l'obertura d'un procés constituent (tram. 302-00219/10)

Passem a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el 9 de novembre i l'obertura d'un procés constituent. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

(Pausa.)

Senyor Arrufat, ja pot començar.

Quim Arrufat Ibáñez

Molt bé, gràcies. Bona tarda de nou. Avui ja és 13 de novembre, demà serà 14 de novembre, per tant, i farà dos anys que hi va haver una vaga general, i que l'Esther Quintana va perdre un ull en una de les que ha estat les lluites pels drets civils més importants els darrers dos anys en el nostre país; per tant, en el compliment d'aquests dos anys, un record per a l'Esther i per a totes les víctimes de la violència policial injustificada en tantes ocasions.

Tretze de novembre avui, 9 de novembre diumenge, diumenge, *lo que pasó el domingo en Barcelona*, que és com ho va descriure el president del Govern espanyol en la seva roda de premsa. El 9 de novembre per a la CUP va ser un *tsunami* democràtic, va ser una sortida en massa d'una població convençuda i determinada a no deixar-se prendre ni la paraula ni el dret a

decidir el seu futur. Va ser, a més a més, fruit de les impugnacions, de les amenaces, de la cultura de la por llançada des de Madrid i des de tots els seus mitjans de comunicació i tribunals al seu servei. Va ser també en conseqüència, i per voluntat pròpia del Govern espanyol, una impugnació popular en tota regla, de la Constitució espanyola, de la subordinació de la sobirania catalana a l'Estat espanyol i una impugnació també al Govern espanyol.

Hi ha alguns que argumenten que un 35 per cent del cens participant en aquesta consulta és absolutament insuficient. El Partit Popular governa amb majoria absoluta amb un 30 per cent dels vots. I, en qualsevol cas, òbviament, després d'haver tret totes les garanties jurídiques, democràtiques, tota la validesa i vinculació jurídica i efectiva de la consulta, d'haver hagut de modificar els col·legis, d'haver tingut l'ai al cor fins al darrer moment per si es podia celebrar, si seria efectiu o no, si es tancarien els col·legis o no, ens sembla una mobilització insòlita a Europa, sense precedents en el nostre país, fins i tot, a l'Estat espanyol, i que mereix l'absolut reconeixement des d'aquest Parlament.

Felicitats, per tant, a tothom que va participar-hi, als voluntaris que van desafiar la por, van desafiar les amenaces, i a tota la gent que des d'hores abans que obrissin els col·legis ja plantaven cara a les impugnacions i a les amenaces davant dels col·legis disposats fins i tot, no?, a fer valer els seus drets si els col·legis finalment eren tancats per prescripció judicial.

El procés del 9 de novembre, la jornada del 9 de novembre va tenir la gent com a actriu, com a actora principal, va tenir la gent com a protagonista i va tenir la gent com a motor, com ho està tenint tot el procés d'autodeterminació, que tranquil·lament es va produint a Catalunya els darrers anys i que segueix després del 9 de novembre. La gent és el motor, a la gent pertany el país, a la gent, a tothom, amb les diferents opinions que puguin tenir a favor o en contra de la independència, a favor o en contra de tantes coses, però que pertany a la gent, i això s'està posant més en relleu que mai abans.

Per tant, que ningú tampoc intenti ni instrumentalitzar partidistament, ni patrimonialitzar egoïstament els resultats del 9 de novembre, no pertanyen ni a un partit ni pertanyen a l'altre, ni a un president ni a un altre, sinó que pertanyen al conjunt de tothom que hi va participar i queden en el bagatge i en la memòria col·lectiva de tot el poble de Catalunya.

La gent va, bàsicament, pronunciar-se que vol ser subjecte polític sobirà per decidir lliurement el seu futur. No accepta ser tractats com a menors d'edat; la gent de Catalunya no accepta ser tractats més com súbdits ni com a vassalls de cap altre estat que decideixi per ells.

I la resposta de l'Estat quina ha estat? Doncs, la resposta de l'Estat, en boca de Mariano Rajoy, ha estat un no, un monosíllab; és una estratègia de profund calat i recorregut, que es basa en un monosíllab i els seus derivats. Un mur. I els murs..., els murs no dialoguen, els murs no interlocuten; els murs o es tomben o en els saltem, perquè, si no, no podem avançar.

I quina ha estat l'altra resposta? Amençar amb quereles. Contra qui? Contra qui ells identifiquen, i volen així, propagandísticament, fer-ho veure, que és el líder de tot plegat, quan en realitat no és més que un dels portaveus d'aquesta mobilització popular.

I si hi ha un mur, i si hi ha un no, i si se'ns impedeix avançar, haurem de tirar pel dret, haurem de recórrer a la via unilateral, com ho estem fent fins ara, i no esperar que ningú ens faci ofertes que no arribaran mai. I, a més a més, haurem d'iniciar una cosa més necessària que mai. L'Estat espanyol ens ha servit com a argument permanent de legitimació enfront de les nostres aspiracions democràtiques, però ha arribat l'hora de no deixar passar cap més minut, cap més moment sense que omplim de contingut polític la independència.

I per això és imprescindible que comencem a dissenyar i a dibuixar l'estructura d'un procés constituent que ha de ser radicalment democràtic, radicalment inclusiu i participatiu, que assenti unes bases que per força han de ser diferents de les de l'Estat en què vivim avui; han de multiplicar els drets socials, multiplicar els drets democràtics i els drets econòmics de la població, d'aquella població ara mateix marginada del repartiment de la riquesa i en una situació de franca inequitat en les relacions de poder econòmic i polítiques. Hem de construir, per tant, a través d'aquest procés constituent, una futura república d'iguals, dels comuns, radicalment democràtica, una república del dret i del deure de decidir.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé. El meu grup, com és evident, perquè la moció de la CUP estava feta abans del 9-N, hem presentat nou esmenes per fer una valoració d'aquest Parlament amb relació a aquesta jornada. La majoria estan recollides en una transacció que hem signat tant Convergència i Unió, com Esquerra Republicana, com la CUP, com nosaltres.

Un primer punt, bàsicament, de felicitació del poble de Catalunya per la jornada cívica, democràtica i pacífica que va tenir lloc el dia 9, amb el procés participatiu, amb la recollida de signatures, amb tots els mecanismes que hi va haver, i alhora recordant que això va ser una expressió clara a favor del dret a decidir, i la felicitació, també, a tota la gent que voluntàriament hi va participar.

Un segon element que ens sembla important destacar, el rebuig a l'actuació de la delegada del Govern, la senyora Llanos de Luna, que va intentar amenaçar, com sempre fa, els ajuntaments i els directors dels instituts. I, en aquest sentit, pensem que, a més, va fer una cosa que és molt greu, que és que es va interferir en competències que són exclusives de la Generalitat de Catalunya. Per tant, nosaltres demanem que hi hagi una actuació amb relació a aquest tema i, sobretot, que el

Parlament de Catalunya demani la dimissió de la senyora Llanos de Luna, que més que delegada de l'Estat a Catalunya, és la delegada de l'Estat contra Catalunya.

Per altra banda, també un tercer punt en què rebutgem frontalment qualsevol intent d'exigència de responsabilitats per via judicial amb relació al procés participatiu del dia 9. I, en aquest sentit, proposem que el Parlament assumeixi de forma solemne i col·lectiva les responsabilitats que se'n puguin derivar. Proposem, doncs, una autoinculpació del Parlament de Catalunya enfront de les amenaces que està rebent el Govern per part del Govern del PP.

Un altre element és el trasllat a la comunitat internacional dels resultats. I en aquest sentit volem destacar el paper important que va representar el fet que hi hagués una delegació d'observadors internacionals, de totes les famílies polítiques del Parlament Europeu, excepte una –vejam si endevinen quina era–, que van estar a Catalunya i van avalar el procés participatiu. Per tant, en aquest context, hem arribat a una transacció amb les altres tres forces polítiques i ens sembla que és molt positiu.

En el darrer punt, si no hi ha canvis de darrera hora, nosaltres veiem que és millor abstenir-nos, perquè estem d'acord que cal un procés constituent a Catalunya, però si volem un procés constituent creiem que ha de néixer de baix a dalt, i que el tema fonamental és que no pot perjudicar quin és el resultat final: pot ser la independència, pot ser un estat dins de l'Estat espanyol; ja ho veurem, ho decidirà el poble.

Per tant, nosaltres volem un procés constituent, però ens sembla un error que el Parlament de Catalunya perjudici quin serà el resultat final, tot i que es diu «sempre que el poble hi doni el mandat necessari». S'ha millorat el redactat inicial, però no ens sembla correcte dir quin ha de ser el resultat final, entre altres coses perquè en definitiva el que s'està fent és encarregar l'existència d'un grup de treball a un govern i a un parlament que, segons com vagin les coses, com que es necessita un mandat democràtic..., si hi ha un mandat democràtic fruit d'un referèndum pot haver-hi, pot continuar havent-hi aquest Parlament i aquest Govern, però, si hi ha un mandat democràtic fruit d'unes eleccions, aquest Parlament haurà estat caducat, i, per tant, serà el nou Parlament el que haurà d'abordar-ho.

Per tant, nosaltres estem a favor d'un procés constituent. A mi m'agradaria molt que Catalunya esdevingués una república. Però, en tot cas, no ens sembla rigorós que diguem que volem un procés constituent participatiu i que ja diguem quin ha de ser el resultat.

Però, finalment, sí que volia fer una valoració, a part de les esmenes, de l'èxit que va representar el procés constituent..., perdó, encara no, el procés participatiu del dia 9 de novembre. Hi van participar més de 2.300.000 persones. El Partit Popular i Ciutadans s'han dedicat sempre a posar en dubte la quantitat de gent que havia participat, per exemple, en les manifestacions de la diada nacional: «No és veritat que n'hi hagi hagut 1.800.000», «no és veritat que n'hi hagi hagut 1.500.000». El gran avantatge i el gran rep-

te del procés que vam viure diumenge va ser que era un procés amb noms i cognoms, i, per tant, sabem exactament quanta gent hi va participar. Això és indiscutible. Més de 2.300.000 persones. I ens diuen que ha estat un fracàs uns partits que, en l'última vegada que s'ha votat a Catalunya, a les eleccions europees, sumats el PP i Ciutadans, van treure 400.000 vots. I vénen aquí i ens diuen que ha sigut un fracàs que hagin anat 2.300.000 a votar. Clar que, segurament, com que en les eleccions al Parlament Europeu no van votar 2.785.000, PP i Ciutadans deuen pensar que aquells vots també eren seus, però es van traduir en escons al Parlament Europeu, perquè el que no va votar no se sap què pensa.

En definitiva, creiem que estem davant d'un èxit inqüestionable de la mobilització que va suposar el 9 de novembre; que s'ha de felicitar la societat civil i tota la gent que ho va fer possible; que només cal veure les cares que posaven aquella nit o l'endemà la gent del PP i de Ciutadans per entendre que va ser un èxit sense paliatius, i que al final el que ha provocat és que qui s'hagi estat barallant en aquests moments sigui el PP amb Ciutadans i el PP dins seu, a casa seva mateix. Una bona mostra del fet que la vam encertar.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputades i diputats. Diumenge a dos quarts de cinc de la tarda entrava a l'Institut Joan Brudieu de la Seu el senyor Enric, un senyor que té uns vuitanta anys, que està, en aquest cas, doncs, a la llar de Sant Josep de la Seu, la residència d'avis de la Seu. Havia creuat tota la ciutat a peu, amb una mobilitat, doncs, una mica deficient; s'ajuda amb un bastó. Volia votar. I va entrar al col·legi electoral, va buscar la seva mesa, i resulta que en el seu document d'identitat hi posava «Puigcerdà». Li vam haver d'explicar, doncs, que no podia votar a la Seu, que en el seu document d'identitat hi posava «Puigcerdà», i, per tant, havia de votar a Puigcerdà. Hi podia haver dues actituds: decebre's, marxar cap a casa, enrabiarse, etcètera, o una altra. Nosaltres li vam oferir la possibilitat que un voluntari l'acompanyés fins a Puigcerdà, pogués allà exercir el seu vot i tornés cap a la Seu. Així va ser. El senyor, patint per si molestava, pobre home, doncs, se'n va anar cap a Puigcerdà, va votar i, més feliç que un gínjol, se'n va tornar cap a la Seu.

Segurament, aquesta imatge jo crec que expressa molt bé, com tants altres centenars d'exemples, milers d'exemples, el que va passar aquest diumenge en el nostre país. Va ser un procés, evidentment, de lideratge polític, de lideratge també del Govern, del Parlament, però sobretot, també, d'expressió ciutadana al voltant de la feia feta per part de milers i milers de voluntaris i voluntàries que van donar el seu temps perquè Catalunya, malgrat tots els malgrats, malgrat to-

tes les traves, etcètera, pogué expressar políticament com vol el futur del seu país.

I és per això que és bo que aquest Parlament pugui expressar també aquest agraïment a tothom que hi va contribuir d'una forma destacada i, evidentment, d'una forma decisiva. Però aquest no va ser un procés fàcil. Vam tenir molts pals a les rodes. No cal fer-ne un llistat, perquè tothom el coneix. Però hi va haver algú que va destacar gairebé més que tothom, no? En aquest cas va ser l'actuació de la delegada del Govern a Catalunya, la senyora Llanos de Luna, que va intimidar de forma permanent alcaldes, directors d'escoles, directors d'instituts, funcionaris, etcètera. Fa uns dies sentíem algú del Govern de l'Estat que parlava de l'edat mitjana. Jo crec que el més a prop de l'edat mitjana que hem estat en aquest procés ha estat el paper inquisitorial d'aquesta delegada del Govern a Catalunya, o, com molt bé deia el diputat Bosch, «contra Catalunya». Per tant, és evident que aquest Parlament ha d'exigir de nou la dimissió de la delegada del Govern de l'Estat.

Per si això no fos prou, a més a més, després d'aquest procés democràtic obert, participatiu, on tothom qui va voler va participar-hi i a més a més amb qualsevol de les opcions, només faltaria, ara ens trobem també que el Govern de l'Estat vol inculpar, de forma penal, de forma judicial, el president de la Generalitat, la vicepresidenta de la Generalitat, o, com a mínim, això ens deia ahir la portaveu de la fiscalia, la senyora Sánchez-Camacho.

Doncs, bé, els hem de dir que això no és només una qüestió del president de la Generalitat o de la vicepresidenta de la Generalitat; tots plegats ens en fem responsables, tots aquells que d'una forma o una altra hi vam voler participar, ens en fem responsables. I, per tant, també proposem l'autoinculpació del Parlament de Catalunya en aquest procés per aconseguir que la gent del nostre país pogué expressar democràticament la seva opinió al voltant del futur del país.

Creiem també que és bo que aquest procés participatiu, que encara és obert fins al dia 25 de novembre, i per tant també instem a tots aquells ciutadans que no van poder votar el dia 9, no hi van poder participar el dia 9, doncs, que ho facin fins al dia 25 de novembre..., és bo que se sàpiga, des d'un punt de vista oficial, quins són en aquest cas els resultats que hi va haver, majoritàriament favorables a la independència, però, sobretot, el que volem destacar, d'una amplíssima participació a tot el país. I creiem que és bo que també des del Govern es pugui enviar l'explicació d'aquests resultats arreu del món.

Finalment, en el darrer dels punts, doncs, que s'ha acordat, val a dir que entenem que el procés continua, i que, per tant, hi ha d'haver la consulta definitiva, com molt bé s'ha explicat, com molt bé ha dit el president en diverses ocasions.

S'intueix que després d'aquest mandat democràtic, que ha de ser la consulta definitiva, aquest Parlament encarregarà a un grup de treball designat de forma conjunta pel Parlament de Catalunya, que tingui en compte també els treballs que s'han fet des del Con-

sell Assessor per a la Transició Nacional, per tal de fer el procés constituent, en la forma d'estat propi, d'estat independent, allò que finalment la gent d'aquest país tingui a bé de votar en la consulta definitiva.

Per això donem suport a aquesta moció; l'hem transaccionada; intentem no fer apriorismes sobre quina serà la fórmula, com a mínim des del nostre partit, des del nostre grup polític, quina serà la fórmula d'estat, perquè entenem que és la gent qui ho ha de decidir, la gent qui ha de parlar, però entenem, també, que és important i bo, doncs, poder tenir el màxim consens possible en aquesta moció, que el que fa és felicitar la gent d'aquest país, reprovar la delegada del Govern i, evidentment, també, voler continuar el procés, doncs, amb tots, com correspon per a un procés tan, tan important com el que estem fent.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Marta Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, en primer lloc, un agraïment al Grup de la CUP per haver previst, doncs, la possibilitat que hi hagués una moció després del 9 de novembre en què tots puguem expressar els missatges que hi hem pogut contenir, i agrair també la voluntat, o, gairebé, jo diria, petició, de complementar-la entre tots, perquè d'això es tracta, que el Parlament, després d'una jornada històrica com la que vam viure al nostre país, tingui també la possibilitat d'expressar en forma de missatge polític des de la principal institució democràtica, doncs, el que va significar aquest 9 de novembre, i d'alguna manera deixar-ho per escrit i fer una petició de futur. Per tant, vagi per endavant aquest agraïment i la possibilitat de complementar entre tots el que va significar el 9 de novembre.

Respecte a la moció, dir molt clarament que compartim l'esperit de la moció, que l'esperit de la moció entenem que és tot allò que estigui a les nostres mans en aquest moment per assegurar, doncs, el procés que ha començat el nostre país; comencem-ho a fer, comencem-ho a determinar. Segurament, una consulta, un referèndum, un referèndum o una consulta, que no ha pogut estar al cent per cent a les nostres mans, perquè d'un referèndum, doncs, no en tenim les plenes competències, per tant depèn de l'autorització que ha de venir per part de l'Estat, i una consulta ha rebut el boicot sistemàtic i permanent del Govern de l'Estat..., doncs, no estava a les nostres mans garantir-ne el seu desenvolupament i els seus condicionants, però, en canvi, el procés constituent l'hem de començar a decidir i a dissenyar entre tots. Per tant, ens sembla molt correcte aprovar una moció.

I començo per l'últim punt, pel punt cinquè, que era el punt original, no?, d'aquesta moció, que contingui com ha de ser aquest procés constituent. I aquí també compartim l'esperit de fons de la moció, perquè a

nosaltres ens agraden sobretot dues paraules que ens sembla que són les que defineixen un procés constituent, que són la paraula «escoltar», que està continguda en el preàmbul d'aquesta moció, i és també la paraula «persones protagonistes». Aquest ha de ser el procés constituent en el nostre país, i, a més a més, tenint en compte que el procés ve de baix a dalt. Per tant, nosaltres, una vegada feta la feina, hem de retornar el procés a la gent. Un procés constituent entenem que és aquell que fa protagonista a tots els ciutadans per decidir com ha de ser el seu futur estat. Nosaltres sí que en aquest punt entenem que si hi ha unes eleccions al nostre país properament seran per respondre al mandat democràtic que tenim d'exercir el dret a decidir, que són unes eleccions constituents, i, per tant, a partir del dia després de les eleccions s'ha d'obrir aquest procés constituent.

Remarcant també que en el procés constituent jo crec que la moció per poca cosa que digui supera els informes del Consell Assessor de la Transició Nacional, ja; el supera, perquè ja diu que estem d'acord en el fet de configurar un grup de treball, que ja incorpora la societat civil, diu «agents polítics i socials representatius de la pluralitat del teixit existent», i això és molt important. Per tant, des del primer moment en el grup de treball que haurà de definir el procés constituent ja hi fem partícips els ciutadans. I aquesta ha de ser l'essència de qualsevol procés constituent, però sobretot del nostre.

Respecte a la resta de la moció, dir que hem pogut –jo crec que entre tots, no?– travar, i, per tant, aprovar en els propers minuts, quin creiem que és el missatge polític del passat 9 de novembre. En el primer punt diem, doncs, que els ciutadans de Catalunya van decidir, no?, el 9 de novembre fer un acte de sobirania, realment. Van decidir començar a caminar com a ciutadans lliures. Lluny queda aquella declaració de sobirania que el Govern espanyol una vegada més va portar al Tribunal Constitucional deixant-la suspesa. Doncs, mirin, els ciutadans de Catalunya han decidit superar suspensions, impugnacions, prohibicions, amenaces, pors, i diumenge van fer un acte de sobirania. Van, de fet, dir i constatar arreu del món –i això també queda dit a la moció–, amb ressò internacional i amb molts observadors, que el dret a decidir del poble de Catalunya, dels ciutadans de Catalunya, està per sobre de les limitacions que pretenguin posar-hi el Govern espanyol, el Tribunal Constitucional, etcètera, i la delegada del Govern espanyol, que és un o ha sigut un dels agents actius dintre de les institucions espanyoles que ha intentat impedir, doncs, que els ciutadans de Catalunya poguessin expressar la seva voluntat aquest 9 de novembre.

Evidentment, ens sembla que a part de donar aquest missatge polític molt clar, que els ciutadans de Catalunya estan preparats per exercir el dret a decidir superant totes les limitacions, ens semblava que també era molt important el que hi ha contingut en el punt 4, que és el missatge de les opcions polítiques que van escollir majoritàriament els ciutadans de Catalunya diumenge. I també demanar que el Govern es faci ressò que els ciutadans de Catalunya diumenge quan van

tenir l'oportunitat d'expressar les seves opcions polítiques ho van fer d'una forma absolutament clara a favor de la independència del nostre país, no?

I d'aquí rau, doncs, finalment, dir que quan els ciutadans puguin votar i decidir a favor de la independència el procés constituent que ha de començar just després d'unes eleccions que han de ser plenament constituents, és el d'un procés que en faci protagonista a tots i a cadascun dels ciutadans d'aquest país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret, en nom del Grup Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades i persones que ens acompanyen des del públic o que ens estan seguint des de casa seva, la sinèdoque pot ser un bon recurs literari, però és difícilment un recurs polític que sigui aconsellable. La sinèdoque, com vostès saben, és aquell recurs literari en què es pren el tot per la part o gairebé més freqüentment la part pel tot. I crec que als partidaris de la independència de Catalunya, l'entusiasme i determinació dels quals és perfectament comprensible a la vista de la mobilització dels darrers anys, els pot portar a perdre un cert sentit de la realitat, i un principi que en política és també important, que és aquest principi de realitat. És a dir, un pot pretendre transformar-la, però ha de conèixer i saber ben bé quina és aquesta realitat.

Ho dic perquè, sens dubte, la jornada de mobilització del 9 de novembre va ser una jornada exitosa per als seus organitzadors, sens dubte; va anar-hi moltíssima gent. Jo no entraré, en absolut, a la discussió sobre les xifres, perquè em sembla que era bastant observable que hi havia moltíssima gent participant aquell dia. Però, malgrat la mobilització extraordinària que segurament està molt lluny de l'abast de qualsevol altre moviment polític o social d'arreu d'Europa, el que és cert –i recordar-ho no vol dir parlar en contra de les persones que hi van participar– és que en aquest procés de participació no els ha seguit tot el poble de Catalunya. Hi ha una bona part de ciutadans i ciutadanes als quals, és cert, com ho deia el senyor Bosch, no podem atribuir una o altra voluntat, que no hi van participar.

El que sí que crec que és raonable presumir és que el vot independentista estava probablement mobilitzat en el seu màxim històric. Crec que és fàcil deduir-ho, i és el que és. És a dir, segons les xifres dels mateixos organitzadors una mica més d'1.800.000 persones, que són moltíssimes –que són moltíssimes. I això em porta a fer les consideracions que hauran de ser finals perquè el temps és el que és.

La primera consideració, que l'adreço a les forces polítiques d'àmbit estatal de tot l'arc parlamentari: això no es pot ignorar –no es pot ignorar. No es pot ignorar ni el fet que hi hagi una mobilització que només és

possible llegir en clau de protesta pel fet de no haver pogut, diguem-ne, pronunciar-se a través d'un procés regulat, amb totes les garanties, etcètera, no pot ser ignorat. Va anar moltíssima gent a participar d'aquest procés. I tampoc es pot ignorar que hi ha 1.800.000 persones, almenys, que han volgut aquell dia deixar patent la seva voluntat que hi hagi un estat català independent. Vaja, en un procés de participació que no es pot equiparar amb un referèndum, i, per tant, hauríem de veure com seria el comportament electoral en un referèndum, diguem-ne, amb conseqüències polítiques i jurídiques immediates. (*Veus de fons.*)

Però no es pot ignorar, perquè aquella voluntat que resulti ser majoritària entre els catalans i les catalanes respecte a la seva pròpia organització política, si s'ha expressat conforme a dret, amb totes les garanties democràtiques i de manera clara i inequívoca, ha de ser escoltat i respectat i ha de donar lloc a les transformacions necessàries per poder-la concretar en la realitat.

I per a fer això no és necessari ni reconèixer el dret de secessió de Catalunya basat en el principi d'autodeterminació en la seva vessant externa, ni tan sols basat en el principi d'autodeterminació, diguem-ne, per al *remedial right of secession*, o el que vulguin. N'hi ha prou a fer funcionar el principi democràtic, allò que alguns altres en diuen «el principi d'autodeterminació» en la seva vessant interna o l'autodeterminació *ongoing*, diguem-ne. I això és quelcom que al Canadà ja han solucionat i que em permeto reiterar una vegada més que ens podríem estalviar vint-i-cinc anys de debat al voltant d'aquesta qüestió, i faríem molt per a la salut mental del conjunt dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

La segona consideració, i aquesta adreçada a les forces polítiques catalanes, i especialment a les que propugnen, amb tota legitimitat, la independència. No poden pretendre seguir amb una llarga marxa endavant prescindint absolutament de si la resta de la població catalana els acompanya o no els acompanya. Qualsevol decisió que prenguin els catalans i les catalanes respecte a la seva organització política per ser una solució democràtica mínimament estable necessita que una amplíssima majoria dels ciutadans i les ciutadanes li reconeguin legitimitat al mateix procés mitjançant el qual se'ls consulta. Circumstància que, evidentment, no es produïa el 9 de novembre, i crec que tampoc estic, diguem-ne, fent escarafalls, sinó que és bastant obvi que no passava.

Per tant, en el que sigui que decideixin els catalans i les catalanes hi haurem de ser tots i totes el dia després. Per tant, fem-nos el favor de no voler imposar les nostres raons a les dels altres –i això ho dic per a tothom– i busquem la manera de solucionar democràticament, en base al principi democràtic, la situació política que viu Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Nuestro grupo votará en contra de esta moción –veo que en última instancia paccionada por las fuerzas separatistas de la cámara, concretamente, CiU, Esquerra Republicana, Iniciativa i CUP, en lo fundamental– i fundamentalmente porque esta moción lo que es, lo que representa, es un eufemismo de la subversión. (*Rialles.*) Sí, sí..., esta moción es propia de golpistas que violentan la democracia... Sí, sí... (*Veus de fons.*) Felicítense –felicítense. Pretenden abrir un proceso constituyente en Cataluña invitando a los parlamentarios a una revolución. Y lo paradójico, yo diría que lo impresentable, es que lo hacen desde la moqueta que pisan y desde el escaño que ocupan. Vergüenza –vergüenza– me daría desde el punto de vista democrático, no sé cómo son capaces de hacerlo. Lo que nos proponen es ilegítimo por antidemocrático y por populista.

Miren, después de haber fracasado estrepitosamente el día 9 de noviembre no cejan en su empeño. Es que solo les votan aquellos que les secundan: los separatistas convencidos. Yo creo que, de verdad, tendrían que hacérselo mirar. Es muy grave la situación que estamos viviendo en Cataluña. Mire, se lo digo además con toda claridad: están ustedes empobreciendo la cultura democrática de Cataluña desde su indigencia intelectual... (*Rialles i veus de fons.*) Hacen lo que les conviene como avezados populistas que alimentan la demagogia y deterioran gravemente la democracia representativa y parlamentaria simplemente para asaltar el poder. Ustedes van de populistas. (*Remor de veus.*) Su proyecto rupturista envuelto de asamblearismo, de prosperar, sería desastroso para el progreso económico y social de los catalanes. Con ustedes y su proyecto la decadencia está asegurada y lo esperpéntico es que el señor Artur Mas lo abraza. (*Veus de fons.*) Ya saben a qué me refiero, señor Fernández. Ustedes, los separatistas, corren atropelladamente para ver quién es el más radical en sus planteamientos, porque su radicalidad nada tiene de democrática, sino de regresiva y totalitaria. El estado de derecho no cederá ni un centímetro a pesar de ustedes alentando su demolición para dejarnos a la intemperie democrática.

Miren, señores de Iniciativa, las enmiendas que habían presentado no tienen desperdicio. Ustedes se habían pasado ocho pueblos. En esa amalgama política que gestionan es difícil aclararse. Buena prueba de ello son las discrepancias sobre cómo marcar estrategias para no ser carne de cañón política. Y es que Podemos, señor Bosch, amenaza con robarles la merienda, y eso les pone muy nerviosos. Para distraer la atención del descontrol interno ustedes construyen un ogro al que atizar, al Partido Popular, y así van tirando.

Dejen de satanizarnos solo por el hecho de pensar diferente. Es el mínimo comportamiento democrático que cabe exigirles. Y revisen, de verdad –révisenlo– su contradictorio discurso puesto de manifiesto en sus enmiendas. Piden a gritos, pedían a gritos no judicializar la política y, sin embargo, en sus enmiendas reclamaban que el Gobierno de la Generalitat emprendiera acciones legales contra la delegada del Gobierno

en Catalunya. (*L'orador aplaudeix.*) Bravo, señor Bosch –¡bravo!–, premio a la coherencia.

Les recuerdo que tanto la Ley de bases de régimen local como la Ley orgánica de funcionamiento de la Administración General del Estado habilitan a la delegada del Gobierno para hacer lo que ha hecho, porque tiene competencias para velar por la legalidad de los acuerdos que adopten los ayuntamientos... (*veus de fons*) –sí, señor Bosch...–, y que sus recursos además se destinen a fines de interés general y municipal.

Pero, claro, no sé..., de verdad, no sé qué hacen aquí porqué en esta casa se legisla, y de leyes ustedes demuestran no tener ni idea. ¿Verdad que a quién se salta un semáforo se le multa? Pues a quién incumple la ley también. Sean demócratas, vehiculen una reforma constitucional con arreglo a las buenas prácticas democráticas y no desde el populismo oportunista, eso sí, nunca para cargarse la soberanía del pueblo español y la unidad de España.

El presidente del Gobierno quiere escucharles, diputados socialistas, pero díganos de una vez qué quieren reformar y cómo quieren que sea, porqué nosotros nunca lo haremos sin el consenso que alumbró el pacto más eficaz de nuestra historia reciente: la Constitución de 1978.

Por eso yo acabo diciendo que hago más las palabras del presidente del Gobierno, Mariano Rajoy: «En Cataluña hoy hay más catalanes que independentistas.» Nada más.

Muchísimas gracias.

(*Alguns aplaudiments i forta remor de veus.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

(*Remor de veus.*)

Carina Mejías Sánchez

Bé, gràcies, presidenta. I gràcies als diputats, que estan tan divertits després d'aquesta intervenció. Jo faré el que pugui per recuperar la dignitat d'aquesta cambra, que crec que és el que mereix, no?

I en aquests moments jo podria fer, davant aquesta proposta, diverses coses –podria fer diverses coses. Podria fer un Aragonès, i és dir: «Com que no estic d'acord amb aquesta proposta, no la votarem a favor», i anar-me'n al meu escó. Ha creat escola, senyor Aragonès –ha creat escola. O podria argumentar que hi votarem en contra, simplement perquè el que ens proposen en aquesta moció és un projecte profundament insolidari, perquè el que pretén és blindar tota una sèrie de privilegis; perquè és populista i està basada en mentides a través de les quals vostès es volen atraure les simpaties de la gent, dels catalans de bona fe; basada en la desinformació, perquè ningú ha explicat a la gent quines són les veritables conseqüències d'aquest projecte polític; basada en la propaganda, senyor Ar-

rufat, en la propaganda, una gegantina campanya de propaganda que ha aprofitat..., no és que la instrumentalitzi, no, és que l'ha aprofitat el senyor Mas per fer-se-la seva i per sortir airoós, per recuperar el seu crèdit polític, ja que estava absolutament «denostat». Vull dir que ja no cal que digui: «No, no facin intents d'apropriar-se-la.» No, no..., és que el senyor Mas ja se l'ha apropiat. I molt especialment hi votarem en contra perquè està basada en la desobediència. I, per tant, nosaltres no la compartim.

Tenia aquesta possibilitat i podia fer-ho, però no ho faré –no ho faré. No utilitzaré tots els arguments que tenim nosaltres per fer entendre que aquest és un projecte profundament perjudicial per als catalans, que prendrem més mal del que guanyarem..., i perquè ningú n'ha explicat les veritables conseqüències.

A vostè, senyor Arrufat, que és el titular d'aquesta proposta, només li faré un prec. L'hi faré a vostè i el faré a tots els que votaran a favor d'aquesta proposta. I és que, miri, la democràcia no es pot fer a mida d'uns quants, i vostès no poden ignorar que el 70 per cent de catalans els ha girat l'esquena, perquè no ha participat en aquest procés. No hi participa. Però és que, a més a més, només vull demanar-los que reflexionin sobre una qüestió –sobre una qüestió. Miri, el seu company d'escó, el senyor Fernàndez, un dia, en una conversa privada, em va comentar que els seus pares eren d'origen de Zamora. I en aquest Parlament hi han molts diputats que tenen familiars no del mateix origen que el senyor Fernàndez però sí de la resta d'Espanya. (*Pausa.*) Vostè mateix, no ho sabia –vostè mateix. Doncs miri: molts parlamentaris, entre els quals em trobo jo mateixa, tenen familiars, amics, coneguts, a la resta d'Espanya. I jo el que em pregunto és com vostès se senten còmodes defensant un projecte polític que s'ha fonamentat en la insolidaritat amb la resta d'Espanya i a sembrar desavinences, desconfiances i sospites en la resta d'espanyols. Perquè així ho perceben a fora. Una cosa és que vostès ho vulguin pintar com una batalla entre dos governs, però la realitat és que aquí hi ha un enfrontament entre dues societats que vostès volen enfrontar. I a més a més perquè tot aquest procediment, tota aquesta llarga trajectòria per arribar fins on vostès volen arribar, s'ha fonamentat en desqualificacions, menyspreus i menyspreus, fet que ha provocat una cosa gravíssima, senyor Arrufat i resta de diputats d'aquesta cambra, que és una enorme fractura sentimental entre societats germanes, entre persones que provenen d'un mateix origen, en aquest fràgil i difícil entramat que és la convivència, que és el que més hem de preservar. Això és el que intenten fer vostès. I com que això és profundament immoral, nosaltres no participarem en aquesta proposta. Per això votarem que no a la seva moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Déu n'hi do!, els aliats del Partit Popular per al projecte independentista, perquè en un moment ens ha dit «subversivos», «revolucionarios», «indigentes intelectuales», «avezados populistas», «asaltantes del poder», «decadentes», «radicales», «totalitarios» i «es-perpento». Pobre Valle-Inclán! –pobre Valle-Inclán! Si el veiés, si n'escruria, de pàgines!

És cert, hi ha un punt que ens preocupa enormement, no? Com algú pot convèncer veïns i veïnes nostres que no tenim dret a decidir, a discutir normalment, sobre arguments, de forma racional, el que volem fer com a societat en el futur. Que algú pugui atrevir-se a dir a una part important de la població: «No, no en feu cas, ho intenten argumentar, però tranquils, que hi ha l'Estat al darrere que els ho prohibirà, els ho impugnarà tot i no podran... És igual, que parlin –que parlin–, que no podran decidir.» Això sí que fragmenta, això sí que fractura i això sí que divideix.

I a ningú se li escapa, almenys a nosaltres no se'ns escapa: Espanya no assumeix el repte de fer un referèndum, com sí que fa Anglaterra, perquè li costaria Déu i ajut ara mateix defensar el seu projecte econòmic, cultural, polític, davant d'unes classes populars empobrides, marginades, que se les tracta d'inútils i se les tracta de menors d'edat, incapaces de decidir, que només han de pagar les factures de la crisi i han d'anar veient com van circulant tots els seus polítics, o molts dels seus polítics, per les presons o pels jutjats enduent-se les butxaques plenes de diners. Seria molt difícilment defensable argumentar ara mateix en aquesta Espanya que ens quedem, que és el projecte de futur. Francament difícil. I per això no es vol assumir el repte. I també perquè deuen tenir enquestes que els donen un resultat contrari. I, per tant, assumir el repte per perdre'l, òbviament, això ho faria un estat democràtic, però no ho faria algú que vol governar per sobre de tot i en contra de qui sigui.

Nosaltres, òbviament, no podem saber si hi ha una majoria favorable a la independència. És que no se'ns permet fer un referèndum! Aquí està la clau de la qüestió: que no podem. I, per tant, com que no podem, i esperar l'impossible no ho farem, avancem –avancem– sense fer mal a ningú, eh?, avancem i anem tirant endavant, i anem fent els passos necessaris i saltant els entrebancs que anem trobant pel camí. I, òbviament, que el mandat que surt de la consulta el 9 de novembre no és el definitiu i irrevocable perquè no hi ha participat molta gent. N'hi hauran més, d'ocasions, en què aquesta gent hauria de participar, unes eleccions que han de venir properament, que haurien de venir properament, per renovar aquest mandat democràtic i preguntar a la gent, els del sí, els del no, els del no-sí, els del sí-no, que què en pensen, de tot plegat, i què recolzen o no..., i que, per tant, allà expliquin arguments, expliquin conseqüències veritables de la independència, que nosaltres explicarem conseqüències veritables de continuar en aquest Estat, de com acabarem com a classes populars si continuem en aquest Estat espanyol. Res més.

Nosaltres, òbviament, ens autoinculpem tots plegats de qualsevol tipus de querella o demanda judicial que

vulguin fer amb totes aquestes acusacions que ens ha llegit el diputat del Partit Popular. De totes en som certament culpables, com ho és tota la gent que ha sortit al carrer, amb la consciència a més a més plena i segura que ho assumirà també com a càrrec tothom que hi va participar; també els que van votar no, els que van votar sí-no, assumeixen aquesta responsabilitat com a càrrecs.

I, finalment, a Espanya hi ha una visió òbviament particular del que passa aquí, perquè molts tenim família a Espanya i escoltem exactament què diuen allà, a Espanya. I sap de qui ho senten, moltes vegades? D'un Albert Rivera o de molts dels seus portaveus, que no paren d'aparèixer a la televisió espanyola explicant una versió, legítima, del que passa aquí, però una sola versió –una sola versió. I després és l'única... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Cridem a votació. (*Carina Mejías Sánchez demana per parlar.*) Senyora Mejías...

Carina Mejías Sánchez

Sí, per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Carina Mejías Sánchez

Miri, senyor Arrufat, jo crec que és tan legítim que el senyor Rivera vagi a les televisions que el criden com és il·legítim que li tanquin les portes de la televisió de Catalunya i no ens deixin explicar les nostres... (*Fora remor de veus.*) Sí!, sí!, ja sé que no els agrada escoltar-ho, això. Que no ens deixin explicar les nostres raons en contra. I a més a més li diré una altra cosa, senyor Arrufat: les campanyes a favor i en contra es fan sempre dintre de la legalitat..., amb campanyes empaquades per la llei, no fora.

(*Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Santamaría...

Sergio Santamaría Santigosa

Sí, por alusiones.

La presidenta

Trenta segons.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Señor Arrufat, la relación que le he hecho se ajusta a la verdad. Lo digo... Sí, sí, a la verdad radical. Lo digo porque en esta cámara los im-

properios que le escucho a usted y a sus compañeros de escaño son muchas veces inenarrables. Por tanto, no se escandalice cuando se le pone frente al espejo, porque, señor Arrufat, si usted se mirara al espejo seguro que el espejo se rompería.

(Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Bosch...

Jaume Bosch i Mestres

Sí, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Jaume Bosch i Mestres

Al·lusions del senyor Santamaría, que crec que sí que m'ha al·ludit. És per dir-li que m'ha atribuït una mania sobtada al PP per raons electorals. Qualsevol persona que em conegui –vostè no em coneix gaire– sap que la meua mania democràtica al PP ve de lluny i va més lluny, encara.

(Rialles.)

I amb relació als coneixements jurídics també li recomano..., que a vostè crec que li va passar una cosa: que és que quan va estudiar història del dret es va quedar aturat al Decret de Nova Planta.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle. Albert Batalla i Siscart demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Batalla...

Albert Batalla i Siscart

Per contradiccions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Batalla i Siscart

Sí, només dir a la senyora Mejías, per aquest darrer comentari que ha fet, que em sembla tremendament injust que acusi TV3 de manca de pluralitat, però sobretot de tancar les portes als representants de Ciutadans. *(Remor de veus.)* Si us plau, si vol, quan sortim d'aquest plenari quedem vostè i jo i fem una llista de totes les vegades en aquest darrer mes que el senyor Albert Rivera o qualsevol altre membre de Ciutadans han estat a TV3 i a Catalunya Ràdio. Sense cap mena de dubte, molt superior al que la majoria dels representants del Parlament de Catalunya han estat a Televisió Espanyola o a qualsevol altre mitjà de comunicació públic o privat d'aquest país.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle. Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Arrufat... *(Carina Mejías Sánchez demana per parlar. Veus de fons)* La senyora Mejías ja ha parlat una vegada, i el que no farem és una segona moció. Senyor Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Per al·lusions del senyor Santamaría.

La presidenta

Trenta segons.

Quim Arrufat Ibáñez

No era per... Per nosaltres, la meitat de coses que ha llegit, de «subversius», «revolucionaris»..., no eren insults. I no sé si el mirall es trencaria. Nosaltres, en tot cas, no s'ofengui, li agraïm la seva franquesa, que en castellà seria alguna cosa així com *gracias por haber sido tan franco*.

(Rialles. Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías, ara què vol?

(Remor de veus.)

Carina Mejías Sánchez

Vull parlar.

La presidenta

Ja ha parlat –ja ha parlat.

Carina Mejías Sánchez

Això és un parlament que dóna dret al fet que quan algú és al·ludit pugui tenir dret a rèplica.

(Remor de veus.)

La presidenta

Però si ja ho ha dit abans, ja ha parlat abans!

Carina Mejías Sánchez

Li demano, senyora presidenta, que com que jo ja he respost en el meu torn de resposta i hi ha hagut una persona que ha al·ludit directament el president del meu grup..., jo cedeixo que el president del meu grup repliqui.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Rivera Díaz

Sí. No, només, senyora presidenta..., quan el portaveu de Convergència i Unió en aquesta cambra s'erigeix en portaveu de TV3 està tot dit. És a dir, la TV3 se suposa que és una televisió de tots, i ell és el defensor de la televisió pública, on fan massatges al president, on fan línies editorials clavades a Convergència i Unió i on fan... (*Forta remor de veus.*) No s'esverin, tranquils –no s'esverin, tranquils, tranquils. Senyora presidenta, si vostè demana que calli la gent, quan parlo jo també m'agradaria que ho demani. Estaria bé. (*Veus de fons.*) No ho farà? Quan vulguin, segueixo. (*Pausa.*) No, dic que tranquils, que si vostès tenen una tele per a vostès que la paguem tots..., igual que els col·legis públics, igual que els diners públics i els funcionaris, que hem pagat tots el 9-N perquè vostès facin el seu muntatge polític.

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Turull, per què demana la paraula?

Jordi Turull i Negre

El senyor Rivera s'ha referit al portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i, si no ho tinc mal entès, sóc jo. (*Forta remor de veus.*) Senyor..., senyor Rivera, no ens comparem –no ens comparem– amb altres televisions. (*Veus de fons.*) Porti'm vostè aquí el minutatge que té Ciutadans, amb nou diputats al Parlament de Catalunya, el que surt a TV3 i a Catalunya Ràdio, i el minutatge que té el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, amb cinquanta diputats, a TV3 i a Catalunya Ràdio. Vingui i llegeixi-ho aquí davant.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Passem a la votació.

Hi ha petició de votació separada del punt 5.

Votem, en primer lloc, el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 72 vots a favor, 44 en contra i 12 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

(*Remor de veus. Maurici Lucena i Betriu demana per parlar. Pausa.*)

Maurici Lucena i Betriu

No em vol deixar parlar, ja ho veig. Presidenta, no, em disculpo d'antuvi perquè nosaltres volíem demanar votació separada dels punts 2 i 3.

Gràcies.

La presidenta

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 85 vots a favor, 26 en contra i 18 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 85 vots a favor, 26 en contra i 18 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 85 vots a favor, 43 en contra i 1 abstenció.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les accions polítiques i judicials per a no pagar el deute amb el projecte Castor (tram. 302-00218/10)

Passem a la següent moció, que és la subsegüent a la interpellació sobre les accions polítiques i judicials per no pagar el deute amb el projecte Castor. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau. (*Pausa.*) Ja pot començar.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, aquest dematí, a Madrid, les entitats de la Plataforma en Defensa de les Terres del Sénia, l'Associació de Defensa dels Consumidors, la Plataforma per un Nou Model Energètic, l'Observatori del Deute i altres entitats han fet una roda de premsa justament per denunciar el deute il·legítim dels 1.350 milions del projecte Castor que es vol fer pagar a la ciutadania. Un nou robatori, un nou rescat d'una inversió d'una empresa privada amb recursos públics; una nova mostra del que un periodista diu que és «l'estúpid capitalisme espanyol», de què jo dic que Catalunya tampoc és aliena, i que fa com hem fet amb les autopistes o amb el sector elèctric.

Des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida hem donat suport a aquesta roda, i hi seguirem donant suport més enllà del que avui aprovem en aquest Parlament, i lluitarem després del que avui s'aprovi aquí perquè no haguem de pagar aquest deute i perquè es depurin totes les responsabilitats polítiques i tècniques.

Mirin, aquesta moció obliga directament el Govern de la Generalitat que actuï, l'hi obliga en plena sintonia amb el que són les recomanacions que ha fet el Síndic de Greuges després d'una ronda amb el Col·legi d'Advocats i amb el Col·legi de Geòlegs.

I dic «obliga» perquè, diputats i diputades, el 2013 ja vam aprovar una moció, i saben què és el que va fer el Govern? Bé, doncs, exactament, el conseller Puig el que va fer amb aquella moció va ser enviar una carta al ministre en què li deia: «Apreciado ministro,

me es grato adjuntarle la moción. Tome las medidas oportunas.» Aquesta no és l'actuació que esperem del Govern de Catalunya. I, per tant, en aquesta moció, en els punts que avui aprovarem, diem que «obliga», perquè demanem la proactivitat d'aquest Govern més enllà. Perquè, si no, ens preguntem on està la valentia, el coratge, l'astúcia, la desobediència, del Govern, en aquest cas. Senzillament, no hi és. Potser perquè darrere d'aquest projecte hi ha uns interessos econòmics. No oblidem que qui guanyarà amb aquest rescat serà la banca, tornarà a guanyar la banca. La banca sempre guanya. En concret, 1.055 milions, de què una bona part aniran a CaixaBank, i potser malgrat..., perquè, encara que es qüestionin les formes en l'execució del projecte, no es qüestiona, i fins i tot es comparteix, el model energètic que hi ha darrere d'aquest projecte, un model que concentra tot el poder en grans corporacions d'aquestes que socialitzen els riscos, que quan elles guanyen, guanyen, i quan elles perden, perden tots, i que a més subverteixen aquell principi de qui contamina paga. En aquest cas es veu clar, eh?, qui contamina cobra.

I per què dic que vostès no..., comparteixen aquest model energètic? I vaig a la part de la moció que segurament, i sentint-ho molt, pena, doncs no podrem aprovar. I és la que fa referència a les lliçons del Castor, que són les que vostès no han après; les lliçons del Castor que ara tindriem possibilitat d'esmenar. Per exemple, en les qüestions de les prospeccions. Doncs no: en les qüestions de les prospeccions d'hidrocarburs a les nostres costes, vostès ens neguen fins i tot poder fer una consulta, una consulta com demanen tots els grups de les Canàries. Què passa, que sobre l'energia no tenim dret a decidir? Sobre el futur econòmic de la nostra costa, sobre el turisme, sobre la pesca, que es veurà afectada per aquestes prospeccions, sobre això, no tenim dret a decidir. Bé, pel que sembla, no tenim ni dret a un procés participatiu. Perquè hi ha un punt de la nostra moció en què demanem que s'iniciï un debat sobre la qüestió nuclear. Però sobre això ja no a decidir, ni perquè s'obri un debat ni a un procés participatiu. Amb aquest nosaltres demanem que puguem parlar de quants anys més han d'estar obertes les nuclears. Perquè, mirin, en el Llibre blanc vostès aposten per vint anys més de vida. És a dir, ens plantaríem en seixanta anys. Això, sense consulta a la ciutadania; això, unilateralment i sense aquest debat.

Per tant, nosaltres el que volem avui amb aquesta moció és que aquells punts que aprovem aquí el Govern els compleixi. I aquest cop no només nosaltres exigirem i estarem amatents perquè el Govern els compleixi, sinó que serà també la ciutadania, la gent d'Alcanar, d'Ullden, de la Ràpita i de la resta del país, que els observarà..., de Catalunya..., sabrà si el Govern aquest cop es posa al seu costat, al costat del bé comú, al costat dels ciutadans, o un cop més es posa al costat dels poderosos.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes, en nom del Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Presidenta... Vicepresidenta del Govern, conseller, diputades, diputats, com tots els projectes d'emmagatzemament de gas... –recordem que a part del Castor n'hi han dos que estan operatius, Yela i Gaviota–, es van plantejar per dues raons fonamentals. Primer, perquè Espanya, l'Estat espanyol, també Catalunya, és un país fortament dependent de les seves importacions energètiques, i en cas d'interrupció, sobretot en el cas del gas, doncs necessitàvem, o necessitem, un coixí fins a buscar alternatives. Dos: en aquestes situacions extremes, tenir emmagatzemament de gas serveix també per evitar-ne pujades de preu. D'exemples, en tenim a la resta dels països de la Unió Europea.

De fet, aquest és un projecte que es remunta, el del Castor, a l'any 1996. Cal constatar que al projecte anomenat «Castor» fins al dia d'avui no hi ha hagut cap despesa per als contribuents. Tot i que és una inversió que està subjecta a regulació, no es tracta d'una inversió pública. Es tracta d'una inversió privada. Un fet rellevant que jo crec que cal explicar és que la instal·lació mai ha arribat a posar-se en marxa de manera definitiva a l'haver-hi els problemes de tots coneguts, no? Pel fet d'iniciar-se les proves d'injecció i començar tot el fenomen de terratrèmols, doncs es va suspendre la injecció de gas. I, per tant, aquesta és una instal·lació que no s'ha posat mai en marxa definitivament. I aquest és un fet rellevant, des del nostre punt de vista, ja que el Decret 855 de l'any 2008 el que deia, o el que diu, és que permet la compensació sempre que les instal·lacions continuïn operatives. Aquesta és una instal·lació que no..., és operativa..., perquè no sabem si funcionava o no. Més aviat, tenim la constatació que pels problemes que hi han hagut no està o no pot posar-se en funcionament. I, per tant, no és operativa. Per tant, en conseqüència, si aquesta és una instal·lació que no compleix aquesta condició d'operativitat, la pregunta que fem nosaltres, el Grup Parlamentari dels Socialistes de Catalunya, és per què s'ha de compensar, tenint en compte que era una inversió privada.

Al Reial decret 13 d'aquest any, pel qual s'estableix la hivernació, que no el desmantellament, del projecte, des del nostre punt de vista sembla que el Govern de l'Estat ha renunciat a diverses coses. Primer, ha renunciat a imputar al concessionari qualsevol tipus de responsabilitat sobre aquest projecte. Què és el que ha passat, què és el que ha impedit la seva posada en servei, que és el que s'havia fet malament en el passat. No em digui que no, senyor Luna, perquè ara li faré una sèrie de suggeriments, eh?, a veure si el seu grup parlamentari hi està d'acord.

Nosaltres opinem que cal esgotar totes les vies jurídiques, cosa que el Govern de l'Estat no ha fet. Creiem que s'han de fer públics tots els estudis i informes que s'hagin encarregat o recopilat sobre les mancances i errades del projecte. I sobre aquesta base s'ha de negociar. Si al final s'ha de compensar alguna cosa, s'ha de negociar, també. Un quitament a la concessi- onària, perquè alguna responsabilitat deu tenir. No hi ha altres mecanismes que no optin al finançament dels mercats? Nosaltres creiem que sí. La Comissió Europea no ha de dir quelcom, no s'ha de pronunciar sobre

si la solució adoptada s'ajusta al dret comunitari? Nosaltres creiem que també, i el Govern no ho ha fet.

Les esmenes que hem presentat van en la línia de reflexió i acord ampli sobre el model energètic a Catalunya. En el tema de les nuclears, nosaltres hem presentat una esmena que ja sabíem que no seria acceptada, però nosaltres seguim defensant que caldria fixar una data de tancament de les nuclears, sobre la vida útil d'aquestes, que nosaltres creiem que són quaranta anys, que és per al que van estar dissenyades. Hem d'obrir la reflexió, perquè en aquests moments el 50 per cent de la producció d'energia elèctrica a Catalunya prové de les centrals nuclears, i hem de fer una reflexió i arribar a acords com més amplis millor sobre el model energètic que necessitem i el camí cap a la transició energètica.

I la transició energètica implica també, amb aquest horitzó de tancament de les centrals nuclears, que les comarques catalanes amb centrals nuclears tinguin un pla industrial de substitució. Això que hem aprovat més d'una vegada en aquest Parlament i que el Govern de Catalunya al llarg d'aquests darrers quatre anys no ha fet.

Gràcies, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, diputats i diputades, bé, fa un any que estàvem aquí demanant, arran dels sismes que es van produir a les Terres de l'Ebre, en concret a les poblacions del Montsià, estàvem demanant el desmantellament tant de la planta marítima com de la planta terrestre del magatzem Castor. En aquell moment ens vam posar d'acord; la majoria de grups parlamentaris excepte el PP vam votar a favor d'una moció en què, a part de mostrar la nostra indignació per no tenir la documentació necessària aportada per part de l'Estat espanyol... (*Remor de veus.*) Sí, senyor Luna, ja sé què em vol dir, però no entraré al solc. Bé, no teníem documentació, davant d'una manca de documentació que l'hem anat requerint i que no ha arribat ni al territori ni ha arribat al Govern de la Generalitat de Catalunya, des de Convergència i Unió continuem reclamant la manca d'informació.

En aquest sentit, he demanat a tots els grups parlamentaris..., faré una presentació d'una esmena *in voce* que ara vindré a llegir. L'esmena diu el següent: «Demanar al Govern de l'Estat que faci pública tota la documentació del procés d'adjudicació de Castor, del seguiment de les obres, de l'estudi dels episodis sísmics i de la seva relació amb l'actuació de l'empresa i del càlcul de la indemnització.» Si el senyors del Partit Popular tan tranquils estan que, realment, aquesta documentació ja està aportada, aquesta esmena *in voce*, gràcies a Déu, la podem aprovar tots junts, podem fer i per majoria d'aquesta cambra la podem aprovar conjuntament, perquè, si la documentació ja està aportada, no cal discutir i no cal tornar a fer.

Al mateix conseller Puig, en el moment de la interpellació, la senyora Grau li estava demanant que s'havien de prendre una sèrie de mesures que la majoria li va contestar al conseller Puig que hi estaven d'acord. S'han pres mesures a nivell judicial, però jo torno a reiterar la manca d'informació i la manca de tenir expedients a sobre la taula és la que no facilita la transparència per a poder determinar que, realment, el procés que s'ha seguit és un procés totalment il·lògic i, a més a més d'il·lògic, jo crec que es pot arribar a denunciar. Què volem? Volem que l'Estat faci això, simplement, presenti la documentació i, a partir d'aquí, si tenen la raó no cal patir i si no la tenen, doncs, ho faran veure.

També voldria la responsabilitat –ho vaig demanar en el seu moment i ho torno a demanar– del ministre Soria en la seva actuació, perquè amb la manca d'informació que hem tingut per part del Govern de la Generalitat, l'únic que posa en relleu és que els fets poden ser susceptibles de presentar un recurs d'inconstitucionalitat. Ara ens trobem en un punt en què el Govern de la Generalitat ha demanat ja el dictamen preceptiu al Consell de Garanties Estatutàries per a poder interposar el recurs. Voldria saber si el Tribunal Constitucional serà tan ràpid, si actuarà tan ràpidament, en vint-i-quatre hores, igual que ho fa quan se li reclama des de l'Estat espanyol actuar en vint-i-quatre hores. Voldria saber si en el moment de la interposició del recurs d'inconstitucionalitat, que crec que ens donarà el Consell de Garanties suficient base jurídica per poder-lo interposar, voldria saber això.

Bé. Com a ciutadana de les Terres de l'Ebre, com a ciutadana del Montsià, dir que a les poblacions més afectades continuen la gent sense cobrar cap tipus d'indemnització per danys materials que ja s'haurien d'haver pagat –ja s'haurien d'haver pagat– perquè si ens posem a parlar de danys morals és un concepte que, podem dir, ja es podrà definir, però els danys materials ja s'haurien hagut de pagar. Ho comentava la senyora Grau, que en el seu moment el mateix informe que ens presenta el Síndic de Greuges aquí al Parlament ho reclama, que no s'han fet aquestes indemnitzacions; per tant, reiterem i tornem a reclamar; les indemnitzacions haurien d'estar pagades i, bé, hi ha molts temes que hauria volgut tractar i no es pot tractar.

Li donem suport, evidentment, a tot el punt, o sigui els set punts de la moció que parlen concretament del tema Castor. Demanem votació separada del punt 8; no entraré al solc quant al primer paràgraf del principi, al primer paràgraf; i quant als punts subsegüents, punt 8.1, 8.2, entendrem que no entrarem en el tema energètic, tot i saber que hi ha coses que ja s'estan fent, com el Pacte nacional per la sobirania energètica, o sigui, hi hauria punts que haurien pogut estar, però entenem que ara pertoca el tema Castor.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Salvadó.

Josep Lluís Salvador i Tenesa

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats i diputades, bé, fa un any que, com a conseqüència dels terratrèmols que vam patir a les Terres de l'Ebre i a les terres del Maestrat, hem pogut debatre en aquesta cambra en diverses ocasions sobre el tema del Castor, en concret hem tingut l'oportunitat d'adreçar diverses preguntes als diferents membres del nostre Govern implicats en la matèria, i esta seria la segona moció que aprovarem en este Parlament i ho tornarem a fer segurament en una amplíssima majoria i en un ampli consens que avui esperem tornar a poder conciliar, i des d'Esquerra Republicana, òbviament, li donarem un suport ampliíssim, al contingut d'esta moció, perquè és una qüestió de lògica, és una qüestió absolutament transversal i de defensa dels interessos dels ciutadans del nostre país.

Repasant les notes de què vaig fer ús per defensar la moció que vam aprovar just ara fa un any, pràcticament m'he adonat que només canviant els temps, alguns temps verbals, pràcticament totes les notes eren absolutament vigents i absolutament actuals. En aquell moment parlàvem de futur, parlàvem que preveïem que les coses acabarien com ara han acabat i, malauradament, les pitjors previsions han acabat sent confirmades pel contingut del real decret llei aprovat el passat 3 d'octubre. Un real decret llei on, malauradament, l'element que ens pesa més a la gent de l'Ebre i a la gent del Maestrat és el fet que no es desmantella el projecte, es decideix no desmantellar-lo, es decideix mantenir el projecte en hibernació, la qual cosa, i el mateix deia el decret ho contempla, permetrà en un futur o bé desmantellar el magatzem o bé reintegrar estes instal·lacions en una nova concessió d'explotació del magatzem.

Mos sembla increïble que unes instal·lacions que han deixat un reguitzell de centenars de terratrèmols, algun d'ells han arribat al 4,2 de l'escala de Richter, pugui plantejar-se que si en algun moment se puguin tornar a posar en funcionament. Això sí, el real decret anuncia que esta vegada la concessió s'haurà de donar per concurrència pública i competitiva, segurament, no com se va fer l'altra vegada, que es va fer a dit. Com a mínim, esperem de les lliçons que abans comentava l'Hortènsia Grau, que se n'extraguin algunes conclusions i algunes conseqüències de l'experiència del Castor, i em sembla que n'hi ha una que és fonamental, que tu et presentes per demanar feina a qualsevol administració, a qualsevol empresa, i et demanen una certa experiència, i per a fer projectes de l'altíssima complexitat tècnica, d'altíssima complexitat de tot el procés sismològic que hi havia al seu entorn, acaba donant-se la concessió a una empresa que l'única experiència que aporta és en obra pública i que no havia portat a terme obres d'aquestes característiques en la seua història. Per tant, esperem que en el futur tant el Govern de l'Estat com la resta d'administracions tinguem molt present l'experiència de les empreses per transmetre i per transferir concessions d'aquestes característiques.

La segona part de l'escàndol que incorpora el real decret llei és esta indemnització de 1.350 milions d'euro-

ros, que, com ja s'ha dit àmpliament, acabaran convertint-se en 4.000 milions pagats pels contribuents, pagats pels consumidors tant de gas com d'energia elèctrica i, òbviament, fa posar els pèls de punta que una empresa que ha provocat un dels desastres tècnics més importants de l'Europa occidental, a sobre se li acabi portant a terme una indemnització d'aquestes característiques. Com bé es diu a la moció presentada per l'Hortènsia, mos sembla que és absolutament fonamental que s'actui, que es paralitzi una indemnització que correspon pagar-se dissabte que ve; els tres mesos expiren el dissabte que ve i, per tant, em sembla que, malauradament, i davant de la tradicional relació del Govern de l'Estat respecte a les peticions de la ciutadania i d'aquesta cambra, estem absolutament convençuts i no tenim cap mena de dubte que els senyors d'ACS cobraran religiosament el proper dissabte i mos sembla important que es plantegi d'una forma molt clara i molt explícita que s'han de reconèixer abans que res les indemnitzacions sobre els ciutadans i les empreses del territori que han vistos afectats els seus interessos pels terratrèmols que es van portar a terme.

En tot cas, esperem i demanem, una vegada més, moltíssima contundència al Govern català perquè s'actui des de totes les institucions, des de totes les instàncies, en contra d'aquestes instal·lacions, en contra d'este real decret i que de ben segur comptarà amb el suport d'una àmplia majoria d'esta cambra i d'una forma molt explícita dels ciutadans de les Terres de l'Ebre.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, bé, avui debatem una moció d'accions polítiques i judicials per a no pagar el deute amb el projecte Castor presentada per la senyora Hortènsia Grau, i el primer dubte que tinc és sobre l'expressió «deute». Estaríem parlant potser més d'una indemnització que podem considerar justa o apropiada, segur que l'empresa ho considera així, o com d'altres pensem, potser és injusta i inapropiada, i aquest és al final un dels focus principals d'aquesta qüestió, no?

S'ha d'indemnitzar Escal UGS? Primer de tot, hem de tornar a reconèixer la necessitat d'incrementar la capacitat d'emmagatzematge i la distribució de gas natural a Espanya, una font energètica que és primordial, i ho tornem a dir: a Espanya i, per tant, a Catalunya tenim una gran dependència energètica. I tenim una manca important de capacitat d'emmagatzematge que està al voltant del 60 per cent de les reserves necessàries de gas natural per poder fer front amb garanties a les demandes de consum. Hauríem de tenir reserves per llei per sobre dels trenta dies de demanda, però l'actual capacitat d'emmagatzematge està al voltant dels vint dies de demanda. Una mancança que és encara més greu perquè la capacitat d'extracció i de distribució de les reserves emmagatzemades actualment se'n va per sobre dels cent trenta dies d'extracció total.

Per tant, des d'un punt de vista estratègic pel que fa a la capacitat energètica, a la disponibilitat de reserves de gas natural, un projecte com el Castor podria considerar-se necessari. Una bona opció per complementar altres grans magatzems soterranis de gas natural, com els que la mateixa Escal UGS té operatius a Huesca, el Serrablo, i a Biscaia, el Gaviota, no? Per tant, en els orígens del projecte l'aprofitament de l'antic jaciment marí de petroli a Amposta per convertir-lo en un gran magatzem soterrani de gas natural responia a una necessitat estratègica que segueix plenament vigent i aquí resta pendent –i dins de la moció, doncs, ja s'inclou un apartat d'«està pendent»–, precisament, el debat del model energètic.

La veritat és que seguim tenint una energia molt cara, molt escassa, amb molta dependència externa i que ens està restant molta competitivitat a empreses, a famílies, a autònoms. Per tant, és un debat pendent i que l'hauríem de posar sobre la taula continuadament. Seguim molt lluny, encara, de la capacitat de reserva i d'extracció i de distribució que necessitem pel que fa al gas natural i molt per sota de països del nostre entorn, com per exemple França, que, tot i tenir molta menys dependència del gas –hem de recordar la seva capacitat d'energia nuclear–, disposa de quinze grans dipòsits soterranis amb una capacitat de noranta-sis dies de demanda que, a més a més, podrien extraure en només quaranta-cinc dies.

Per tant, el Castor semblava necessari i convenient, però potser no tot s'ha fet com cal, sembla –sembla– que no tot s'ha fet com cal. Quan el Govern d'Espanya encapçalat aleshores pel senyor Rodríguez Zapatero va prendre la decisió d'autoritzar aquest emmagatzematge soterrani marí entre Amposta i Vinaròs, ja hi havia informes tècnics que alertaven del perill que la injecció de gas generés activitat sísmica a la zona. Tot i això, el Govern se la va jugar i va perdre, i ara ens tocarà pagar a tots la seva aposta. I és això el que no s'acaba de veure clar. No veiem clar que s'hagi d'executar bona part del projecte sense un estudi..., o que s'hagi executat bona part del projecte sense un estudi suficientment extens i acurat d'impacte ambiental, en haver-se subdividit el projecte en projectes més petits de cara a evitar, precisament, sotmetre'l a una avaluació més acurada des del punt de vista d'impacte ambiental. No veiem tampoc clar que les condicions de licitació i atorgament de la concessió siguin conformes als interessos generals i no hi hagi cap mena de tracte de favor a Escal UGS, és a dir, principalment, a ACS, soci majoritari d'aquesta societat. El Govern de la Generalitat, doncs, hauria de fer cas a aquesta moció.

No veiem clar que sigui via real decret llei que s'acordi compensar la inversió en el projecte per part d'Escal UGS, condicionada en la mateixa concessió que les instal·lacions estiguessin operatives. Quan s'ha acordat la compensació de la inversió, les instal·lacions no estaven operatives i el projecte estava suspès temporalment. Aquest malaurat projecte Castor ha afectat molts ciutadans de les comarques del sud de Tarragona, afectats que han de rebre les indemnitzacions que els corresponguin el més aviat possible, un cop s'avaluï adequadament els perjudicis causats. Però, amb

aquest real decret llei, els perjudicis abasten a tots els ciutadans espanyols, perquè, encara que algú hagi dit en alguna ocasió que el diner públic no és de ningú, ho pagarem entre tots.

Gràcies, presidenta, diputats...

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorables *consellers*, señoras y señores diputados, bien, podría decirse que el Castor es el monumento al despilfarro, los errores y las contradicciones del Gobierno socialista de Zapatero. A ver si aclaramos la cronología y los hechos. En el 2006, el Gobierno socialista de Zapatero modificó la planificación eléctrica y gasística para incluir algo que no estaba previsto, el almacenamiento de gas planteado por la empresa Escal, el proyecto Castor.

Con esta decisión se apostó, aparentemente, por potenciar el consumo de gas como fuente de energía. Pero, simultáneamente, el mismo Gobierno socialista decidió incentivar las energías renovables aumentando las primas con prioridad de entrada, además, al sistema de estas energías; es decir, más renovables y menos gas, dos decisiones caras y contradictorias; pagamos infraestructuras de gas que no necesitamos y pagamos primas a las renovables teniendo infraestructuras de gas. Además, el Gobierno socialista blindó legal y económicamente a la empresa del Castor. En el 2008 aprobó el Real decreto 885, que otorgó la concesión a Escal, garantizándole el derecho a renunciar con una compensación económica asegurada; en el 2009 el mismo Gobierno socialista aprobó la declaración de impacto ambiental, y en 2010 la utilidad pública.

En 2012 el nuevo Gobierno del Partido Popular, consciente de la fatal situación heredada del PSOE, intentó enderezarla, primero, declarando la lesividad para el interés público de tener que compensar a una empresa que haga las cosas mal o que abandone una concesión administrativa, obligación de compensar que nos dejó el Partido Socialista. Segundo, el Partido Popular actuó con extrema prudencia, cuando la empresa gasista, que tenía derecho, pidió la autorización para empezar a operar, el Partido Popular no le concedió la autorización definitiva, sino provisional, es decir, previó un período de pruebas, y menos mal que lo hizo porque comenzaron los microseísmos.

Cuando el 24 de septiembre de 2013 se registró un sismo de 3,6, ya no atribuible al asentamiento del terreno, el Gobierno de España, del Partido Popular, decretó la suspensión inmediata de la instalación. En julio de 2014, acogido a los derechos que le otorgó el Gobierno socialista, la empresa concesionaria Escal renunció a la concesión y, además, con derecho a una compensación económica por la inversión, ya que la declaración de lesividad para el interés público que había intentado el Gobierno del Partido Popular en el

2012, para evitar, precisamente, tener que compensar las negligencias de la empresa concesionaria, fue llevada a los tribunales y anulada por sentencia del Tribunal Supremo en octubre de 2013.

Por tanto, ante la compleja situación de una infraestructura gasista singular, dudosa y hoy innecesaria, una empresa concesionaria que abandona porque el decreto socialista se lo permite y la obligación del Gobierno de compensar económicamente a esta empresa porque así lo decidió el PSOE, el Gobierno del PP adoptó la mejor solución, que, garantizando la seguridad de las personas y del medio ambiente, resultara menos perjudicial para el interés general y menos costosa dentro del marco jurídico que heredamos del PSOE y del margen legal que nos dejó el Tribunal Supremo.

Aquí llega el Real decreto 13/2014, de 3 de octubre, refleja esta solución planteando tres medidas. Primero: hibernación de la instalación, que permite decidir con seguridad, con tiempo y con los informes más completos la conveniencia o bien de desmantelarla definitivamente o que esta instalación permanezca como una apuesta estratégica, en función de la demanda de gas en el futuro y también de que exista o no la tecnología para su operación absolutamente segura. Segundo: extinción de la concesión con reconocimiento de la inversión a Escal, obligados por la ley socialista, pero incluyendo –ojo, y esto lo hizo el Partido Popular– una cláusula de exigencia de futuras responsabilidades a Escal, lo contrario de lo que hicieron los socialistas. Tercero: asignación de la gestión del hibernaje y posible desmantelamiento a Enagás, uno de los mejores TSO homologados y con reconocimiento internacional, que ha tenido que aceptar la situación y las condiciones del Gobierno del Partido Popular.

En términos económicos, la solución adoptada es la mejor en términos de reconocimiento de deuda para España. También se ha reducido el coste financiero de la compensación del Castor un 52 por ciento, porque se ha bajado el interés que dejó el Gobierno socialista arreglado del 8,76 por ciento al 4,5 por ciento, se ha ampliado el plazo diez años más, con lo cual, anualmente, nos vamos a ahorrar los españoles 110 millones de euros, gracias a la gestión del Partido Popular, y al optar por la hibernación, los costes de operación y mantenimiento también se reducen 11 millones de euros anuales. En total, la solución que plantea el real decreto que a ustedes les parece tan mal ahorra 3.200 millones de euros a los españoles respecto del decreto socialista, garantizando absolutamente la seguridad y sin perder opciones estratégicas. No parece una mala solución para la situación dramática que heredamos del socialismo.

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Quim Arrufat, en nom del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda, de nou. No cal tornar, òbviament, a la descripció de què va suposar el Castor a les Terres de

l'Ebre i al Maestrat, com s'ha dit, entre Vinaròs i les Cases d'Alcanar, les rèpliques de terratrèmols i, òbviament, la intranquil·litat que va procurar per a tot el veïnat, però també per a la resta del país, que observàvem com una infraestructura de la qual no en coneixíem pràcticament res, a nivell d'opinió pública, esdevenia un problema sísmic al país i, per tant, tocava fibres ocultes de la mare terra, en el sentit que tocava la naturalesa en els seus nervis interiors i provocava tots els sismes i terratrèmols que hi va haver a la zona durant el 2013, fins que, òbviament, per escàndol, es va haver d'aturar des del Govern espanyol, perquè provocar mil terratrèmols en dos mesos, bàsicament, és d'alarma general.

Més enllà d'això, òbviament, és la gestió econòmica i qui pagarà els plats trencats de planificacions estratègiques en matèria d'energia; tenen a veure amb un model energètic caduc, desfasat i que, a més a més, ens sortirà enormement car, com s'està veient, perquè acabarem pagant nosaltres allò que, en realitat, se suposava que ens havia de portar beneficis i així, més o menys, de forma continuada en l'aposta energètica pels hidrocarburs.

Paradigma de negoci rendible, segur, especulatiu, en el qual, òbviament, a les borses, que és allà on es va obtenir el finançament, a la borsa de Luxemburg, els dinou bancs inversors que van comprar aquesta idea saltaven, imagino, d'alegria, no? Un projecte que sí o sí obté beneficis, ho faci bé o ho faci malament, perquè té l'Estat que li garanteix, el Banc Europeu d'Inversions que li garanteix totes les pèrdues –possibles pèrdues– i el manteniment dels beneficis, és un negoci segur per a qui té, doncs, fons de pensions o fons d'altres tipus i vol, simplement, guanyar diners sobre segur. A costa de qui? És clar, qui proporciona aquests diners? Qui els posa en safata? Els treballadors i les treballadores, que som els que financem l'economia, els que financem l'Estat, tots, a través dels impostos i, per tant, negoci segur per a la banca privada, negoci segur per a l'oligarquia local, perquè resulta que el projecte no és que el gestioni una empresa especialitzada en alta tecnologia d'hidrocarburs ni d'emmagatzematge, sinó que el gestiona el president o expresident –m'hi perdo– del Reial Madrid, Florentino Pérez, que té més o gairebé un 70 per cent de l'empresa temporal que es crea per gestionar i per guanyar aquest concurs.

Per tant, paradigma d'un temps, paradigma d'un país, paradigma d'una cultura econòmica rendista, d'especulació fàcil, de diner segur, que si ets pobre i t'equivoques vas a la misèria, si ets ric i t'equivoques, tranquil, copet a l'esquena, que t'ajudarem i, a més a més, no deixaràs de guanyar res del que havies previst, perquè no només t'ajudarem a no perdre ara, sinó a no perdre allò que havies calculat en el futur. Una veta d'or en tota regla, inversions com aquesta buscadeu i, òbviament, desitjades i cobdiciades per tanta gent.

Banc Europeu d'Inversions que, en aquell temps, estava presidit per Magdalena Álvarez, exministra de Foment, aquella de «antes partida que doblá», que ja ho va haver de deixar de ser per un cas de corrupció associat als ERO d'Andalusia, però que, òbviament, portes giratòries van i vénen, els uns planifiquen, els altres

atorguen, els altres executen, tothom hi guanya bastants diners.

El context, diguem-ne, energètic: reforma elèctrica que promou el Govern, que diu: «Oh, les primes a les renovables ens estan sortint molt cares, les està pagant tothom i estan augmentant la factura elèctrica. Les traïem. L'autoconsum consumeix circuit elèctric que no paga i l'hem de taxar; i el gas del Castor el paguen tots vosaltres.» I, per tant, perdem energies renovables, perdem xarxes d'autoconsum i d'autoproducció i apugem factures amb indemnitzacions absolutament injustes, model energètic caduc, però model econòmic de ruïna absoluta per al país i per a les seves classes populars. I aquí no s'acaba la història, perquè, òbviament, el negoci aquest d'anar buscant prospeccions, després treure-les la mercat financer, assegurar-ne la inversió, buscar fons d'inversió que t'hi inverteixin i fer-hi negoci segur no s'acaba aquí; és un negoci la mar de rendible en un món que competeix pels hidrocarburs finits i, per tant, sempre en auge en el mercat, sempre una inversió de futur per la seva òbvia escassetat, és la base del capitalisme, no? I, en realitat, la base de l'economia. Si els recursos són finits, doncs, es pot especular amb ells a futur.

Prospeccions, per tant, a Eivissa, petrolíferes, prospeccions a Tarragona i prospeccions a Canàries, on resulta que el Govern planteja una consulta democràtica per dir: «Escolta'm, ho has decidit a tres mil quilòmetres d'on visc jo. Potser aquí els interessos turístics, mediambientals, són uns altres que no convenen amb el model energètic que ens proposes d'explotació petrolífera, a veure si podríem decidir des del territori el futur ecològic, el futur econòmic de les nostres costes i del nostre territori.» I resposta del Govern del Partit Popular: «No.»

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, diputats, diputades... Senyora Garcia Cuevas, no tinc temps de respondre-li aquest relat que vostè construeix, però només dir-li que el Tribunal Suprem..., la sentència del Tribunal Suprem no obligava de cap manera, deixava portes obertes, i vostès també, en modificacions de llei, ja li van preparar la sortida a ACS i a Florentino Pérez.

Miri, la qüestió és que sempre passa el mateix –sempre passa el mateix–, i és..., hi ha una dita en català que diu que «l'u i el dos jugaven i el tres va rebre», i aquí és molt aplicable a les polítiques que tant PP com PSOE, a nivell d'energia, han estat fent els darrers anys. Sí, sí, podem parlar del decret llei i m'he llegit tota la transcripció del debat, és igual.

Referent a les esmenes –referent a les esmenes–, els diré que hem arribat a unes transaccions amb Ciudadanos i Esquerra. Bé, l'esmena de Ciudadanos, simplement, era una qüestió d'ordre, ordenava el punt 2; i hem incorporat d'Esquerra Republicana un punt que

ens semblava superimportant, i era la prioritat que es pagués, que s'indemnitzés les persones que havien estat afectades del territori pels terratrèmols, que sí que havíem parlat d'un peritatge al punt 6, però no havíem inclòs aquest punt; per tant, s'ha inclòs.

Referent a les esmenes del Partit Socialista, la primera esmena, en què ens diuen de fins al 2027 de les nuclears, no l'hem acceptada, perquè nosaltres entenem que amb els últims permisos que es van donar, amb les últimes concessions, que eren fins al 2020 i 2021, ja n'hi havia suficient, i sobretot si volem complir també amb la Directiva 2020 de la Unió Europea. I, per tant, nosaltres estem perquè no es renovin les concessions.

Sí que, en canvi, acceptem l'esmena 2 i l'esmena 3. De l'esmena 2 també hem de dir que és una esmena que hem votat reiteradament, tant aquí al Ple com a la comissió, i que es tracta de l'elaboració del pla econòmic a les comarques que estan suportant aquestes instal·lacions nuclears, és a dir, Baix Camp i Terres de l'Ebre.

I el Pacte per l'energia. Bé, jo, veient com Convergència i Unió es posiciona també en els punts de la moció que parlen d'energia, no sé si serem capaços, en el que quedi d'aquesta legislatura, de poder asseure'ns a fer aquest pacte o a parlar sobre quin model energètic i l'energia. El Llibre blanc de la transició en parla, i en parla d'una manera amb què nosaltres no estem gens d'acord. Ens agradaria que en algun moment aquí es pogués debatre sobre aquesta qüestió.

I ja, per acabar, amb el poc temps que ens queda, només dir-los una cosa: aquest cop, com deia el senyor Lluís Salvadó, molts dels punts d'aquesta moció ja els vam preveure el 2013 i els vam debatre, i comprometia el Govern, que no va actuar. Aquest cop nosaltres esperem que actui, perquè el tema no s'ha acabat aquí. El recurs d'inconstitucionalitat tindrà el seu recorregut. Però jo li asseguro que, almenys des d'Iniciativa - Esquerra Unida, emprendrem les campanyes que calguin perquè els ciutadans, apoderats, i les ciutadanes no hagin de pagar a partir de l'1 de gener del 2030, en el rebut del gas, un deute que... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Cridem a votació. *(María José Garcia Cuevas demana per parlar.)* Senyora Garcia Cuevas...

Maria José Garcia Cuevas

Gracias, presidenta. Para pedir votación separada de los puntos 3, 6, 8 el primer párrafo y 8.5.

Gracias.

(J. Lluís Salvadó i Tenesa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Salvadó...

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Sí, per demanar votació separada dels diferents punts del punt número 8, que seria l'encapçalament i la resta de punts; votació per separat.

La presidenta

8.1, 8.2, 8.3, 8.4 també? *(Pausa.)* D'acord. *(Jordi Terrades i Santacreu demana per parlar.)* Senyor Terrades...

Jordi Terrades i Santacreu

Sí, per demanar votació separada i per contradiccions.

La presidenta

Votació separada de...?

Jordi Terrades i Santacreu

Del punt 8.3.

La presidenta

8.3. I, per contradiccions, trenta segons.

Jordi Terrades i Santacreu

Per contradiccions amb la senyora Grau i amb la senyora Garcia Cuevas.

(Remor de veus.)

La presidenta

Un moment –un moment–, perquè no el sentiran. *(Pausa.)* D'acord.

Jordi Terrades i Santacreu

A la senyora Grau, per fer-li notar que la política energètica dels governs socialistes i el Govern Popular no són iguals. L'aposta en energies renovables del Govern del PSOE ha estat indubtable en els anys anteriors.

I a la senyora Garcia Cuevas dir-li, home, que no sé si en el tema de gas és estratègic o no, però el 22 per cent del consum d'energia primària a Espanya és de gas, molt superior a l'energia nuclear. Què fan vostès? Intentar allargar la vida útil de les centrals fins a seixanta anys, declaracions del ministre Soria d'avui mateix.

(Annabel Marcos i Vilar demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Annabel Marcos...

Annabel Marcos i Vilar

Sí, presidenta. No m'ha quedat clar si han demanat la votació separada del primer paràgraf del punt 8 i dels altres punts...

La presidenta

De cada un.

Annabel Marcos i Vilar

...separadament, 8.1 fins al...

La presidenta

De cada un: del punt 8.1 al punt 8.5.

Annabel Marcos i Vilar

I, llavors, també demanaria la votació de l'esmena *in voce* que han presentat des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, si no hi ha cap grup que...

La presidenta

Veig un grup que diu que no, per tant...

Annabel Marcos i Vilar

En cap moment s'han manifestat, per això li estava demanant la incorporació, com a nou punt 9.

La presidenta

Sí, vostè ha demanat la incorporació d'una transaccional amb la senyora Hortènsia Grau i vostè. Jo la tinc aquí, però el Grup Popular diu que no. I, per tant, no es pot... Si no hi està tothom d'acord, no es pot introduir.

Annabel Marcos i Vilar

D'acord, presidenta. Simplement, com una notícia d'últimíssima hora, ara mateix acaben de sortir els teletips que l'empresa ja ha cobrat els 1.350 milions d'indemnització.

Gràcies.

(María José Garcia Cuevas demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Garcia Cuevas...

María José Garcia Cuevas

Gracias, presidenta, para justificar nuestra oposición a que se vote esta enmienda. Votar a favor o plantear la votación de que el Gobierno de España ponga a disposición una información que está disponible es dudar de que el Gobierno de España la vaya a poner a disposición. Por eso nos oponemos.

Y también replicarle a la portavoz de Convergencia que si hay que pagar ese dinero es gracias a la nefasta gestión económica y energética y estratégica del Partido Socialista y del Gobierno de Zapatero.

Gracias.

La presidenta

Passem a la votació de la moció... (*Hortènsia Grau Juan demana per parlar.*) Ah, senyora Grau...

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Només, en tant que, el nostre grup, propietari de la moció, dir-li, a la senyora Garcia Cuevas, que no entenem per què, si aquesta informació, com diu ella, està a l'abast de tothom, es nega, quan tot el Parlament hi està a favor, que s'incorpori aquesta esmena.

La presidenta

La senyora Garcia Cuevas ja ha dit que no hi estava d'acord. I, per tant, com que és una esmena *in voce*, no es pot incorporar. Per tant, comencem la votació de la moció –comencem la votació de la moció.

Votarem, d'entrada, el punt 3 –punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 16 abstencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 16 abstencions.

Ara votem, del punt 8, la introducció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 103 vots a favor i 25 abstencions.

Ara votem el punt 8, apartat 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 33 vots a favor, 65 en contra i 30 abstencions.

Votem ara el punt 8, apartat 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 54 vots a favor, 65 en contra i 9 abstencions.

Votem ara l'apartat 3, del 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 37 vots a favor, 65 en contra i 26 abstencions.

Votem ara l'apartat 4 –l'apartat 4–, del 8, eh?

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor, 65 en contra.

Votem ara l'apartat 5, del 8 –l'apartat 5, del 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 16 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 112 vots a favor i 16 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació
al Govern sobre les inversions
productives (tram. 302-00220/10)

Passem a la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les inversions productives. Formulada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

(*Remor de veus.*)

Santi Rodríguez i Serra

Sí? (*Pausa.*) Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, consellers, en el darrer Ple fèiem una interpellació al conseller d'Empresa i Ocupació amb relació a la informació disponible sobre inversions productives a Catalunya, i parlàvem de tres aspectes concrets, que, al nostre entendre, ens preocupaven, ens preocupen, i això és el que també ha motivat que avui presentéssim una moció en aquest sentit.

Bàsicament les dades que posàvem en relleu i que contrastàvem amb la informació del conseller, tot i que ell no els volia donar credibilitat, eren les dades oficials d'inversió estrangera a Catalunya, de manera que podíem comprovar com en els dos primers trimestres d'aquest any 2014 les inversions estrangeres a Catalunya havien tocat fons, amb relació a bastants anys anteriors, i amb relació, concretament, a l'any 2013, havien caigut respecte d'un 60 per cent.

Per una altra banda, parlàvem, també, de les dades oficials d'inversió bruta de capital en béns d'equip, inversió interior, inversió en equipament productiu. I apuntàvem que les xifres oficials, també, mentre que en el conjunt d'Espanya s'havia capgirat la situació amb relació a l'època de crisi i eren dades negatives i passaven a ser dades positives, en canvi, a Catalunya, no havíem aconseguit encara donar-li el tomb, i continuàvem amb dades de decreixement d'inversió bruta de capital en béns d'equip. I, per tant, entenem que això comporta alguna lectura que alguna cosa està passant a Catalunya en aquest aspecte.

Però, a més a més, anàvem més enllà, i diem: quines perspectives de futur té l'economia catalana? I, coneixedors que el conseller d'Empresa i Ocupació es referència amb determinats indicadors internacionals, vam anar a buscar aquests indicadors internacionals, i els d'*fDi Intelligence*, sobre les perspectives de futur de les regions europees, ens oferia una informació també preocupant. Per exemple, entre les regions de futur, Catalunya apareixia l'any 2012 en la dinovena posició, i, en canvi, en el 2014 desapareix del rànquing. Quant a regions estratègiques, en el 2012 apareixia a la segona posició i el 2014 desapareix del rànquing. I quant a regions estratègiques del sud d'Europa, on Catalunya hauria de tenir un lideratge encara més important, com passava en l'any 2012, en el 2014 també desapareix del rànquing.

I aquests tres indicadors el que per nosaltres posen en evidència és que a Catalunya està passant alguna cosa. I jo crec que és evident, i que vostès saben sobradament què és el que està passant a Catalunya i que

s'està notant en aquests darrers mesos: és un procés independentista que el que fa és generar inseguretat, inseguretat a les inversions, inseguretat jurídica. I això, els agradi o no a alguns, es deixa notar en les inversions productives, es deixa notar en el creixement de l'economia catalana.

I és per aquest motiu que hem presentat una moció, que té, diguem-ne, dos tipus de propostes. Una primera proposta, que es concentra en un sol punt, en què la reflexió que fa és: «Tenim un problema, les dades d'inversió productiva a Catalunya ens posen en evidència que hi ha un problema, aquest problema és un determinat problema polític que s'ha generat des de Catalunya mateix, algunes forces polítiques en concret i, per tant, hem de deixar de banda aquesta situació i intentar concentrar els esforços a millorar l'economia productiva i, per tant, a millorar l'economia.» I a partir d'aquí hi ha tot un grapat de propostes, deu, dotze propostes més, que el que pretenen és incidir en la millora de l'economia productiva, incidir en la millora de les inversions, incidir en aspectes de finançament de les empreses, en aspectes d'emprenedoria, en la reducció de càrregues burocràtiques, en innovació, en internacionalització, és a dir, en definitiva, en increment d'inversions productives en benefici del conjunt de la societat catalana.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, diputats, diputades, bé, intervinc per explicar la posició del nostre grup en relació amb aquesta moció i també per explicar les dues esmenes que hem presentat. Una moció que presenta el Partit Popular, que és molt àmplia, diversa, amb una certa dispersió i poca concreció. Segurament, hi han molts punts amb els quals podríem estar tots d'acord, però quan arribes a intentar concretar es fa difícil, es fa difícil perquè parla una mica de tot; parla de finançament, parla de formació, parla d'innovació, parla de cooperació entre sectors, parla d'exportació, parla de reactivació industrial, però a l'hora de la concreció, doncs, trobem a manca aquesta concreció.

Una moció que, sota el paraigua de la garantia jurídica, de la seguretat jurídica, que estem d'acord que cal garantir-la, perquè, òbviament, l'inversor necessita aquesta estabilitat jurídica, amaga altres aspectes, no? Aspectes, com el senyor Santi Rodríguez deia, un tema, que és el tema del procés. Ell mateix deia: «Tenim un problema.» Òbviament, tenim un problema polític i que s'ha de resoldre amb política, que vol dir buscar acords, buscar diàleg i buscar consensos. Aquest problema que hi ha a Catalunya i que hi ha a Espanya, polític, no es resol ni amb els tribunals, ni amb la con-

flictitat, per tant, caldrà buscar punts d'acord. Una moció, com deia abans, que intenta posar de manifest alguns elements que aquest grup parlamentari ja ha posat en aquest plenari, que és fer compatible el factor institucional amb el factor humà per intentar garantir el creixement econòmic de qualsevol país. Per tant, entenem que hi ha moltes propostes que en aquest plenari ja s'han debatut moltes vegades.

Bé. Les nostres esmenes anaven en dues línies. La primera esmena, que feia referència al punt número 1, el Partit Popular parla de deixar de dedicar més recursos a processos improcedents i irrealitzables. I nosaltres, com que intentem passar plana, l'esmena nostra va en la idea d'intentar destinar recursos al diàleg, al pacte, al consens entre institucions per intentar garantir el que la moció busca, que és aquesta seguretat jurídica. Més enllà d'intentar posar el punt sobre el procés, que entenem que s'ha d'afrontar de forma política, dèiem que caldria intentar buscar punts de pacte, punts d'acord i punts de consens.

La segona esmena, que fa referència al punt número 5, anava en la relació perquè el Partit Popular parla de «desregular i simplificar». Bé, a nosaltres no ens agrada la paraula «desregular», perquè si parlem de desregulació en termes genèrics, això implica, doncs, descontrol, i ja hem vist el que ha passat en els mercats amb la desregularització. Per tant, volem anar més cap a la simplificació, sempre que això sigui compatible, òbviament, amb la seguretat jurídica i també amb la defensa dels drets dels consumidors. Per tant, aquesta segona esmena anava cap a intentar avançar cap a la simplificació, però no volem parlar de la desregularització.

I ja entrant en la moció, dir que demanarem votació separada del punt número 1 i el punt número 8 i en alguns punts votarem de forma diferent, perquè entenem que la moció, com he dit al principi, planteja diferents elements, però alguns, inclús, són d'una certa incongruència, perquè parla, inclús, d'algunes bonificacions, que entenem que no ens pertoca a aquest Parlament aprovar-les; en tot cas, caldria instar-les a la institució parlamentària que li pertoca. Vostè parla aquí de «crear un entorn favorable a l'emprenedoria, amb bonificació del 10 per cent de quota al sector social». Em sembla bé. Ara he vist que en l'esmena que han transaccionat incorporen «d'acord amb el Govern central». Bé, en qualsevol cas, la responsabilitat de la gestió del sector social no és d'aquest Parlament, sinó que és del mateix Govern.

Però també, per exemple, el punt número 8 parla de «deduir el 30 per cent de despeses efectuades en concepte de formació». Ja ens agrada la fórmula, però, en qualsevol cas, aquesta deducció on s'ha d'aplicar? A l'IRPF? Al tram autonòmic? A l'impost de societats? On s'ha d'aplicar? Perquè caldria concretar-lo, perquè hi podem arribar a estar d'acord, però entenem que hi han algunes propostes que són bastant genèriques. És clar que podem estar d'acord amb el tema d'impulsar nous sectors emergents en formació i objectius fiscals. Difícilment amb aquest tema es pot estar en desacord. Entenem que és una moció, ho he dit abans, en què en molts aspectes podem estar-hi

d'acord; majoritàriament votarem moltes coses a favor, i en algunes votarem diferent.

Però també és veritat que s'ha de posar de manifest que a vegades s'ha de predicar amb l'exemple, i vostès parlen molt en aquesta moció d'innovació i de recerca, i jo voldria dir-li que vostès, des del 2011 al 2015, el pressupost d'innovació i recerca del Govern central ha baixat en un 25 per cent. Per tant, està bé demanar aquí innovació i recerca, hi estem d'acord, però també hauríem, diguem-ne, d'alguna manera, d'aplicar-ho allà on tenim la nostra capacitat de decisió legislativa.

Per tant, acabo demanant, com he dit al principi, votació separada del punt número 1 i número 8 d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el diputat Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Mirin, vostès ens presenten una moció en la qual inicialment coincidim, sobretot en el títol, que és «Les inversions productives». Estem convençuts que en aquest país s'ha de deixar d'especular i s'ha d'invertir en béns i serveis productius, és evident. Sospitàvem que no aniria massa de veres, perquè, és clar, vostès han estat, ja ho saben, els reis del «pelotazo» en l'època de «España va bien», i això no tenia res de productiu. Després, ens ho confirma una mica el primer paràgraf, quan diuen que «cal restablir la seguretat jurídica». Jo els pregunto: la seguretat jurídica dels treballadors i les treballadores que vostès van destruir amb l'aprovació de la reforma laboral? És una pregunta retòrica, eh?

Després, vostès ens fan un llarg llistat, a part d'alguna ocurrència típica relacionada amb el procés, i desgraven una gran part, una part del que seria el seu model. El nostre model és diferent, vostè ho sap. Fins i tot s'assembla més al nostre el que demana ara la mateixa dreta europea, que veu que s'ha passat tres pobles en l'austeritat i que estem a les portes d'una tercera recessió si no canviem de polítiques. De fet, seguim tenint una inflació subjacent negativa, amb riscos clars de deflació, i cal recuperar el poder adquisitiu millorant salaris i millorant pensions; ens calen inversions públiques per generar ocupació; ens cal un control dels marges empresarials, sobretot per a aquells serveis que són bàsics per a la població; cal una reforma fiscal més redistributiva, que incrementi la pressió sobre les rendes del capital i persegueixi el frau i l'evasió. Miri, tot això per nosaltres serien inversions productives. La resta és vella economia, la que ens ha portat a la crisi, la que ens està aprofundint en aquesta crisi i, per tant, la que difícilment ens en traurà.

Ara bé, la lletra també ho aguantat tot. Per tant, dir-li que no coincidim en el model però sí que coincidim en alguns dels apartats que vostè ens fa. Per exemple,

l'apartat 3.a: «Ampliar els avals de l'ICF a les pimes», ens sembla bé. L'apartat 7.b: «Facilitar el canvi de model productiu». El 10.b: «Potenciar la col·laboració entre sectors». El 12: «Internacionalitzar el teixit empresarial». I el 13.a i 13.c, sobre la reactivació industrial. Amb aquests, d'entrada, amb el que diuen; és molt genèric, eh?, però hi estem d'acord.

Dir-li que no votarem a favor del punt 6, el punt 9 i el punt 11.d, senzillament per una raó, per una possible doble lectura que a nosaltres, en aquest cas, ens preocupa molt. Com que hi ha doble lectura, preferim no votar-ho a favor. Nosaltres hem presentat una sèrie d'esmenes, que vostès, en part, ens han acceptat. En el punt 2 substituïm la seva concreció per «l'increment de la fiscalitat sobre els grans capitals». Imagini's, eh? En el 3.b reclamem que les ajudes d'actualització siguin amb referència a la sostenibilitat i eficiència energètica. En el punt 4 hi afegim la condició per a les ajudes que justifiqui la creació d'ocupació de qualitat i l'absència de conflictes laborals. En el punt 7.a prioritzem el suport al canvi de model productiu, basat en l'eficiència energètica, la sostenibilitat, la producció de proximitat, igual que fem en els punts 11.a i en el punt 11.b. En el punt 8.b demanem incrementar la despesa pública en formació; i en l'11.c, demanem garantir un ampli debat de competitiu a preus assequibles. Vostès ens n'han acceptat unes quantes. Lògicament, les que ens han acceptat les hi votarem a favor.

Dir-li, per últim, que el punt 1 ens sembla una ocurrència, ja li ho he dit abans, i no li farem ni cas, eh?, hi votarem en contra; i el punt 5 és d'aquells on vostès parlen directament de desregular i simplificar els tràmits. Ho han millorat una mica amb l'aportació del Partit Socialista. Però, és clar, vostès quan parlen de «simplificar» sempre volen dir «desregular», i això fa molta por, fa molta por perquè..., és clar, ho han posat junt, eh?, desregular i simplificar. És clar, desregular vol dir: «Deixeu-nos fer el que ens doni la gana.» I, miri, no, senzillament, no. Perquè si amb algunes regulacions ja han sortit en aquest país tants gàngsters de les finances, tants tramposos, tants corruptes, tants corruptors, imagini's si, a sobre, no regulem. No. Acordem entre tots, sí, ben regulat, ben controlat, inclosos els tràmits d'autorització ambiental, que és l'esmena a la qual vostès han arribat amb el Partit Socialista.

Per tant, deixi'm dir-li que estem fent, de tota manera, un exercici de retòrica, eh? Perquè vostès ens accepten esmenes d'un model que vostès mateixos combaten a Espanya. Miri, ens accepten fiscalitat sobre grans capitals, quan a Espanya els afavoreixen; ens accepten impulsar energies sostenibles, quan a Espanya les enfonsen; ens accepten creació d'ocupació de qualitat, quan amb la reforma laboral desregulen. Per tant, si guem clars, estem fent una escenificació. Quedarà escrit i ho votarem a favor perquè està escrit i és correcte, però ja li dic que no me'ls crec. I la gesticulació, en política, comença a ser una mica carregosa per a la mateixa política i per a la ciutadania.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. Bé. La moció sobre inversions productives, segurament podríem estar d'acord amb algunes de les coses que es diuen en aquesta moció, però és evident que només veiem com comença, diu: «En pro del restabliment de la seguretat jurídica», i continua dient: «Deixant de dedicar més recursos al foment del separatisme.» Es veu que, a dia d'avui, de la democràcia i dels processos participatius se'n diuen així, eh?: «restablir la seguretat jurídica». No ho sé, a Espanya, sense aquesta suposada inseguretat jurídica ni aquests processos participatius sembla que tampoc li va tan bé, ni en atur, ni en activitat industrial, ni en la deflació, que avui mateix s'ha conegut que hi havia. Per tant, no ho sé..., potser que reviséssim i diguéssim les coses pel seu nom.

Dues apreciacions; respecte a l'activitat industrial, l'estratègia europea 2020 ens diu que l'objectiu d'activitat industrial sobre el producte interior brut hauria de ser al voltant del 20 per cent, i Catalunya en aquests moments està al 20,6 per cent. Aquí no ens volem aturar; per això hi ha l'estratègia industrial, i el nostre objectiu per al 2020 és del 25 per cent, perquè pensem que així podem crear més llocs de treball. Però dir-li que en aquest any 2014 segurament s'assolirà el mateix nombre de diners respecte al producte interior brut que hi havia l'any 2008, al principi de la crisi, i la Generalitat creu que es tancarà aquest any amb la creació de dos mil llocs de treball directes.

Però hi ha alguns factors que no ens ajuden en això, i els els diré: l'objectiu de dèficit que ens imposa l'Estat espanyol; els pressupostos de l'Estat espanyol, en què ens limita les inversions necessàries per al desenvolupament industrial, en infraestructures, en temes d'innovació, en temes de transferència tecnològica; el preu de l'energia, el més car d'Europa; els incompliments de l'Estat espanyol en els compromisos amb Catalunya; la disposició addicional tercera; el Fons de competitivitat; la Llei de la dependència, també, ja que parlem de temes socials; el dèficit fiscal que pateix el nostre país: som la tercera que aportem i som l'onzena comunitat que rebem. De totes formes, i a pesar de tot això, Catalunya en aquests moments és el lloc on més treball es crea, on millor es lluita contra l'atur i on més afiliats a la seguretat social s'aporta.

I respecte a la captació d'inversió estrangera, havia de dir que Catalunya s'ha consolidat com un lloc atractiu per rebre inversió estrangera. Vostè agafa l'FDI Intelligence i nosaltres agafem l'FDI Markets, que no són expectatives, sinó que són projectes avaluats. I d'aquests projectes avaluats, li diré, de gener a agost de 2014, 60 projectes anunciats per les mateixes multinacionals, 1.400 milions d'euros d'inversió, 3.883 llocs de treball; mes de setembre de 2014: 42 projectes més consolidats, 193 milions d'inversió i 1.759 més llocs de treball, més 583 de manteniment de

llocs de treball. I si això continua així, i les expectatives sembla que són aquestes, el 2014, i per tercer any consecutiu, Catalunya serà la primera, continuarà essent la primera regió europea continental en captació d'inversió estrangera. I aquestes són les dades reals.

Respecte a la seva moció, quant a finançament, quant a l'adquisició d'ajuts a la maquinària, quant a reduir la seguretat social, quant a incentius fiscals... Escolti, està molt bé, i tindrà tot el suport del nostre grup a Madrid si així ho volen tirar endavant. Perquè són vostès qui gestionen la seguretat social, són vostès qui tenen la potestat de canviar alguns impostos. El tram de l'IRPF a Catalunya no l'apujarem; ja està pagant prou, la nostra gent, i els nostres autònoms, també. Escolti, doni's l'impost de societats, que se'l queden al cent per cent. I llavors en podem parlar.

Per tant, nosaltres no votarem a favor d'aquesta moció, no perquè no hi hagin coses que no ens semblin bé, i l'estratègia industrial del Govern de Catalunya així ho diu. Però, li ho reitero, tenen el nostre suport perquè des del Govern central adoptin aquestes mesures, perquè vostès tenen els diners i en tenen la potestat, i nosaltres ja continuarem impulsant les nostres polítiques, que pensem que estan donant molt bons resultats a Catalunya, encara que lents, millor que les de l'Estat espanyol, i, això, els resultats ens avalen, i mantenint i pagant la part que vostès –vostès– ens retallen de l'estat del benestar i de les inversions a Catalunya. Només li recordaré una dada: el pressupost de la Generalitat de Catalunya inverteix un 70 per cent en benestar de les persones, i, per tant, això és gràcies a l'objectiu de dèficit i als diners que vostès recaptin. Escolti'm, torni's l'IVA que es recapta i donarem tots aquests ajuts; l'IVA que recapta el Govern espanyol, que torni a Catalunya...

La vicepresidenta primera

Diputada...

Montserrat Ribera i Puig

...i nosaltres ajudarem totes les empreses amb aquest mateix import.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señores diputados, señoras diputadas, estamos ante una moción del Partido Popular que tiene como título «inversiones productivas». Nosotros escuchamos atentamente la interpelación, y la verdad es que estaba muy relacionada con este tema. Nos hemos encontrado una moción que de inversiones productivas habla poco, pero sí que habla de una serie de temas que están relacionados en general con la reactivación económica.

No se concretan muchas medidas; la verdad es que ustedes hablan de crédito para las empresas, industria, innovación, internacionalización, sin concretar. Hay algunas cosas, incluso, que ustedes piden que corresponden al Gobierno de España, como por ejemplo la que corresponde a la seguridad social. Nosotros estamos absolutamente de acuerdo, pero pídanse ustedes al Congreso a los señores del Partido Popular.

Y, en general, vamos a votar a favor de prácticamente la totalidad de puntos. Y le agradecemos también que nos hayan aceptado algunas enmiendas que hemos presentado, pues, también para concretar algunos aspectos.

Pero yo, si me permite, lo que yo creo que refleja esta moción es una reflexión, como usted decía antes, o una tesis, y es que la situación de incertidumbre política actual en Cataluña, la deriva separatista del Gobierno de Cataluña, pues, está afectando a la economía catalana, está afectando a las inversiones, y nosotros lo compartimos y no tenemos ningún problema en ponerlo de manifiesto también desde este *faristol*.

Otra cosa es cómo está actuando el Gobierno de España y si está actuando de manera que favorezca la resolución de este problema. Nosotros tenemos nuestras dudas, pero creo que es un debate que podemos tener en otro momento.

La realidad es que en Cataluña vivimos una situación muy complicada, y no solo por la crisis económica, que están sufriendo, pues, desgraciadamente, todas las regiones de España, sino porque tenemos un gobierno de la Generalitat que en un momento como este, de crisis, pues, está sumido en un proyecto que genera una enorme incertidumbre política; un gobierno que lo que plantea es que salgamos de España y salgamos de la Unión Europea como medidas estrella para solucionar nuestros problemas.

Esto, además, está generando una enorme inseguridad jurídica. Tenemos un Gobierno, tenemos un presidente del Gobierno que anuncia que no va a cumplir las leyes, que anuncia que va a cumplir las resoluciones judiciales, y lo peor es que lo hace y saca pecho de ello. Esto genera una enorme inseguridad jurídica en Cataluña. Nosotros llevamos mucho tiempo denunciándolo. Ahora parece que, si a uno no le gusta una ley, pues, se la puede saltar, esta especie de relativismo jurídico, que nosotros consideramos que es letal para las inversiones y para las empresas.

No se están llevando a cabo reformas, ni siquiera se sabe cuándo se van a presentar presupuestos, y lo único que hacen, básicamente, es subir impuestos a los ciudadanos, cuando ya somos la región con más presión fiscal de España.

¿Alguien piensa que esta situación de incertidumbre puede ser positiva para Cataluña? Yo creo que nadie puede pensar que esto beneficia a la economía catalana; no ha beneficiado en ninguno de los otros lugares del mundo a lo largo de la historia donde se ha planteado un tema igual.

Pero esto no es solo una percepción subjetiva de que a uno le pueda parecer que no es positiva, esta incerti-

dumbre; es que datos objetivos, indicadores incuestionables así lo dicen. Ya se han dicho algunos de bajada de inversiones extranjeras tanto en datos absolutos como en datos relativos. Aquí el señor Puig, el otro día, también en la interpelación, seguía diciendo que Cataluña es la región que más inversión extranjera atrae. No es verdad –no es verdad–; es mentira. E invito, de verdad, a mirar, y a todos los ciudadanos, y ya sé que no voy a convencer al presidente ni al *conseller* para que diga la verdad, pero que miren los datos objetivos de los registros de inversiones. No es verdad. La región que más inversión extranjera atrae es Madrid, y la segunda es Cataluña, pero lo mejor es que en los últimos años se puede apreciar que esta inversión ha bajado.

También hay otros indicadores: cómo ha subido la prima de riesgo del bono catalán, ese bono que nadie quiere comprar, pero que la agencia Moody's también lo ha calificado como bono basura, y en los últimos días hemos tenido la información de una agencia también muy importante a nivel internacional como es la agencia Fitch, que lo que advierte es que si se mantiene esta situación..., no solo habla de los males de la independencia, no, sino que advierte de que el único hecho de mantener esta situación de incertidumbre supone para Cataluña salida de depósitos, disminución de inversiones y el aumento del coste de financiación.

Esto sí que es política del miedo. Cuando ustedes denuncian la *política de la por*, aquí, lo que se pone de manifiesto es que ustedes, el Gobierno de la Generalitat, sí que hace una *política de la por*; política del miedo para los inversores y para las agencias de *rating*, y que afecta también a los ciudadanos, sin duda. Estamos perdiendo mucho tiempo, muchos recursos y muchas oportunidades con este debate separatista que no nos va a llevar a ningún sitio y que lo único que hacen ustedes es utilizarlo como cortina de humo para tapar los problemas, la mala gestión, la deuda y la corrupción.

Desde Ciutadans les pedimos, una vez más, que solucionen los problemas, que tengan lealtad, también, para negociar mejoras del sistema de financiación...

La vicepresidenta primera

Diputada...

Inés Arrimadas García

...de Cataluña, que nosotros también pedimos, junto con el resto de comunidades autónomas, en el marco de la LOFCA, y se pongan a gobernar.

Muchas gracias, señora presidenta, señores... (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers... Senyor Rodríguez, li he de dir que la seva moció ens ha decebut profundament. Vostè és una persona que sol tocar els temes amb coneixement, però amb aquesta moció vostè no ha vingut a parlar aquí d'economia productiva; vostè ha vingut a parlar del monotema. Vostès, que sempre es queixen que aquest Parlament dedica molt de temps al debat de la independència, quan presenten una moció amb un títol interessant, sobre les inversions productives, que un diu: «Calla, ara el PP farà un gir de cent vuitanta graus; l'amic dels mercats, de les empreses i dels mercats regulats, per fi es preocuparà un dia de l'economia productiva.» Doncs no. Resulta que aquesta moció, de què va? Del monotema. És una moció senzillament pensada per dir: «És que la independència no ens va bé.»

Tenen un petit problema: no hi ha cap dada objectiva que els avalí. L'evolució de l'atur en l'última EPA publicada, doncs, no és per llançar coets ni a Catalunya ni a l'Estat espanyol, però resulta que a Catalunya és significativament millor que a l'Estat espanyol.

L'evolució de la inversió estrangera? Home, vostè ens ha tret aquí uns indicadors qualitius. Els indicadors d'inversions realitzades ens diuen: els vuit primers mesos de l'any Catalunya continua liderant. I sembla que a vostès això els sàpiga greu; sembla que vostès busquin, doncs, la predicció autocomplerta. Vostès tot el dia estan donant un missatge negatiu respecte a la convivència, respecte a la seguretat jurídica, respecte a la seguretat de les inversions a Catalunya, tot el dia intenten donar el missatge negatiu, a veure si ho aconseguen, però resulta que no és així.

Per tant, perdoni'm que li ho digui amb aquesta claredat, però és que em sembla que més evident no es pot dir: és una moció carregada de cinisme; de cinisme, per una banda, i amb aportacions molt pobres o nul·les, d'una altra banda.

És a dir, diu, vostès diuen: «Creen inseguretat jurídica.» Escolti, *Frankfurter Allgemeine*: «La Catalunya independent, clar que és viable; el dubte està en si l'Espanya sense Catalunya podria afrontar el deute», cosa que tenim ganes de negociar i arreglar. *Financial Times*, Bloomberg: «Si us plau, senyor Rajoy, afronti un problema polític, i no s'amagui darrere els tribunals.» Moody's, Barclays, els diuen: «Compte, compte, creditors del deute» –de l'immens deute espanyol–, «compte, que, si no hi ha un procés negociat, aquí ja pot haver-hi un possible impagament i una crisi financera.» Si no hi ha un procés negociat. Nosaltres volem un procés negociat. Nosaltres volem un procés que es decideixi a partir de l'opinió dels ciutadans i un procés que qualsevol de les solucions, la que diguin els ciutadans mitjançant les urnes, s'apliqui després amb el màxim benefici per a tothom.

Vostès tenen el cinisme de parlar d'inseguretat jurídica, vostès, que el divendres passat la senyora Llanos de Luna amenaçava per carta els directors d'institut d'aquest país i els alcaldes. Vostès parlen d'inseguretat jurídica quan el senyor Millo ens va amenaçar aquí de portar-nos a la fiscalia, en aquest faristol, quan vam

votar la comissió de control de les consultes a Catalunya. I després, no ens hi ha portat. Aclareixin-se: portin-nos a la fiscalia o no ens hi portin, però el que no pot ser és que diguin un dia que ens porten a la fiscalia i després es facin enrere, perquè això és inseguretat jurídica.

És més, el fiscal general de l'Estat, aclareixi'ns què pensa fer. Ens pensa portar a la fiscalia per votar? Si és així, que m'hi apunti a mi el primer. Ja li ho dic, eh? Estava de coordinador de procés al col·legi de la Vèdruna Immaculada, carrer Padilla, 247; no només vaig votar, sinó que vaig ajudar molts ciutadans a votar. Ja em poden inculpar. Escolti, però ho pensen fer o no ho pensen fer? Vostès són uns generadors constants d'inseguretat jurídica.

Escolti, marcs reguladors amb efectes retroactius en l'àmbit energètic. Miri, hi ha països que ajuden molt les renovables –potser Zapatero en un cert moment es va passar, perquè va ajudar més del que podia preveure–, hi ha països que ajuden poquet les renovables, n'hi ha que no les ajuden gens, però països que passin d'una ajuda excessiva al càstig? Això només se li pot atribuir al Partit Popular. És això seguretat jurídica? És seguretat jurídica allò del Castor? Per al seu amic Florentino Pérez, per descomptat: màxima seguretat, per a ell; per a la resta dels ciutadans, inseguretat total.

És seguretat jurídica la que donen, per exemple, amb el marc regulador de les telecomunicacions? La «pata-da» a la porta que pot fer Telefónica sense el control ni dels propietaris dels habitatges ni dels ajuntaments? Això és seguretat jurídica? És seguretat jurídica la reforma laboral, que ha donat molta feina –molta feina–, sap a qui, ha donat molta feina? Als advocats laboralistes. Ha incrementat la litigiositat sense parar. És això seguretat jurídica?

Escolti, no li podem votar cap punt, perquè alguns són cínics i d'altres fan aportacions naïfs d'aspectes com innovació, d'aspectes...

La vicepresidenta primera

Senyor Amorós...

Oriol Amorós i March

...com exportació, a les quals els grups d'aquesta cambra –pot parlar amb el senyor Luna, que ho fa molt bé a la seva comissió– han aportat a vegades informacions i decisions molt més útils que algunes afirmacions... (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Per a posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerrres en aquesta moció. Nosaltres votarem en contra de la

moció de manera íntegra. Hauríem votat..., ens hauríem abstingut en algunes esmenes que s'han acceptat d'Iniciativa, però igualment entenem que hem de votar-hi en contra.

Com a regla general, com a sistema general, i no per aquesta i no perquè sigui del Partit Popular, ens sembla mala decisió d'inici voler intentar planificar la indústria, voler intentar planificar la inversió, planificar, doncs, també la innovació en una moció que són tres, quatre pàgines. Ens sembla insuficient i entenem que, d'inici, és mala metodologia, és errònia.

Però és que, d'altra banda, totes les mesures: facilitar la implantació d'empreses estrangeres, adequar la formació a les necessitats del teixit productiu, suport a la innovació... És que no surten dels llocs comuns, és que és el mateix que escoltem sempre, és que és, en fi, tecnòcrata, és avorrit i realment entenem que és allunyat de la realitat.

En tot cas, votarem en contra de la moció per quatre aspectes, que són els quatre objectius fonamentals. El primer, i de manera totalment oposada i de manera radicalment en contra, que és que vostès volen reactivar el crèdit a les empreses via un sobre esforç de l'Administració pública. És a dir, quan vostès vene- ren la saviesa del mercat, quan el mercat ho ha de regular tot, quan s'ha d'acudir al mercat i s'ha de deixar-lo fluir, ara ens diuen que no, que ara l'Adminis- tració pública ha de subvencionar un 25 per cent del cost de reposició de maquinària i utilitatge. I, en canvi, quan les coses anaven bé, doncs, bé, no hi havien beneficis per a tothom. Ara s'han de socialitzar les pèrdues i els beneficis s'han de privatitzar? Doncs, miri, nosaltres entenem que no. I, en tot cas, no pas- sem per les seues mesures de reactivar el crèdit a les empreses via l'esforç dels nostres impostos. És una mala recepta.

D'altra banda, per veure amb aquesta imatge tan, per- doni que li ho digui, il·lusament romàntica de l'empre- nedoria com la salvació de tots els mals; l'emprenedor és aquell que ens salvarà com a societat, és aquell que reactivarà l'economia... En fi, no ho sé, llegeixin uns quants manuals, fins i tot, doncs, dins del neoliberalis- me, que parlen ja de l'emprenedoria com una cosa, bé, en tot cas, accessòria però no definitiva de cap políti- ca econòmica que aspi-ri d'alguna manera a construir economia real, que, d'altra banda, no és el vostès vo- len construir.

Sobre les mesures que proposen per a afavorir la in- dustrialització, dues coses. D'inici, un diagnòstic to- talment erroni, estructuralment erroni. Però és que, d'altra banda, nosaltres, en fi, ja no donarem suport a cap altra moció que no vulgui reconstruir l'economia, que no vulgui de nou apostar perquè l'economia co- menci a canviar, comenci a respondre a les necessitats de les persones, comenci a posar-se al servei, preci- sament, de les classes populars, comenci necessària- ment a socialitzar els mitjans de producció, comenci a socialitzar també, doncs, tots els guanys que ara ma- teix concentren poques mans.

D'altra banda, és necessari per a plantejar qualsevol canvi i per a afavorir la industrialització derogar la re-

forma laboral; ja s'ha dit abans, és una reforma inope- rant, ha facilitat els acomiadaments, ha augmentat la flexibilitat interna al lloc de treball, ha disminuït les prestacions per desocupació, és nefasta, en cap cas ha suposat cap millora i és de mínims derogar-la si volen repuntar una mica la industrialització.

Per últim, lligar la formació a les necessitats de l'em- presa. Bé, doncs, fer aquestes exclamacions ja em semblaria bé, o no, en tot cas, estan totalment allunya- des de la realitat, perquè la realitat és que bàsicament hi han dos problemes lligats a la formació professio- nal, que són l'elevat abandonament escolar i la preca- rització dels llocs de treball, i són dos aspectes sobre els quals vostès no fan cap esment a la moció.

Per nosaltres aquestes quatre raons ens fan votar en con- tra. Però és que, a partir d'ara, ja ho avancem, votarem en contra de totes les mocions sobre innovació, sobre in- dústria i sobre inversions productives que no facin una revisió radical del model industrial, que no facin, per tant, un esforç per a capgirar la situació cap a una eco- nomia real, cap a una economia que genere riquesa, que no siga una economia especulativa i que situï els treba- lladors com el cor, al capdavant de la presa de decisions en la indústria.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il- lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors dipu- tats, amb relació a les esmenes, jo crec que en primer lloc val la pena donar les gràcies a tots aquells grups que han presentat esmenes, especialment al Grup So- cialista, al Grup d'Iniciativa i al Grup de Ciutadans, amb els quals ha estat possible, fins i tot, doncs, acor- dar i transaccionar algunes de les esmenes que s'han presentat, altres no, altres les hem incorporat directa- ment en el text.

Senyor Vidal, miri, és obvi que hi han molts, moltís- sims aspectes econòmics i d'inversió i d'indústria en els quals no estarem d'acord. Vostè n'ha citat alguns: la reforma laboral. Nosaltres estem convençuts que la reforma laboral és una bona eina. I jo crec que s'està demostrant amb les dades que comencem a tenir ara en aquest moment, eh? (*Veus de fons.*) Sí, senyor Vi- dal, sí; s'està creant ocupació; abans se'n destruïa, i és una diferència molt important. Però, miri, sap què passa? Que, home, en aquestes mocions, a diferència d'altres grups que voldrien que aquí ho poséssim ab- solutament tot, el que fem és marcar unes línies ge- nerals.

I sobretot, sobretot, sobretot, sap a què posem valor, senyor Vidal? A allò que ens uneix. Altres preferei- xen donar valor a allò que ens separa i a allò que ens divideix. Nosaltres –i aquesta moció és un exemple– preferim donar valor a allò que tenim en comú i a allò que ens uneix. És una actitud que tenim el Partit Po- pular que segurament vostè deu haver vist en altres as- pectes de la política.

Volem agrair també a Convergència i Unió les esmenes que han presentat. N'han presentat un total de tretze. Hem ofert una transacció a una; no hi ha hagut acord. I, per tant, no ens hem posat d'acord en cap de les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió. Però els agraeixo que les hagin presentat perquè les esmenes de Convergència i Unió posen en evidència que tenen un departament d'empresa i ocupació i un conseller incapaç de fer absolutament res per la indústria productiva, perquè totes les esmenes que vostès presenten el que vénen a dir és: que ho faci el Govern de l'Estat, que pagui el Govern de l'Estat, que ho faci el Govern de l'Estat, que ho pagui el Govern de l'Estat. I el conseller d'Empresa i Ocupació ha de fer alguna cosa o no? Res. Per tant, home, posa en evidència —posa en evidència—, com a mínim, la incapacitat de Convergència i Unió per impulsar l'economia productiva.

Per acabar, senyora Ribera, llegeixi's vostè mateixa la intervenció que ha fet. Vostès... —vostès—, les dades que fa servir vostè i les dades que fa servir el conseller són *anuncis*; les dades que nosaltres li donem són dades reals, publicades per l'Idescat, homologables i comparables any a any. I, en aquest cas, les inversions s'han reduït d'un 60 per cent, s'hi posin com s'hi posin i encara que a vostès no els agradin.

Senyor Amorós —no sé si em dóna temps—, el monotema; sí, ja l'he sentit a vostè: només el monotema. La moció té tretze punts; vostè ha parlat d'un, s'ha oblidat dels altres dotze.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga. Montserrat Ribera i Puig demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Ribera?

Montserrat Ribera i Puig

Per contradiccions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Montserrat Ribera i Puig

Sí, dues contradiccions; una, al senyor Santi Rodríguez, que diu que el conseller d'Empresa i Ocupació no fa res. Li repeteixo les dades: més de sis mil llocs de treball en el que portem d'aquest any 2014 en temes d'inversió estrangera i una inversió de més de 1.593 milions d'euros. Si això és no fer res...

I una altra contradicció, a Ciutadans, en el sentit que deien que miréssim les dades de l'Estat espanyol, del ministeri. Les dades del ministeri són esbiaixades,

perquè les dades del ministeri tenen en compte la raó social, però mai tenen en compte la raó i ubicació física de l'empresa. I el conseller l'altre dia, en la seva interpellació, en va dir moltes i moltes que vostè pot trobar transcrites.

(Santo Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Santi Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Contradiccions amb la senyora Ribera.

La presidenta

Trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Ho vaig dir l'altre dia, els ho torno a dir avui. El criteri sota el qual es realitzen les estadístiques del Ministeri d'Economia, i que, per cert, assumeix la Generalitat de Catalunya en publicar-les l'Institut d'Estadística de Catalunya, són les mateixes de cada any, i, per tant, són homologables, s'hi posin com s'hi posin: l'any passat, 1.200 milions d'inversions estrangeres a Catalunya; aquest any, 500 milions; una caiguda del 60 per cent.

(Remor de veus. Inés Arrimadas García demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Arrimadas?

Inés Arrimadas García

Sí, señora presidenta, por alusiones.

La presidenta

Trenta segons.

Inés Arrimadas García

Señora Ribera, como le he dicho antes y también ha dicho el señor Rodríguez, el criterio que se ha utilizado es un criterio objetivo, comparable en los diferentes años, el criterio no ha cambiado, y, por tanto, si vemos que las inversiones en Cataluña han reducido un 60 por ciento su importancia, es que han reducido; no se ha cambiado el criterio para intentar deslegitimar al señor Mas: las inversiones extranjeras en Cataluña han disminuido, lamentablemente, en estos dos años.

Insisto en que cuando quiera hablamos de los datos objetivos. Ni siquiera es verdad que Cataluña sea la región con más inversión extranjera; desgraciadamente no lo es y desgraciadamente cada vez lo es menos.

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció. Tinc petició de votació separada de dos grups. Cap més? Cap petició? *(Pausa.)*

Doncs, comencem pel punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 78 en contra i 18 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 80 en contra.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor i 80 en contra.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor i 80 en contra.

Votem ara el punt 7.a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor i 80 en contra.

Votem ara el punt 8.a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 35 vots a favor, 70 en contra i 18 abstencions.

Votem ara el punt 8.b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 25 vots a favor, 80 en contra i 18 abstencions.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor i 80 en contra.

Votem el punt 10.a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor i 80 en contra.

I votem el punt 11.d.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor i 80 en contra.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 53 vots a favor i 70 en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i dos minuts.